

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

208

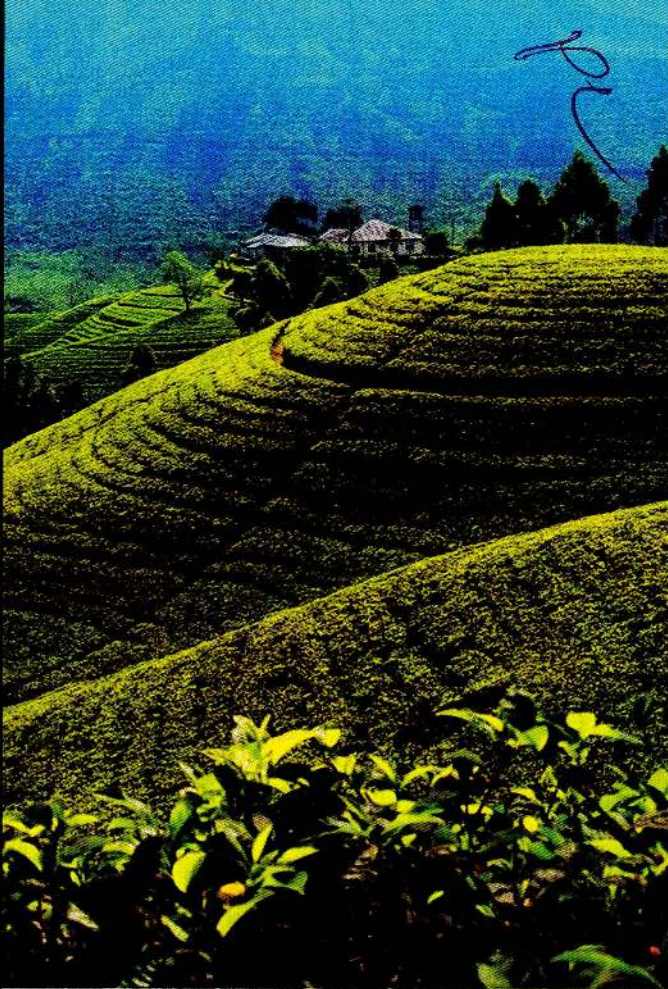
ஆடி 20.07.2023

ஆவணச்சிறப்பிதழ்

ஆடி

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

மலையக
ஆளுமைகள்
சிறப்பிதழ்

கோ. நடேசய்யர்/ கோ.ந.மீனாட்சியம்மாள்/ சி.வி.வேலுப்பிள்ளை/

கே. கணேஷ்/ திருச்செந்தூரன்/ குறிஞ்சித் தென்னவன்/

என்.எஸ்.எம்.ராமையா/ தமிழோவியன்/ சக்தீ அ. பால அய்யா/

தெளிவத்தை ஜோசப்/ கோகிலம் சுப்பையா/

சாரல் நாடன்/ அரு.சிவானந்தம்/ சி.பன்னீர்ச்செல்வம்/

மல்லிகை சி.குமார்/ சாந்திகுமார்/

லெனின் மதிவாணம்/ மாத்தளை கார்த்திகேசு

ஜீவநதி

-மலை இலக்கிய மாநகர சஞ்சிகை-
ஆவணச் சிறப்பிதழ்

2023 ஆடி இதழ் - 208

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!
- யாரதிதாசன்-

மிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துஷ்யந்தன்

ப.விஷ்ணுவர்த்தினி

புதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்

சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி

அல்வாய் வடமேற்கு, அல்வாய்

இலங்கை.

ஆலோசகர் :

திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி :

0775991949, 0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharanecetharan

Commercial Bank, Nelliady

A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து

ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும் அவற்றை எழுதிய

ஆசிரியர்களே பொறுப்புடையவர்கள்.

பொருளடக்கம்

1. கோ.நடேசய்யர் - எம்.எம்.ஜெயசீலன்
2. கோ.நமீனாட்சியம்மாள் - பேராசிரியர் இரா.குறிஞ்சிவேந்தன்
3. சி.வி.வேலுப்பிள்ளை - இரா.சடகோபன்
4. கே.கணேஷ் - இராசலிங்கம் கனகேஷ்வரி
5. திருச்செந்தூரன் - மு.சிவலிங்கன்
6. குறிஞ்சித்தென்னவன் - மாரிமுத்து யோகராஜ்
7. என்.எஸ்.எம்.ராமையா - வி.எம்.இரமேஷ்
8. தமிழோவியன் - சுகந்தினி புவியரசன்
9. சக்தீ அ. பால அய்யா - மல்லியப்புசந்தி திலகர்
10. தெளிவத்தை ஜோசப் - ஆ.புவியரசன்
11. கோகிலம் சுப்பையா - பாஸ்கரன் சுமன்
12. சாரல் நாடன் - சு.முரளிதரன்
13. அரு.சிவானந்தம் - ஜெ.சற்குருநாதன்
14. சி.பன்னீர்செல்வம் - மு.சி.கந்தையா
15. மல்லிகை சி.குமார் - சிவ.இராஜேந்திரன்
16. சாந்திகுமார் - ச.தவச்செல்வன்
17. லெனின் மதிவாணம் - சை. கிங்ஸ்லி கோமஸ்
18. மாத்தளை கார்த்திகேசு தெளிவத்தை ஜோசப்

பொருளடக்கம்
யாழ்ப்பாணம்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

மலையக ஆளுமைகள் சிறப்பிதழ்

மலையகம் 200 இலங்கையில் பல்வேறு விதமாக கொண்டாடப்பட்டு வருகின்ற வேளையில், ஜீவநதியும் அவர்களை கௌரவித்து "மலையக இலக்கியம்" என்னும் தலைப்பில் மலையக இலக்கியம் தொடர்பாக ஆவணப்படுத்த எண்ணியிருந்த வேளையில் பல்வேறு இடங்களில் மலையக இலக்கியம் தொடர்பான இதழ்கள், மலர்கள் வெளிவந்த காரணத்தால் சற்று மாறாக மலையகத்தைச் சேர்ந்த உதிர்ந்த ஆளுமைகள் பற்றிய இதழை வெளிக்கொணரத் திட்டமிட்டு அதை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளோம். இந்த இதழின் வருகையில் பெரிதும் உதவியவர் போராதனைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர் எம்.எம்.ஜெயசீலன் அவர்கள். எம்.எம்.ஜெயசீலன் அவர்களுக்கு எமது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

மலையக இலக்கியத்தின், மலையக மக்களின், மலையக கலையின் வளர்ச்சிக்காக உதவிய ஆளுமைகள் பற்றிய கட்டுரைகளை கொண்டமைந்ததாக இவ்விதழ் வெளியாகின்றது. இவ்விதழில் உள்ள சில ஆளுமைகள் பற்றி நாம் ஏற்கெனவே அறிந்துள்ளோம். ஆனாலும் ஒருமித்து 18 ஆளுமைகள் தொடர்பாக பார்க்கின்றபோது பெரு மகிழ்ச்சி உண்டாகின்றது; அவர்களது சேவை மலைப்பாக இருக்கின்றது. மேலும் சில ஆளுமைகள் விடுபட்டு போய் இருக்கலாம். அவர்களையும் எதிர்வரும் காலத்தில் ஆவணப்படுத்துவோம். குறித்த நேரத்தில் இரு கட்டுரைகள் தரப்படாமையால் இரு கட்டுரைகள் மாத்திரம் மீள் பிரசுரம் கண்டுள்ளன என்பதை வாசகர்களுக்கு வருத்தத்துடன் தெரிவித்து கொள்கின்றேன். மலையக இலக்கியம் வாழ்க. அதற்காக உழைத்த பெரியோர் என்றும் பாராட்டுக்குரியவர்கள்.

- க.பரணீதரன்

கோ.நடேசய்யர்

எம்.எம்.ஜெயசீலன்

மலையகத் தமிழரின் சமூக அரசியல் விடுதலைக் காகத் தன் வாழ்வின் பெரும்பாகத்தை அர்ப்பணித்த கோ. நடேசய்யர் பத்திரிகை ஆசிரியர், சட்ட நிருபண சபை - அரசாங்க சபை உறுப்பினர், தொழிற்சங்கவாதி-தொழிற் சங்க ஸ்தாபகர், அரசியல் விமர்சகர், படைப்பாளர், பதிப்பாளர், ஆய்வாளர் எனப் பல தளங்களில் ஆக்கபூர்வமாக இயங்கியவராவார். தஞ்சாவூரின் தென்ஆர்க்காட்டில் வளவனூர் கிராமத்தில் ஜனவரி 14, 1887 அன்று கோதண்ட ராமையர், பகீரதம்மாள் ஆகியோருக்கு மகனாகப் பிறந்த அவர் நவம்பர் 07, 1947 அன்று தன்னுடைய 60வது வயதில் கொழும்பில் காலமாகியுள்ளார்.

தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த காலத்தில் காலனித்துவ எதிர்ப்பையும் சுதேசிய முன்னேற்றத்தையும் கருத்திற் கொண்டு வர்த்தகம், கைத்தொழில்சார் நூல்களைத் தமிழில் வெளியிட்டு அத்துறைக்கெனப் பத்திரிகையும் நடத்தியுள்ள நடேசய்யர் தஞ்சாவூர், திருச்சி, கோயம்புத்தூர், திருவாரூர், குற்றாலம் முதலான இடங்களில் சுதேசியர்களுக்கென வர்த்தகர் சங்கம், மில்காரர் சங்கம், வர்த்தக வங்கி முதலான அமைப்புகள் உருவாகக் காரண கர்த்தா வாக விளங்கியுள்ளார். அத்துடன் அவரின் முயற்சியினால் இலங்கையிலும் தென்னிந்திய வர்த்தகர் சங்கமொன்று உருவாக்கம் பெற்றுள்ளது. அக்காலத்தில் ஆங்கிலேயரின் பொருளாதார கொள்கைகளும் ஐரோப்பிய முதலாளி மார்க்களின் நடவடிக்கைகளும் சுதேசிய வியாபாரிகளுக்கும் தொழில் முயற்சியாளர்களுக்கும் பாதகமானதாக விளங்கி

யமையால் சுதேசிய வியாபாரிகளின் நலனைப் பேணுவதற்காக மேற்படி முயற்சிகளில் நடேசய்யர் ஈடுபட்டுள்ளார். இங்கு சுதேசிய வியாபாரிகளின் நலன் என்பது வியாபாரிகளின் நலன் என்ற எல்லைக்கு அப்பால் காலனித்துவ எதிர்ப்பின் வடிவமாக விளங்கியுள்ளது.

வங்காளப் பிரிவினையை அடுத்து வேகம்பெற்ற இந்திய விடுதலையுணர்வினால் உந்தப்பட்ட நடேசய்யர், ஆங்கிலப் பொதுக்கல்வியைத் துறந்து, கைத்தொழில் கல்வியை நாடியுள்ளார். முதலில் சென்னை கவர்ன்மெண்டால் முன்னெடுக்கப்பட்ட நெசவுக் கைத் தொழிலில் பயிற்சி பெற்று அதத்தொழிலில் சிலகாலம் இருந்த அவர், பின்னர் வியாபாரக் கல்வியில் டிப்ளோமா பெற்று தஞ்சை கலியாண சுந்தரம் உயர்தரக் கலாசாலையில் வியாபாரப் பயிற்சி போதனாசிரியராகக் கடமையாற்றியுள்ளார். அக்கல்லூரியில் கடமையாற்றும் காலத்தில் பிறமொழியிலுள்ள சகல சாஸ்திரங்களும் தமிழ் மொழியில் வெளிவருவதால் தமிழ்மொழியும் தமிழ்ச் சமூகமும் விருத்தியடையும் என்ற நோக்கில் கணக்குப் பதிவு நூல், ஆயில் என்ஜின்கள், இன்ஷியூரன்ஸ், வங்கிகளும் அவற்றை நிர்வகிக்கும் நிர்வாகங்களும் முதலான நூல்களை எழுதியுள்ளார்.

1920ஆம் ஆண்டு முதல் இலங்கையில் நிரந்தரமாக வசித்துள்ள நடேசய்யர் தென்னாபிரிக்காவில் காந்தியும் பீஜி, மொறிசியஸ் முதலான நாடுகளில் மணிலாலும் புலம்பெயர்ந்த இந்தியரின் விடுதலைக்கான போராட்டங்களைத் தலைமைதாங்கி முன்னெடுத்துப்போல இலங்கையில் இந்தியத் தொழிலாளரின் மீட்சிக்கான போராட்டங்களை முன்னெடுத்துள்ளார். மலையகத் தமிழர் இலங்கையில் குடியேறி நூறாண்டுகள் கடந்த பின்னர், 1920களிலேயே அவர்களின் வாழ்க்கை நிலைமையில் முன்னேற்றகரமான மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கின. குடியேற்ற நாடுகளில் வாழ்கின்ற இந்தியர் குறித்த இந்தியாவின் அக்கறை மற்றும் தலையீடு, சர்வதேச ரீதியில் நிகழ்ந்தேறிய மாற்றங்கள், உழைக்கும் வர்க்க எழுச்சி முதலானவை இலங்கைப் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் வாழ்விலும் மாற்றங்கள் ஏற்படுவதற்கான அடித்தளங்களை இட்டன. பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரின்

வாழ்க்கைத்தரம் குறித்த உரையாடல்கள் பரவலாக மேற்கிளம்பத் தொடங்கின. இந்திய அரசு குடியேற்ற நாடுகளில் வாழும் தொழிலாளர்களைக் கருத்திற்கொண்டு சிறப்புச் சட்ட ஏற்பாடுகளைக் கொண்டு வந்தது. இலங்கையிலும் தொழிலாளர் நலனைக் கருத்திற் கொண்ட சில புதிய சட்ட ஏற்பாடுகள் அமுல்படுத்தப்பட்டன. இந்தியர்களுக்கெனத் தனியான அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் இலங்கையில் வழங்கப்பட்டது. பெருந்தோட்டக் கல்வியில் சிறு முன்னேற்றம் இடம்பெறத் தொடங்கியது. இத்தகைய மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்த சூழலிலேயே நடேசய்யர் அம்மக்களுக்கான விடியலில் தலைமையேற்றுச் செயற்பட்டுள்ளார்.

இலங்கையில் தேசநேசன் பத்திரிகையின் ஆசிரியராக முதலில் பணியாற்றிய நடேசய்யர், மிகக் குறுகிய காலத்திலேயே சட்டநிருபண சபை உறுப்பினராகவும் நகர தொழிலாளர் அமைப்பின் உபதலைவராகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளார். ஆ.யு.அருளானந்தன், டாக்டர் நு.ஏ.ரட்ணம் முதலான இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் நிர்வாகக்குழு உறுப்பினர்களின் நட்பு, லாரி முத்து கிருஸ்ணா மற்றும் குடியேற்ற நாடுகளில் வாழும் இந்தியர்களின் விடுதலைச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டுவந்த மணிலால் முதலானவர்களுடனான தொடர்பு, யு.நு.குணசிங்கா முதலான தொழிற்சங்கவாதிகளுடனான உறவு முதலானவை, நடேசய்யரின் சமூக அரசியற் செயற்பாடுகள் வேகம்பெறுவதற்குத் தொடக்க காலத்தில் துணையாக அமைந்தன எனலாம். அத்துடன் மீனாட்சியம் மாளின் துணையும் அவரின் சமூக அரசியற் பங்களிப்பும் நடேசய்யரின் செயற்பாடுகள் வீச்சாக வியாபகமடைய பெரிதும் துணைநின்றுள்ளன.

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களிடையே தொழிலாளர் வர்க்க உணர்வை வளர்ப்பதிலும் அவர்களை அரசியல் மயப்படுத்துவதிலும் மிகுந்த அக்கறை காட்டியுள்ள நடேசய்யர், குணசிங்கவுடன் ஏற்பட்ட முரண்பாட்டால் நகரத் தொழிலாளர் சங்கத்திலிருந்து விலகி, தோட்டத் தொழிலாளருக்கெனத் தனியான தொழிற்சங்க மொன்றை உருவாக்கியுள்ளார். அகில இலங்கைத் தோட்டத் தொழிலாளர் சம்மேளனம் என்ற பெயரில்

1931ஆம் ஆண்டு தோற்றுவிக்கப்பட்ட அச்சங்கமே பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கென உருவாக்கப்பட்ட முதற்தொழிற்சங்கமாக விளங்குகிறது. தொழிலாளர்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தைப் புதிய தளத்தை நோக்கி நகர்த்தியதில் அத்தொழிற்சங்க உருவாக்கம் முதன்மையான இடத்தைப் பெறுகிறது.

இலங்கை, இந்தியா ஆகிய நாடுகளின் அரசியல் அசைவுகளையும் தோட்டத் தொழிலாளர் வாழ்க்கை நிலைமையையும் நன்கு அவதானித்து வந்துள்ள நடேசய்யர், இலங்கைவாழ் இந்தியரை இலங்கைப் பிரஜைகளாகப் பதிவு செய்யவேண்டும், அவர்கள் இலங்கைப் பிரஜைகளாக வாழ வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தி வந்துள்ளார். தொழிலாளர் சட்ட புஸ்தகம், இந்தியா இலங்கை ஒப்பந்தம் முதலான நூல்களில் அதனை அழுத்தமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அவ்வகையில் மலையகத் தேசியத்தின் எழுச்சிக்கான தொடக்க வித்துக்களை இட்ட முன்னோடியாக அவரை அடையாளப்படுத்தலாம்.

மலையகப் படைப்பிலக்கிய வரலாற்றில் தொடக்கநிலை முயற்சிகளை மேற்கொண்ட முன்னோடியாகவும் நடேசய்யர் விளங்குகிறார். இருபதாம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் தசாப்தத்திலே மலையகத்திலிருந்து ஏட்டிலக்கிய முயற்சிகள் ஆங்காங்கு இடம்பெறத் தொடங்கின. பலர் பாடலாக்க முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர். ஆனால், அவர்களது படைப்புக்களில் மலையகத் தமிழரின் வாழ்வியல் அம்சங்கள் முனைப்பு பெறவில்லை. பக்தி, இயற்கை அழகு போன்றன பற்றியனவாக அவை அமைந்துள்ளன. நடேசய்யர், மீனாட்சியம்மாள் ஆகியோரின் இலக்கியப் படைப்புக்களிலேயே மலையகத் தமிழரின் வாழ்வியல் அம்சங்கள் முதன்முதல் வெளிப்படத் தொடங்கியுள்ளன.

இலக்கியத்தைப் பிரசார கருவியாகக் கொண்டு மக்களை அரசியல் சமூகச் சக்தியாகக் கட்டியெழுப்பும் பணியை நடேசய்யரும் மீனாட்சியம்மாளும் மேற்கொண்டுள்ளனர். அவர்கள் நடத்திய தேசபக்தன் முதலான பத்திரிகைகளில் அவ்வப்போது பாடல்களும் கவிதைகளும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. நடேசய்யர் சமூக அரசியல் பிரச்சினைகளுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்து

அரசியல் இலக்கிய ஆக்க முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளார். அவர் உதிரியாக எழுதியுள்ள கவிதைகளும் இலங்கைத் தோட்ட இந்தியத் தொழிலாளர் அந்தரப்பிழைப்பு நாடகமும் அதற்குச் சான்றாக உள்ளன.

நடேசய்யர் எழுதிய இராமசாமி சேர்வையின் சரிதத்தை மலையகத்தின் முதற் சிறுகதையாகக் கூறுவர். இருப்பினும் அக்கதையில் சிறுகதைக்குரிய வடிவச் செம்மை முழுமையற்றிருப்பதோடு நடேசய்யரும் அதனைச் சிறுகதை என்ற பிரக்களையுடன் எழுதியதாகத் தெரியவில்லை. மலையக இளைஞர்களைத் தட்டி எழுப்பும் நோக்கில் அவர் எழுதிய “நீமயங்குவதேன்” என்ற நூலின் இறுதியாக “இராமசாமி சேர்வையின் சரிதம்” இடம்பெற்றுள்ளது. இளைஞர்களுக்கு விழிப்புணர்வுகூட்டுவதை நோக்காகக் கொண்டு பத்துக் கட்டளைகளைப் பத்து அத்தியாயங்களில் விவரித்துள்ள நடேசய்யர், அக்கட்டளைகளைக் கடைப்பிடிக்கும் இளைஞன் எவ்வாறு வாழ்வில் வெற்றி பெறுவான் என்பதற்கு உதாரணமாக இராமசாமி சேர்வையின் சரிதத்தைக் கூறியுள்ளார். அது உண்மைச் சம்பவத்தின் விபரிப்பு என்பதை அதன் இறுதியில் அந்நூலை வெளியிட நிதியுதவி புரிந்தவர்களாக இராமசாமி சேர்வையின் குடும்பத்தினர் குறிப்பிடப்படுவதிலிருந்து அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. அதேவேளை, நடேசய்யரின் ஒற்றன் நாவலையும் தேசபக்தனில் வெளிவந்துள்ள முளையிற் குந்திய முதியோன் அல்லது துப்பறியுந் திறம் என்ற முழுமைபெறாத தொடரையும் அவதானிக்கும்போது அவருக்குப் புனைவிலக்கியம் நன்கு கைவரவில்லை என்பதைக் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. அவருடைய சமூக அரசியல் எழுத்துக்களுடன் புனைகதை முயற்சிகளை ஒப்பிடும் போது அது தெளிவாகப் புலப்படுகிறது.

நடேசய்யரின் நாடக முயற்சி இலங்கையின் நாடக வரலாற்றில் மிகுந்த முக்கியத்துவம் உடையதாக விளங்குகிறது. சமூக அரசியல் விடயங்களைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு மக்களின் மொழியின் நாடகமாக்கும் முன்னோடி முயற்சியாக அவரது இலங்கைத் தோட்ட இந்தியத் தொழிலாளர் அந்தரப்பிழைப்பு நாடகம் (1937) அமைந்துள்ளது. அந்நாடகத்திலுள்ள

மீனாட்சியம்மாளின் பாடல்கள் நாடகத்துக்கு மிகுந்த கனதியைச் சேர்த்துள்ளன. அந்நாடகம் எங்கும் அரசங்கேற்றப்பட்டதா என்று அறியமுடியவில்லை. ஆனால், அரசங்கேற்றம் செய்வதற்காகவே அது எழுதப்பட்டுள்ளது என்பதை நடேசய்யரின் குறிப்புக்களும் நாடகத்தின் அமைப்பும் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

தன்னுடைய முதலாவது இலங்கைப் பயணத்தின் போதே (1919) பெருந்தோட்டங்களுக்குப் பயணம் செய்து, அங்குள்ள மக்களின் வாழ்க்கை நிலைமையைத் துணுப்பிரசுரமாக வெளியிட்டுள்ள நடேசய்யர், தொடர்ந்தும் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் நூல்களையும் துணுப்பிரசுரங்களையும் வெளியிட்டு வந்துள்ளார். ஆங்கிலத்தில் அமைந்த நூல்களும் துணுப்பிரசுரங்களும் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வியல் அவலங்கள், நடைமுறையில் இருந்த பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் சார் சட்ட ஏற்பாடுகளின் போதாமைகள், பெருந்தோட்ட முறைமையின் குறைபாடுகள், அதிகாரிகளின் அராஜகங்கள், பெருந்தோட்டத்துறையில் ஏற்படுத்த வேண்டிய மாற்றங்கள் முதலானவற்றைப் பிரிட்டிஷ் இலங்கை - இந்திய அரசுகள், பிரிட்டிஷ் அரசு முதலானவற்றுக்கும் அரசாங்க அதிகாரிகள், பெருந்தோட்ட உடைமை யாளர்கள், நிர்வாகிகள், அரசியல்வாதிகள் முதலானோருக்கும் அறியப்படுத்துவதை இலக்காகக் கொண்டு எழுதப்பட்டவை எனலாம்.

தமிழில் வெளியிடப்பட்டுள்ள துணுப்பிரசுரங்களும் நூல்களும் தோட்டத் தொழிலாளரை இலக்குக்குழுவாகக் கொண்டே பெரிதும் எழுதப்பட்டுள்ளன. தொழிலாளர்களின் கடமைகள் மற்றும் உரிமைகள் தொடர்பாக விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தல், அவர்களை அணிதிரட்டல், தொழிலாளர்களிடையே சமூகசீர்திருத்தக் கருத்துக்களைப் பரப்பதல், வாழ்க்கைத்தரமேம்பாட்டுக்கு வழிகாட்டுதல், விடுதலைக்காகப் போராடத் தூண்டுதல், தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகளின் அவசியத்தை வலியுறுத்துதல், தொழிலாளர்களை அரசியல்மயப்படுத்துதல் முதலானவை அவற்றில் மேலோங்கியுள்ளன.

நடேசய்யர் வெளியிட்டுள்ள துணுப்பிரசுரங்களுள் “இலங்கையில் இந்தியத் தொழிலாளர்கள்”, “இலங்கை இந்தியத் தொழிலாளர் நிலைமை”, “தோட்டத்துரைமார்

இராச்சியத்தின்கீழ்" முதலானவை மிகுந்த கவனத்தைக் கோருவனவாக அமைந்துள்ளன. ஆங்கிலத்தில் அமைந்துள்ள அப்பிரகரங்கள், நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னைய தோட்டத் தொழிலாளரின் வாழ்வியல் நிலைமையை அறிய உதவும் அரிய ஆவணங்களாக விளங்குகின்றன.

1921ஆம் ஆண்டு புதிதாகக் கொண்டுவரப்பட்ட துண்டுமுறை ஒழிப்புச் சட்டம் யாருக்கு, எந்தளவிற்குப் பயனளித்துள்ளது என்பதை விரிவாக ஆராய்வதாக அமைந்துள்ள "இலங்கையில் இந்தியத் தொழிலாளர்" என்ற துண்டுப்பிரசுரத்தில் புதிய திருத்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்ட பின்னணி, அதன் அனுகூலங்கள், போதாமைகள் முதலியன விபரிக்கப்பட்டுள்ளதுடன் தொழிலாளர்களின் ஊதிய நிலைமை, வீட்டு வசதி, சுகாதார நிலைமை முதலியவற்றின் போதாமைகளும் குறைந்த பட்ச ஊதியம், தொழிலாளரின் வேலை நேரம், முதியோர் நிதி ஆகியன தொடர்பில் கொண்டுவர வேண்டிய மாற்றங்களும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன.

பத்திரிகை எழுத்துக்களிலும் இலக்கிய ஆக்கங்களிலும் தொழிலாளர் சட்டங்களையும் அவற்றின் போதாமைகளையும் வெளிப்படுத்தி வந்துள்ள நடேசய்யர், அச்சட்டங்கள் முழுமையாக நடைமுறைப்படுத்தப்படாமல் ஏட்டளவில் மட்டும் இடம்பெறுவதைக் கண்டித்துள்ளார். இந்நிலைக்கு அச்சட்டங்கள் தொடர்பில் மக்களிடத்தில் விழிப்புணர்வு இன்மையும் ஒரு காரணமெனக் கூறும் அவர் அக்குறைபாட்டை நீக்கும் வகையில் "இந்தியத் தொழிலாளர் கடமைகளும் உரிமைகளும்" (1928), "தொழிலாளர் சட்ட புத்தகம்" (1939) ஆகிய சட்ட வழிகாட்டி நூல்களை எழுதியுள்ளார். அவரின் "இந்தியா இலங்கை ஒப்பந்தம்" (1941) என்ற நூலும் ஒரு வழிகாட்டி நூலாகவே அமைந்துள்ளது. இலங்கையருக்கும் இலங்கை வாழ் இந்தியருக்கும் இடையே ஏற்பட்டுவந்த விரிசல்களைக் கொள்கைநிலைபட்ட வகையில் தீர்க்கும் முகமாக 1941ஆம் ஆண்டு இந்தியா மற்றும் இலங்கை அரச பிரதிநிதிகளுக்கு இடையே இடம்பெற்ற பேச்சுவார்த்தையின் முடிவுகளைச் சாதாரண மக்களுக்கு எளிமையாக எடுத்துரைப்பதாக அந்நூல் அமைந்துள்ளது.

இந்தியத் தொழிலாளர் கடமைகளும் உரிமை

களும் என்ற நூலின் முன்னுரையில் அந்நூலாக்கத்திற்கான தேவையையும் நோக்கத்தையும் நடேசய்யர் பின்வருமாறு தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்:

"இலங்கை இந்தியத் தொழிலாளர்களைப் பற்றி இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் பல சட்டங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். இச்சட்டங்கள் பெரும்பான்மையும் தமிழில் பிரசுரிக்கப்படாதவை. பிரசுரிக்கப்பட்ட சிலவும் சாதாரண படிபுள்ளவர் அறிந்து கொள்ளக் கூடாதவையாயிருக்கின்றன. தொழிலாளிகளோ ஏழைகள். படிப்பில்லாதவர்கள்... சட்ட புத்தகம் வாசித்து நியாயவாதியாய் தொழிலாளிகளே வேண்டும் என்பது எனது நோக்கமல்ல. தனக்குக் கஷ்டம் வருங்காலத்தில் செய்யவேண்டியது என்னவென்பதை அறியாமல் வீண்செலவும் வீண்கஷ்டமும் படுவதைக் கவனித்திருக்கிறேன். எழுத்துக் கூலிக்காரர்களிடமும் பிறரிடமும் அகப்பட்டுக் கைப்பொருளையும் தோற்றுக் கஷ்டப் படுவதையும் கவனித்திருக்கிறேன். தொழிலாளிகளுக்கு ஆக வேண்டிய பல காரியங்களும் அதிகப்பொருட் செலவில்லாமல் செய்துகொள்ள வசதிகளுண்டு. அவற்றைத் தொழிலாளர்கள் அறிந்து கொள்ளாததே கஷ்டங்களுக்குக் காரணமாகும்."

மேற்படி நோக்கத்தையும் தேவையையும் கருத்திற்கொண்டே தொழிலாளர் சட்ட புத்தகம், இந்தியா இலங்கை ஒப்பந்தம் முதலான நூல்களும் எழுதப்பட்டுள்ளன. அக்காலத்தில் கல்விநிலையில் மிகவும் பின்தங்கிய நிலையில் இருந்துள்ள பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் மிகப்பெருந்த தேவையை இந்நூல்கள் நிறைவுசெய்துள்ளன எனலாம்.

தோட்டத் தொழிலாளரிடையே விழிப்புணர்வும் சமூக சீர்திருத்தமும் ஏற்பட்ட வேண்டியது அவசியம் என்பதை வலியுறுத்தி அவற்றுக்கான செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டுவந்துள்ள நடேசய்யர் அத்தொழிலாளர்களிடையே தன்நம்பிக்கையை வளர்த்து சுய முன்னேற்றத் துக்கு ஊக்கப்படுத்தும் முயற்சிகளையும் எழுத்தின் வழியே மேற்கொண்டுள்ளார். "நீ மயங்குவதேன்", "வெற்றியுனதே" முதலான நூல்கள் அதற்குச் சான்றாகும். இளைஞர்களின் அக எழுச்சியைத் தூண்டுவதாக அமைந்துள்ள அந்நூல்கள் மிகவும் எளிமையான வகையில் எல்லோரும் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய முறையில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. வெற்றி

யடைந்த பெரியோர்கள் பலரின் வாழ்க்கைச் செய்திகளை நூலின் பொருண்மையோடு இணைத்து வெளிப்படுத்தியுள்ள நடேசய்யர், சாதாரண வாழ்க்கைச் சம்பவங்களைச் சான்றாகக் கொண்டு வாழ்வில் வெற்றி பெறுவதற்கான வழிகளை விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

நடேசய்யர் பிற்காலத்தில் எழுதிய அழகிய இலங்கை (1944), கதிர்காமம் (1946) என்ற இரு நூல்களும் அவர் முற்காலத்தில் எழுதிய நூல்களிலிருந்து பல்வேறு வகையில் வேறுபட்டுள்ளன. தொடக்கத்தில் வியாபாரம், கைத்தொழில் முதலியன தொடர்பான நவீன விடயங்களைத் தமிழில் தந்த அவர், இலங்கையில் குடியேறி சமூக அரசியல் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடத் தொடங்கியதும் சமூக அரசியல் எழுத்துக்களுக்கே அதிக முதன்மை கொடுத்து வந்துள்ளார். ஆனால், பிற்காலத்தில் வெளிவந்துள்ள மேற்படி இருநூல்களும் அவற்றிலிருந்து மாறுபட்டு இலங்கையையும் கதிர்காமத்தையும் அறிமுகப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளன.

இந்தியாவிலிருந்து கதிர்காமத்துக்கு வரும் தமிழ் யாத்திரிகர்களுக்கான கையேடு என்று சொல்லக்கூடிய அளவில் ஒரு வழிகாட்டி நூலாக அமைந்துள்ள கதிர்காமம், தமிழகத்துக்கும் கதிர்காமத்துக்கும் இடையிலான நெடிய உறவின் தொடர்ச்சியை நன்கு வெளிப்படுத்தியுள்ளது. சைவத்தமிழ் மரபிலும் சிங்களப் பௌத்த மரபிலும் வழங்கிவந்த இலக்கிய மற்றும் சரித்திரத் தகவல்களையும் வாய்மொழி வழக்காறுகளையும் காலனிய அதிகாரிகளின் குறிப்புக்களையும் இந்துமத புராணங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு கதிர்காமத்துக்கான பிரயாணமுறை, கதிர்காமத்தின் சரித்திரம், கதிர்காமம் குறித்த புராண செய்திகள், கதிர்காமத்துக்கு வந்து திருப்பணிகள் புரிந்த கல்யாணகிரி சுவாமி பற்றிய செய்திகள், நூல் எழுதப்பட்ட காலத்து கதிர்காமத்தின் நிலை, கதிர்காமத்துடனான முஸ்லிம்களின் தொடர்பு முதலானவை எளிமையாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

நடேசய்யர் தனது பன்முக ஆற்றலை வெளிப்படுத்தும் துறையாகவும் சமூக அரசியல் செயற்பாடுகளை முன்னெடுப்பதற்கான துணைக் கருவியாகவும் இதழியலைக் கொண்டியங்கியுள்ளார். நூல்களாக வெளியிடு

வதைக் காட்டிலும் பத்திரிகைகளில் தகவல்களை வெளியிடுவது அதிக பயனளிக்கும் என்பதை அனுபவத்தில் உணர்ந்து அதன்படி செயற்பட்டுவந்துள்ள அவர், எழுத்துத் துறையில் இயங்கத் தொடங்கிய ஆரம்ப காலம் முதல் தனது இறுதிக் காலம் வரை வர்த்தக மித்திரன் (1915) முதல் சுதந்திரன் (1947) வரை இதழியலுடன் பிணைந்த வாழ்க்கையை முன்னெடுத்துள்ளார்.

நடேசய்யர் வர்த்தக மித்திரன், தேசநேசன், தேசபக்தன், தோட்டத் தொழிலாளி, வீரன், சுதந்திரன் முதலான தமிழ்ப் பத்திரிகைகளையும் தி சிட்டிசன், ஃபோர்வார்ட் முதலான ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளையும் நடத்தியுள்ளார். அவற்றுள் வர்த்தக மித்திரன், தேசநேசன், தேசபக்தன் முதலானவை மிகுந்த கவனிப்புக்குரியவையாக விளங்குகின்றன. வியாபாரம், கைத்தொழில், விவசாயம் முதலான விடயங்களுக்கான தனிப் பத்திரிகையாக வர்த்தக மித்திரனை நடத்தியுள்ள அவர், இலங்கையில் தேசநேசன் (1921) பத்திரிகையின் ஆசிரியராகவே தன் பணியினைத் தொடங்கியுள்ளார். தேசநேசன் பத்திரிகையுடன் தொடர்புபட்டவர்களின் சுயநலம்சார்ந்த பிற்போக்கு அரசியல் நிலைபாட்டினால் அதிலிருந்து வெளியேறிய நடேசய்யர் பின்னர் தேசபக்தன் (1924) என்ற பெயரில் தனியான பத்திரிகையை ஆரம்பித்துள்ளார். அப்பத்திரிகையே “தேசபக்தன் நடேசய்யர்” என்று சுட்டுமளவுக்கு அவருக்கெனத் தனித்த அடையாளத்தை உருவாக்கியுள்ளது.

தேசபக்தனின் முதலாவது ஆசிரியத் தலையங்கத்தில் இடம்பெற்றுள்ள, “தேசநேசன் ஒருவருக்கும் விரோதியல்ல. ஆனால், பொய்யனுக்கு விரோதி. அக்கிரமக் காரனுக்கு விரோதி. போலியர்களுக்கு விரோதி. வேஷக் காரனுக்கு விரோதி. அதுபோலவே, தேசபக்தனும் உண்மையையே நாடி நிற்பான். சாதி மத வித்தியாசம் பாரான். உண்மையான சமத்துவம், சகோதரத்துவம், சுதந்தரத்துவம் பொதுஜனங்களுக்குண்டாக உழைப்பான். பணக்கார ஜாதி, ஏழை ஜாதி என்று இப்பொழுது ஏற்படுத்திவரும் ஜாதியை மனந்தளராதது எதிர்ப்பான். தொழிலாளர் சார்பில் அன்புகொண்டு உழைப்பான்” முதலான கருத்துக்கள் நடேசய்யரின் பத்திரிகை பணியின்

நோக்கையும் போக்கையும் நன்கு வெளிப்படுத்தியுள்ளன. காலனியக் கால இந்திய மற்றும் இலங்கையின் சமூக அரசியல் அசைவுகளை அறிய உதவும் ஆவணங்களுள் தேசநேசன், தேசபக்தன் முதலான பத்திரிகைகளுக்கும் முதன்மையான இடம் உள்ளன. அதுபோலவே காலனிய ஆவணங்களுக்கு அப்பால் தோட்டத் தொழிலாளரின் வாழ்வியல் நிலைமையை அறிந்துகொள்ள உதவும் அரிய ஆவணங்களாகவும் அவை விளங்குகின்றன.

நடேசய்யர் அரசியற் களத்தில் தீவிரமாக இயங்கிய காலத்திலேயே அவருக்கு எதிரான விமர்சனங்களும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் முதன்மையானதாக அவரைப் பார்ப்பனர், பார்ப்பன ஆதரவாளர் என்ற முத்திரை குத்தல் அமைந்துள்ளது.

இலங்கையில் இயங்கிய இந்திய அமைப்புக்களும் துரைமார் சங்கத்தினரும் அதனை அழுத்தமாக முன்வைத்து வந்துள்ளதோடு தமிழகத்தில் பெரியாரும் அக்குற்றச்சாட்டைக் குடிஅரசில் முன்வைத்துள்ளார். நடேசய்யரின் செயற்பாடுகளையும் எழுத்துக்களையும் அவதானிக்கின்றபோது, அக்குற்றச்சாட்டை நியாயப்படுத்த முடியாத நிலையே காணப்படுகிறது. அவரிடம் பார்ப்பன சார்புக்கு மாறாக தோட்டத் தொழிலாளர் மீதான நேயமே மிகுதியாக வெளிப்பட்டுள்ளது. அத்தொழிலாளர்களுள் அதிகமான வர்கள் பிற்படுத்தப்பட்ட சாதியினர் என்பது கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

நடேசய்யர் மீது முன்வைக்கப்பட்ட குற்றச்சாட்டுக்களுள் தனிமனித இயக்கமாக அவரது அமைப்பை நடத்தினார் என்பதும் ஒன்றாகும். ஸி.வி. வேலுப்பிள்ளை அதனை, “மக்களுடைய கருத்துக்கள் மாறும் என்பதனை அவர் உணரத் தவறினார். அவருக்கு நல்ல ஆலோசனை கூறுவோர் இருக்கவில்லை. ஆமாம் போடுபவர்கள் மட்டுமே இருந்தார்கள். அவருடைய ஸ்தாபனம் ஒரு திட்ட வட்டமான கொள்கையுடையதல்ல. ஆனால், தான் மட்டும் தனியாய் நின்று நாடகத்தை நடத்தினார். அவருடைய சம்மேளனம் அவர் ஏறிச் சென்ற அந்த இரதம் 1947ம் ஆண்டில் தொகுதிச் சிதைந்தது” என்பார். நடேசய்யருக்குப் பின்னர் அவர் கட்டியெழுப்பிய அமைப்பு இயக்கமற்று மறைந்தமை ஸி.வி. இன் கருத்துக்

களை நியாயப்படுத்தும் வலுவான காரணியாக விளங்குகிறது.

நடேசய்யர் தோட்டத் தொழிலாளரின் நலனை மையப்படுத்தி சமூக அரசியல் செயற்பாடுகளை விரிந்த தளத்தில் முன்னெடுத்திருந்தாலும் சிங்களத் தொழிலாளர்கள், வடக்கு-கிழக்குப் பிராந்தியத்தில் இருந்த தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் முதலானவர்களுடனும் அவர்களுடைய தொழிற்சங்கங்களுடனும் இணைந்து செயற்படுவது, நகரத் தொழிலாளர் சங்கங்களுடனான உறவைக் கட்டியெழுப்புவது, ஒட்டுமொத்தத் தொழிலாளர் விடுதலையை அவாவுவது முதலானவற்றில் அக்கறை செலுத்தாததுடன் இலங்கைவாழ் இந்திய மக்கள் சார்ந்த ஏனைய அமைப்புக்களுடன் இணைந்து செயற்படுவதிலோ இந்திய அரசியல் தலைவர்களுடன் நெருக்கமான தொடர்பைப் பேணுவதிலோ ஆர்வம் காட்டவில்லை. இந்தத் தனித்த இயக்கம் வர்க்கவிடுதலைப் போராட்டத்தில் முழுவெற்றியைப் பெற்றுத்தருவதில்லை. அத்துடன் அது எதிர்நிலையான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தக்கூடியதாகும். மலையக் தமிழரின் பிரஜாவுரிமைப் பறிக்கப்பட்ட போது இலங்கையின் ஏனைய தொழிலாளர் குழுவினரின் ஆதரவு அவர்களுக்குக் கிடைக்காமல் போனமைக்கு இத்தகைய தனித்தியங்கும் போக்கும் ஒரு காரணமெனலாம்.

நடேசய்யரின் சமூக அரசியல் செயற்பாடுகள்மீது மேற்படியான விமர்சனங்கள் நிலவினாலும் இற்றைவரையான மலையக் அரசியல் சமூக வரலாற்றில் அம்மக்களின் நல்வாழ்வுக்கென அக்கறையுடனும் செயற்பட்ட ஒப்பற்ற தலைவராக அவரே விளங்குகிறார். அவருடைய செயற்பாடுகளினாலேயே நூற்றாண்டு காலமாக மலையகத் தமிழரின் வாழ்வை மூடியிருந்த இருள் மெல்ல மெல்ல அகற்றப்பட்டது; அம்மக்களின் வாழ்வும் பிரச்சினைகளும் புதிய தளத்துக்கு நகர்த்தப்பட்டன.

தோட்டத் தொழிலாளரின் வாழ் வில் பிற்காலத்தில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றங்களுக்கு எல்லாம் வளமானதொரு அத்தி பாரத்தை அவரே இட்டுள்ளார். அதனாலேயே மலையகத்தின் நிர்மாணச் சிற்பியாக அவர் நிலைபெற்றுள்ளார் - நினைவு கொள்ளப்படுகிறார்.

தேயிலைத்தாயின் போராட்டங்கள் : அகமும் புறமும்

போராசிரியர் இரா.குறிஞ்சிவேந்தன்

இலங்கை மலையக வரலாற்றின் இருநூறாண்டுக் காலப் பக்கங்களில் உயிரும் மெய்யுமாகப் படிந்திருக்கும் எழுத்துக்கள்: கோ.நடேசய்யரும், கோ.ந. மீனாட்சியம் மாளும். ஒவ்வொரு வெற்றி பெற்ற ஆணின் பின்புலத்திலும், பெண்ணின் தியாகங்கள் மறைந்திருக்கின்றன என்று பொதுவாகச் சொல்லப்படும். அவ்வகையில் கோ.நடேசய்யருடைய மலையகப் பெருவாழ்வின் அடித்தளத்தினைத் தாங்கி நிற்கும் ஈகியாக கோ.ந.மீனாட்சியம்மாளை அடையாளம் காணமுடிகின்றது. ஆனால் இவ்வண்மை என்பது ஒரு கோணம் மட்டுமே. அதற்கப்பால், தேயிலையின் பச்சை மணம் பரவியிருக்கும் பெருந்தோட்டத் தடத்தில் மீனாட்சியம்மாளின் அக-புறப் போராட்டங்களின் வாழ்வியல் ஊடாடி நிற்கின்றது. அதைக் கோடிட்டுக் காட்டுவதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

புலம் பெயர்ந்த தமிழரிலே

போர்ச்சுகீசிய-டச்சு-பிரெஞ்சு மற்றும் ஆங்கிலக் காலனியாதிக்கங்கள் இந்திய மண்ணில் வேரூன்றிய போதெல்லாம், தமிழரின் புலப்பெயர்வுகளும் நிகழ்ந்தன. பூமியின் வெவ்வேறு திசைகளில் ஒப்பந்த மற்றும் கூலித்தொழிலாளர்களாகப் பரவிச் சென்ற தமிழர்களில், வரலாற்றை அசைத்திடும் ஆளுமைகளாக ஒங்கி நின்ற பெண்களின் வரிசை மகத்தானது. மொரிசியஸில் துப்பாக்கிக் குண்டுகளை நெஞ்சில் ஏந்திய அஞ்சலை குப்பன், தென்னாப்பிரிக்காவின் அறவழிப்போரில் இன்னுயிர் ஈந்த தில்லையாடி வள்ளியம்மை, நேதாஜி சுபாஷ்

சந்திரபோசின் இந்திய தேசிய இராணுவத்தில் வீராங்கனையாக இணைந்து பிரிட்டிஷ் பேரரசை எதிர்த்துப் போரிட்ட பர்மாவின் சரகவதி இராஜாமணி, மலாயாவின் வீரத்தமிழ் மங்கை ஜானகிதேவர் ஆகியோரைப் போன்று, இலங்கைத்தீவில் எழுந்து நிற்கும் பேராளுமை; கோ.ந.மீனாட்சியம்மாள்.

ஆங்கிலேயக் காலனியாதிக்கத்தின் வல்லாண்மையை எதிர்த்துத் துணிவுடன் களமிறங்கிய மீனாட்சியம்மையின் இலங்கை நாட்கள் போராட்டங்களால் அடுக்கப்பட்டவை. ஆங்கிலேயர்களை மட்டுமின்றி, சிங்களர்களையும் நிமிர்ந்து பார்க்க வைப்பதாக அம்மையின் போராட்ட வலிமை அமைந்திருந்தது. இலங்கை மலையகத் தமிழரின் உரிமைக்காக, பேச்சு, எழுத்து, கவிதைகள், பத்திரிகை, களச்செயற்பாட்டாளர் எனப் பன்முகக் கோணங்களில் விரிந்த போராட்ட உலகம் மீனாட்சியம்மைக்கே உரித்தானது. சொல்லப்போனால், பிறநாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்ந்த தமிழ்ப் பெண் ஆளுமைகளின் வாழ்க்கையில் எதிர்கொள்ளாத திருப்பங்களை வாழ்வில் எதிர்கொண்டவர் மீனாட்சியம்மை. அவருடைய போர்க்குணம் மிக்கச் செயற்பாடுகளின் புறத்தோற்றத்தினிடையே பேசாப்பொருளாகக் கனதியான உணர்வுகளாலான அகப்போராட்டங்களும் மறைந்து கிடக்கின்றன.

துயரங்களின் எதிரொலிப்பு

மலையக மக்களின் வாழ்வில் மண்டிக்கிடந்த துயரங்கள் என்பது நூற்றாண்டுக்காலப் பின்புலம் கொண்டவை. தங்களின் இன்னல்களை இன்னதென்று கூட அடையாளம் காணாவிடாமல் குழைந்திருந்த மலையகத் தமிழர்களுக்கு, அத்துன்பங்களை இனம் பிரித்துக்காட்டியும், அவற்றிலிருந்து விடுபடும் வழிமுறைகளைக் கற்றுத் தருவதாகவும் மீனாட்சியம்மையின் களச் செயல்பாடுகள் அமைந்திருந்தன.

நடேசய்யருடன் தேயிலைத்தோட்டங்களுக்கு மக்களைச் சந்திக்கச் செல்லும் வழக்கத்தினைக் கொண்டிருந்த மீனாட்சியம்மை, அங்கே கொழுந்து பறிக்கும் மக்களிடையே, பிஜித்தீவுத் தமிழர்களுக்காகப்

பாரதியார் பாடிய “கரும்புத்தோட்டத்திலே” பாடல் மெட்டில், “தேயிலைத்தோட்டத்திலே..ஆ.. தேயிலைத் தோட்டத்திலே” என்று பாடுவார். அப்பாடலில், “நாட்டை நினைப்பாரோ... அவர் விம்மி விம்மி அழுங்குரல் கேட்டிருப்பாய் காற்றே!” என்று இசைக்கையில் தேயிலைத்தோட்டத்தமிழரும், அம்மையும் இணைந்து கண்ணீர் சிந்திய தருணங்கள் நிகழ்ந்தன. மீளவியலா வாழ்வின் போக்குகளை அம்மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல மகாகவி பாரதியாரின் பாடல்கள் அம்மைக்குத் துணை நின்றன.

மலையகத்தமிழர்களின் சோகவாழ்வை, வெறும் பேச்சளவில் மட்டும் அம்மை எப்போதும் பயன்படுத்திய தில்லை. புறவுலகம் அறியாமல் அழுத்தப்பட்டிருந்த அம்மக்களின் பரிதாப வாழ்வின் பாடுகளை வாய்ப்பு கிடைத்த எல்லாச் சூழலிலும் ஆழமாகப் பதிவு செய்தார். 1937-ஆம் ஆண்டில், கொழும்பு காலிமுக்கத்திலில் சம சமாஜக்கட்சி நடத்திய வரலாற்றுப் பொதுக்கூட்டம் இதற்கு ஒரு சாட்சியமாகும். எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டார நாயக்க, டி.எம்.ராஜபக்ஷ, லெஸ்லி குணவர்தனா, டாக்டர் என்.எம்.பெரேரா, பிலிப் குணவர்தனா, ஏ.சு.குணசிங்கா, சிறிபால, சமரக்கொடி, ஹண்டி பேரின்பநாயகம் ஆகிய சிங்களப் பெருந்தலைவர்கள் இருந்த மேடையில் அம்மையும் உரையாற்ற அழைக்கப்பட்டிருந்தார். பிரிஸ்கேடிலை நாடு கடத்துவதற்கு எதிரான அக்கூட்டத்தில்,

காலுக்குச் செருப்புமில்லை

கால்வயிற்றுக்கூழுமில்லை

பாழுக்கு உழைத்தோமடா

பசையற்றுப் போனோமடா

என்ற பாடலை உரத்துப் பாடி, ஏறத்தாழ ஜம்பதினாயிரம் பேர்கள் கூடியிருந்த பிரம்மாண்டக்கூட்டத்தில் மலைநாட்டில் உழன்ற இலட்சக்கணக்கானத் தமிழர்களின் துன்பத்தை எதிரொலித்தார். அசாத்தியத் துணிச்சலின் களமாக அம்மையின் முன்னெடுப்புகள் அமைந்திருந்தன. பெரும் பான்மையினத்தவரின் மத்தியில், அச்சமின்றிப் பதிவு செய்யும் ஆற்றல் அவரிடம் குடிகொண்டிருந்தது. ஏனென்றால், மலையகத்தமிழரின் சமூக விடுதலையை உள்பூர்வமாக அவர் மேற்கொண்டிருந்ததே அதற்குக் காரணமாகும்.

சீர்திருத்தச் செம்மல்

மலையகத்தில் இறுகிக் குமைந்திருந்த தமிழரின் துயரங்களைப் பேசுவதோடு அம்மை நின்றுவிடவில்லை. அவர் ஒரு சீர்திருத்தவாதி. மலையகத்தமிழரின் இன்னல்களை நீக்குவதற்கான முதல்வழி, அவர்களை அடிமைத்தனையிலிருந்து விடுவித்து உரிமை மாந்தராய் உணர்ச்செய்வதே என்னும் கொள்கையில் தீவிரமாகச் செயலாற்றினார். அவருடைய "இந்தியத் தொழிலாளர் அந்தரப்பிழைப்பு நாடகம்" நூல் இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. ஒரே நேரத்தில் தொழிலாளர்களின் அவலத்தைத் துடைத்திடவும், உணர்வு பெற்றிடுவதற்கான தூண்டலையும் இணைத்துப் பேசுகின்றது.

பத்திரிகை என்ற பேராயுதத்தைப் பயன்படுத்தி, மலையக மக்களிடையே தீவிர சீர்திருத்தப் பணிகளை மேற்கொள்கின்றனர். மலையகத்தில் உள்ள தமிழ்ப் பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வேண்டும் என்று டொனமூர் ஆணைக்குழுவிடம் தீர்மானம் வழங்கப்பட்டதன் பின் புலத்தில் முழுமையாகப் பேருரு எடுத்து நிற்பவர், மீனாட்சி அம்மையே. 3 எல்லா இடங்களிலும், குழுவிலும் அவரால் துணிவுடன் குரல் கொடுக்க முடிந்தது என்பது தான் அவருடைய போராட்ட வாழ்வின் அடிநாதமாக இழையோடும் செய்தி. சொல்லப்போனால் நடேசய்யருக்கு எதிராக, ஆட்டுப்பட்டித் தெருக் கூட்டத்தில் குணசிங்காவின் ஆதரவாளர்கள் பெருந்தாக்குதலை நடத்திய கலவரச்குழுவில் துணிந்து அம்மையே கள மிறங்குகிறார். ஐந்தாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட தொழிலாளர்கள் கூடியிருந்த அக்கூட்டத்தில் மீனாட்சி அம்மாள் வீராவேச உரை நிகழ்த்தியது ஒரு சான்று. தூண்டுதலின் காரணமாகச் செயல்படுத்தல் எப்போதும் தவறான தென்னும் தொனியில் அவருடைய அன்றைய உரை அமைந்திருந்தது. எப்போதும் உரையிடையிட்ட பாட்டுடையதாக இருந்த அவருடைய பேச்சுப்பாணி, பெரும் உணர்வலைகளை உருவாக்கும் வல்லமையைக் கொண்டிருந்தது.

அகப்போராட்டம்

தன்னுடைய பேச்சு, எழுத்து ஆற்றல்களையும்

போர்க்குணம் கொண்ட போராட்ட நகர்வுகளையும் கொண்டு, மலையகத் தோட்டத்தொழிலாளர்கள், கொழும்பு வாழ் இந்தியத்தமிழர்கள், சிங்கள அரசியல் பீடம், தொழிற்சங்கப்பிரதிநிதிகள் மற்றும் ஆங்கிலேய நிர்வாகத்தை மீனாட்சியம்மையின் அரசியல் களப் பணிகள் திரும்பிப் பார்க்க வைத்தன. நடேசய்யரின் அரசியல் காத்திரமாகத் தொடர்வெற்றிகளை ஈட்டியதன் முழுப்பின்னணியும் மீனாட்சியம்மையே.

அனைத்துப் படிநிலைகளும் ஒன்றிணையும் ஒற்றைப்புள்ளியாகத் தோற்றம் பெற்ற மீனாட்சியம்மாள் என்னும் கம்பீர ஆளுமையின் வாழ்க்கையில் இன்னொரு பிம்பமும் மறைந்து நின்றது. அவருடைய தனிப்பட்ட வாழ்க்கையின் உட்பகுதியில், புரையோடிய வேதனைகளும், அவத்தையான தருணங்களும் படிந்திருந்தன. தமிழ்நாட்டில் ஒரு கவிராயரின் மனைவியாக இயங்கிய அம்மையின் வாழ்க்கை இலங்கை நோக்கித் திரும்பியமை முற்றிலும் எதிர்பாராதது.

மலையகத்தமிழர் வாழ்க்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டே இலங்கையில் நடேசய்யர் குடியேறினார். ஆனால் மீனாட்சியம்மாளின் இலங்கைப் பயணம் குழுவால் விளைந்தது. சந்தச்சரபக்கவி உடுமலை முத்துசாமி கவிராயரின் மனைவியாகவும், அவர்களிருவரின் பிள்ளைகளான பட்டம்மாள், சண்முகம் இருவரோடும் சாதாரண ஒரு தமிழ்ப்பெண்ணின் வாழ்க்கையாகவே மீனாட்சியம்மாளின் முதல் அத்தியாயம் தொடங்கியது. மகள் பட்டம்மாளை, தேசிகர் சாரநாதன் என்பவருக்குப் பால்ய விவாகம் செய்து வைத்த போது தான் மீனாட்சியம்மாளின் வாழ்க்கைத்தடம் புதிய திசையில் நகர்வதற்கான வித்து ஊன்றப்பட்டது. மகள் பட்டம்மாளைத் திருமணம் செய்த சாரநாதன் எவருக்கும் தெரியாமல், இலங்கைக்கு வந்து விட்டார். மகளின் வாழ்க்கைத்துணைவரைத் தேடிய கவிராயர்-மீனாட்சியம்மாளுக்கு அவர் இலங்கையில் கோநடேசய்யரின் தேசபக்தன் பத்திரிகையில் பணியாற்றும் செய்தி கிட்டியது.

மகளின் வாழ்க்கையைக் காப்பாற்றுவதற்காக, கணவர் முத்துசாமிக்கவிராயரின் ஒப்புதலுடன் மகள் சண்முகத்தையும் அழைத்துக்கொண்டு கப்பலேறிய

மீனாட்சியம்மை 1925 ஆம் ஆண்டு கொழும்புக்கு வந்தார். 4 மகளைச் சாரநாதனுடன் சேர்த்து வைத்து பின்னர், கொழும்பில் தேசபக்தன் பத்திரிகை அலுவலகத்திலேயே குடியேறிய மீனாட்சியம்மையின் வாழ்க்கைப் போராட்டம் கிளைத்துப் புதிய நிலத்தில் மேலெழத் தொடங்கியது.

அம்மையின் இல்லறம்

நடேசய்யரை மீனாட்சியம்மை திருமணம் செய்து கொண்டது முற்றிலும் சூழலின் பாற்பட்டது என்பதே மெய். இளவயது மகள் பட்டம்மாளின் கணவன் சாரநாதன் குடிப்பழக்கத்திற்கு அடிமையாக இருந்த நிலையில், மகளின் வாழ்க்கையைக் காப்பாற்ற வேண்டிய கட்டாயம் அம்மையின் எதிர்தின்றது. மேலும் சாரநாதன்-பட்டம்மாளின் குழந்தைகளைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்புமே சூழ்ந்து கொள்ளவே மீனாட்சியம்மாளின் வாழ்க்கை இலங்கையிலேயே நிரந்தரமானது. பெண்களின் வாழ்க்கை என்பது சூழலின் கைதியாக விலங்கிடப்பட்டு, வெவ்வேறு கோணங்களில் பயணிக்கும் துயரத்திற்கான உதாரணமாக அவரது வாழ்வே ஓர் உரைகல்லாக மாறியது. பின்னாளில், பெரும் பெண்ணியக் கோட்பாட்டுச் சிந்தனையாளராக, தேசபக்தனில் பல கட்டுரைகள் எழுதக்காரணமாக இப்போராட்ட வாழ்வின் அனுபவங்களே முன்னின்றன என்று உணரமுடிகிறது.

இலங்கையில் அடியெடுத்து வைத்த அடுத்த ஆண்டே (1926) நடேசய்யருடன் அம்மைக்குத் திருமணம் நடந்தேறியது. இயல்பிலேயே உட்கட்டமைக்கப் பட்டிருந்த போராட்டக் குணம், மலையக மக்களின் வாழ்வில் புத்தொளி ஏற்றும் நடேசய்யரின் முயற்சிகளில் இணைந்து செயலாற்ற வேண்டிய கடப்பாடு, சொந்தப் பிள்ளைகளின் வாழ்க்கையைக் கடைத்தேற்ற வேண்டிய பொறுப்பு என வெவ்வேறு காரணிகள் அம்மையை அழுத்திப் பீடித்திருந்ததை அவரின் திருமணமுடிவின் பின்புலத்தினைக் கொண்டு ஆழ்ந்துணரவியல்கிறது.

நடேசய்யருடனான அம்மையின் இல்லறம் என்பது, மலையகத்தின் லயன் குடியிருப்புகளைத் தேடிச் செல்லும் தொடர் ஒட்டமாகவும், கடினமான மலைமுகடுகளில் தேயிலை பறிக்கும் பெண்களை நோக்கிச் செல்லும்

பயணமாகவும் அமைந்திருந்தது. இத்தேடல் தான், இன்றும் தேயிலை பறிக்கும் மலையகப்பெண்களைக் "கொழுந்தெடுக்கும் மீனாட்சிகள்" என்று பொதுவாக அழைத்திடும் வழக்கமாகத் தொடர்கிறது. இங்ஙனம் புறவெளியில் ஓடித் திரிந்தலைந்து, மலையகத்தமிழரின் வேதனைகளை உள்வாங்கும் முயற்சியிலேயே அவரது இல்லறம் நகர்ந்தது.

தோன்றாத்துணை

மீனாட்சியம்மையின் வாழ்க்கையில் அடுத்தடுத்துப் பல மேடு-பள்ளங்கள் தோன்றினாலும், மனவரம் மிக்க அப்பெண்மணியின் முன்னேற்ற நோக்கு நம்மை வியப்பின் எல்லைக்கு இட்டுச் செல்கின்றன. ஒரே நேரத்தில் அரசியல்-பத்திரிகை- தொழிலாளர் உரிமைகள் என்று சுழன்றாடிய நடேசயருக்கு, அவரின் சுமைகளைப் பகிர்ந்து கொள்வதோடு, பணிகளை நேரத்தியாகச் செய்து முடிக்கும் ஆற்றல் கொண்ட பெண்ணாக மீனாட்சியம்மை வாய்த்தார்.

தன் இலட்சியப்பயணத்தின் இலக்கினை எட்டிப் பிடிக்கும் நம்பிக்கையை நடேசயர் பெற்றது மீனாட்சியம்மையிடமே என்பதற்கோர் எடுத்துக்காட்டு தான், தேசபக்தன் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் பொறுப்பை அவர் அம்மைக்கு அளித்த செயல். குணசிங்காவின் ஆதரவாளர்களால் தாக்கப்பட்டு நடேசயர் நிலைகுலைந்து நின்ற போது ஓட்டுமொத்தக் கூட்டமும் மௌனித்து நின்றது. ஆனால், ஒற்றைப் பெண்மணியாக மேடையேறிய மீனாட்சியம்மை,

சாண் வயிறு தானே நமக்கு சீரமைல்லாம் வயிறோ

ஊண் உண்டு வாழ்வதிலும் நாம் உயிர் துறக்கலாமே

என்று சத்தியாவேசத்தோடுப் பாடி எழுப்பிய உரை ஓட்டுமொத்தக் கூட்டத்தின் மனநிலையையும் மாற்றியது. பேச்சு, பாட்டு ஆகியவற்றுடன் உறுதியான நெஞ்சுரத்துடன் அத்தருணத்தில் இயங்கிய மீனாட்சியம்மையின் தீரம், நடேசயருக்குள் பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. அதேவேளையில் தமிழர் வெறுப்பை விதைத்த குணசிங்காவுக்குள் அதிர்வுட்டியது. எக்கோணத்தில் நோக்கினாலும், நடேசயரின் கொள்கைத்துணையாக மீனாட்சி

யம்மை நம்முள் பரிமாணம் பெறுவதைத் தடுக்க இயலவில்லை.

மீனாட்சியம்மை என்னும் புத்தகம்

புறவெளிப் போராட்டங்களுக்கு ஈடு கொடுத்த அம்மையின் நெஞ்சத்தில் கனன்று கொண்டிருந்த அகச்சமரின் கங்குகளின் வெம்மையை உற்றுணரும் தருணங்களும் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. அம்மையின் முதல் கணவர் சந்தச்சரபம் முத்துசாமிக் கவிராயர் 1929-ஆம் ஆண்டு தமிழகத்தில் மறைவெய்தினார். தமிழ்த் தாத்தா உ.வே.சாமிநாதயராலும், வள்ளல் பாண்டித்துரைத்தேவராலும் பாராட்டப்பட்ட பெரும்புலவரான முத்துசாமிக்கவிராயரின் கவிதைகள் இறுதிவரை அச்சேற்றம் காணாமல் இருந்தன. இந்நிலை அம்மையின் மனத்தைக் காயப்படுத்தியிருக்க வேண்டும்.

அதனை ஈடேற்றம் செய்யும் வகையில், 1929-இல் கவிராயரின் மறைவுக்குப் பின்னர், அவருடைய கவிதைகளைத் தேசபக்தன் தொடர்ச்சியாக வெளியிட்டது. "நடேசயரின் மனைவி கோ.ந.மீனாட்சியம்மாளால் பிரசுரிக்கப்பட்டது" என்ற வாசகத்துடன் வெளியான தேசபக்தன் பத்திரிகையில் இக்கவிதைகள் பிரசுரமான நிகழ்வு, நடேசயரின் பார்வைக்குச் செல்லாமல் நடந்திருக்கவியலாது. இலட்சியத்தினால் இணைந்த அம்மையின் கவியுள்ளம் குறித்து நடேசயர் தெளிவாக அறிந்திருந்தார். அவ்வாறு தன்னுடைய எல்லா முடிவுகளையும் தீர்க்கமாக வெளிப்படுத்தும் வகையில், தன் வாழ்க்கையையே ஒரு திறந்தப்புத்தகமாக மகத்துவம் கொண்ட அம்மாதரசி வார்த்தெடுத்தார்.

தேசபக்தன் ஆசிரியர் பொறுப்பில் மீனாட்சியம்மையை நடேசயர் அமர்த்தியவுடனேயே, அப்பத்திரிகையின் முக்கியப் பொறுப்பில் இருந்த சாரநாதன் (மீனாட்சியம்மாளின் மருமகன்) பணியிலிருந்து வெளியேறினார். அத்துடன், நடேசயருக்கு எதிரானவர்கள் ஒன்றிணைந்து நடத்திய "ஊழியன்" பத்திரிகையிலும் முக்கியப் பொறுப்பு வகித்தார். மகளின் வாழ்க்கை, கணவருடனான தன் வாழ்க்கை என்னும் இருதுருவங்களுக்கு இடையே மீனாட்சியம்மாளின் போராட்டம்

ஊடாடியதை இன்றும் நம்மால் உணரவியல்கின்றது. எனினும் ஒப்படைக்கப்பட்ட பணியினை விட்டுக் கொடுக்காமல், தேசபக்தன் பத்திரிகையை நாளிதழாக மாற்றிய சாதனையாளராக மீனாட்சியம்மாளின் உயர்ந்து நின்றார். ஏறத்தாழ இருபதாண்டுக்கால இலங்கை வாழ்க்கையில் செயற்கரிய நிகழ்வுகளை உருவாக்கிய மீனாட்சியம்மை, தன் பிள்ளைகளின் வாழ்வில் ஏற்பட்ட பின்னடைவுகளின் வலிகளைத் தாங்கிக் கொண்டு 1945-இல் தனியே தமிழகம் திரும்பினார். தமிழகம் வந்த சில திங்களிலேயே அவர் மறைவெய்தினார்.

நிறைவாக..

இலங்கை மலையகத்தின் பெரும் எழுச்சியாக வடிவெடுத்த மீனாட்சியம்மாளின் வாழ்க்கை அசாதாரணமானது. மலையகத்தமிழர்களின் நூற்றாண்டுக்கால அடிமைத்தனத்தை அடியுடன் வெட்டியெறிந்த நடேசயரின் முயற்சிகளுடைய ஊற்றுக்கண்; மீனாட்சி அம்மாள்தான். சொந்த வாழ்வின் பெரும் சோகச்சித்திரங்களை எப்போதுமே அவர் வெளிக்காட்டியதில்லை. மாறாக, மலையகத்தொழிலாளர்கள், குறிப்பாகத் தமிழ்ப் பெண்களின் வாழ்க்கை மேம்பாட்டுக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட பெண்ணரசியாக இறுதிவரை அவர் வாழ்ந்தார்.

புறவுலகில் ஆங்கிலேயர்கள், சிங்களர்கள் மற்றும் ஆதிக்கவாதிகளை எதிர்த்துத் தொடர் வினையாற்றிய அம்மையின் பங்களிப்பு மகத்துவம் மிக்கது. மீனாட்சியம்மாளின் இல்லாவிட்டால், நடேசயர் என்னும் இலங்கை மலையகத் தமிழ் நிர்மாணச்சிற்பி உருவாகி இருக்கவியலாது. புலம் பெயர்ந்த இந்தியத் தமிழர்களின் வரலாற்றில் எவருடனும் ஒப்பிட இயலாத பேராளுமை; மீனாட்சியம்மாளின். காலங்கள் கரைந் தோடினாலும், தேயிலைக் கொழுந்துகளுக்கு ஊடாகப் படர்ந்திருக்கும்" சட்டம் இருக்குது ஏட்டிலே; நம்மள் சக்தி இருக்குது கூட்டிலே" என்னும் மீனாட்சியம்மையின் பாடலடிகள் என்றும் கரைந்திடாமல் இலங்கை மலையகத்தின் காற்றில் பரவி நிலைத்திருக்கும்.

மலையக நவீன இலக்கியத்தின் தொடக்கப்பள்ளி சி.வி.வேலுப்பிள்ளை

இரா.சடகோபன்

மலையகத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் வரலாற்றை அதன் ஆரம்ப காலத்திலிருந்து மிக உன்னிப்பாக கவனித்தவன் என்ற வகையில் அவர்கள் வாழ்க்கையில் எப்போதாவது ஒரு முறை ஒரு மகிழ்ச்சிகரமான ஒளிக்கீற்று தெரிந்துள்ளதா என்று பார்ப்போமாயின் அப்படி ஒரு மகிழ்ச்சி மிக்க வரலாற்றுச் சம்பவம் வரலாறு எங்கேயும் தென்படவில்லை என்றுதான் கூறுவேன். ஏனோ தெரியவில்லை ஒரு சபிக்கப்பட்ட மக்கள் பிரிவினராக அடக்கப்பட்டு ஒடுக்கப்பட்டு அவர்கள் வரலாற்றுக் காலம் முழுவதும் மிகக் கொடுமையான சித்திரவதைகளுக்கு உட்பட்டு புதுமைப்பித்தனின் கூற்றுப்படி "துன்பக்கேணியில்" அமிழ்தவர்களாகவே இருந்துள்ளார்கள்.

"அடிமை" என்ற சொல்லின் பாவனை தடை செய்யப்பட்டிருந்ததன் காரணமாக அதற்கான மாற்றுச் சொல்லாக "கூலி" என்ற சொற்பதத்தினைப் பயன்படுத்தினார்கள். கூலி என்ற சொல்லுக்கு "அரை அடிமை" (Near Slavery) என்ற அர்த்தத்தினைப் பின்னர் வரலாற்று ஆசிரியர்கள் வியாக்கியானம் செய்தார்கள். எல்லா மனிதர்களும் வீடு என்ற வாசஸ்தலத்தில் வாழ்ந்தபோது இவர்களை மட்டும் சற்று இறக்கி "லயக் காம்பராக்களில்" (Lune Rooms) குறுகக் குடி வைத்தார்கள். தனுஷ்கோடியில் இருந்து தலைமன்னார் வரை இவர்களை கப்பலில் அழைத்து வந்தபோது இவர்களை மனிதர்களாக அன்றி பண்டங்களாகவே கருதினார்கள் என்பது வரலாற்றில் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆதிலட்சுமி என்ற கப்பல் 1865 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 5ஆம் தேதி மன்னார் வங்கானை

கடற்கரை அருகில் கவிழ்ந்தபோது அதில் பயணித்த 14 மாலுமிகளை காப்பாற்றியபோதும் அவர்களுடன் பயணித்த 120 தொழிலாளிகளைக் காப்பாற்றாமல் விட்டதற்கு காரணம் அந்தக் கப்பல் ஏற்றி வந்த 150 டன் பண்டங்களுடன் அந்த 120 தொழிலாளர்களையும் பண்டங்களாகவே கருதியதுதான்.

இவ்விதம் அரை அடிமைகளாக இவர்கள் அனுபவித்த துன்ப துயரங்கள் அனேகமாக இவர்களது கலை கலாசாரம், இலக்கியங்கள் என்பவற்றில் மிக ஆழமாக பொதிந்துள்ளன. இவர்கள் இந்த நாட்டுக்கு வந்து சுமார் ஒரு நூற்றாண்டு மற்றும் 20 வருடங்கள் கழிந்து விட்ட நிலையில் 1930 ஆம் ஆண்டு காலம் வரை கல்வி அறிவற்றவர்களாகவே இருளில் வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். இவர்களது படிப்பறிவுக்காகவும் ஏனைய உரிமைகளுக்காகவும் முதல் முதல் குரல் கொடுத்தவர் கோ. நடேசயர் அவர்களே. அதுவரை வாய்மொழி இலக்கியங்களாகவும் நாட்டார் பாடல்களாகவும் கூத்துக்களாகவும் நாடகங்களாகவும் இருந்த இம்மக்களின் கலை இலக்கிய வடிவங்கள் கோ. நடேசயர் மற்றும் அவரது பாரியார் மீனாட்சி அம்மாள் அவர்களாலேயே எழுத்துருவங்கள் பெறுகின்றன. கோ. நடேசயர் பல்வேறு விடயங்கள் தொடர்பாக வேறு பல நூல்களை எழுதி இருந்தபோதும் மலையக மக்கள் பற்றிய பின்வரும் நூல்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. அவை :-

இந்தியத் தொழிலாளர் கடமைகளும் உரிமைகளும்

நீ மயங்குவதேன்

வெற்றியுனதே

இலங்கைத் தோட்ட இந்தியத் தொழிலாளர்

அந்தரப்பிழைப்பு - நாடகம்

நரேந்திர பதியின் நரக வாழ்க்கை

தொழிலாளர் சட்ட புஸ்தகம்

அழகிய இலங்கை

கதர்காமம்

மேற்படி புத்தகங்களுள் சிலவற்றைப்

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் எம். எம். ஜெயசீலன் மீள் பதிப்புச் செய்துள்ளார் என்பது

குறிப்பிடத்தக்கது.

கோ. நடேசயர் அடுத்து மலையக மக்களின் வாழ்வியல் சார் எழுத்துலகில் ஆழக்கால் பதித்தவர்தான் கவிமணி சி. வி. வேலுப்பிள்ளை.

சி.வி. வேலுப்பிள்ளை தொடர்பில் Bitter Berry Bondage என்ற அற்புதமான ஆங்கில நூலொன்றை மலையக மக்களின் வாழ்வியல் தொடர்பாக எழுதிய டொனோவன் மொல்ட்ரிச் (Donovan Moldritch) அவரது அந் நூலுக்கான முன்னுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார் :-

1950 ஆவது ஆண்டுகளைத் தொடர்ந்து நான் அப்போது டைம்ஸ் ஆப் சிலோன் (Times of Ceylon) பத்திரிகையில் கடமையாற்றியபோது தொழிலாளர்கள் தொடர்பான செய்திகளுக்கு என்னைப் பொறுப்பாளனாக நியமித்திருந்தார்கள். அப்போது தேயிலை பெருந்தோட்டத்தைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்களின் ஏகப்பிரதிநிதியாக இ. தொ. காவே செயல்பட்டது. அச்சந்தர்ப்பத்தில் சங்கத்தின் தலைவராக நாவலப்பிட்டி தொகுதி பாராளுமன்ற உறுப்பினர் கே. ராஜலிங்கம் என்ற மனிதர்கினிய மனிதர் செயற்பட்டு வந்தார். இவருக்கடாகவே அப்போது தலவாக்கல்லை தொகுதி பா. உ. ஆக இருந்த சி.வி. வேலுப்பிள்ளையையும் வி. கே. வெள்ளையனையும் அறிந்து கொண்டேன். இவர்கள் தொழிற்சங்க யோசிகளாகவும் குருவாகவும் இருந்தார்கள். 1954 ஆம் ஆண்டு இ. தொ. கா. பிளவு பட்டபோது இருவருமே புதிதாக உருவாகிய தேசிய தொழிலாளர் யூனியன் சங்கத்துடன் இணைந்து கொண்டனர். இவர்கள் இருவருமே தொழிலாளர்கள் பிரச்சினையில் பரிவு காட்டி செயற்படுமாறு என்னை வலியுறுத்தி கேட்டுக்கொண்டனர். வேலுப்பிள்ளை என்ற நல்ல இதயம் கொண்ட மனிதர் பிரபலமான அரசியல் கோட்பாட்டாளராகவும் திகழ்ந்தார்.

இவர் பெருந்தோட்ட மக்களின் மனம் கவர்ந்த கவிஞராகவும் இருந்ததுடன் இவரது கரிய ஆழமான உயிர்த்துடிப்புள்ள கதை கூறும் விழிகள் ஆயிரம் வார்த்தைகளுக்குச் சமமானவைகளாக இருந்தன. இவரது

“உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்” (Born to labour) என்ற நூலை படித்துவிட்டு நான் பல தடவைகள் கண்ணீர் சிந்தி இருக்கிறேன். எனது இந்த அனுபவத்தை எனது அலுவலக தோழர்களுடன் நான் பகிர்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். டைம்ஸ் பத்திரிக்கையில் எனக்கு மூத்த பத்திரிகையாளரான என் நண்பர் அமரர் பிரெட்டி சில்வா (Fred de Silva) மேற்படி என் நூலுக்கு வழங்கியுள்ள முகவுரையில் மிகச் சிறப்பான உள்ளத்தை உருக்கும் முகவுரை ஒன்றை எழுதி உள்ளார். அந்த முகவுரையில் வேலுப்பிள்ளையின் கவிதைகள் கவிஞரின் உணர்வுகளைக் குலைத்து அணிந்தாட்டி படிப்பவர்களின் கண்களை குளமாக்கி இரத்தத்தைத் துடிக்கச் செய்பவை என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

கண்ணப்பன் வேலசிங்கம் வேலுப்பிள்ளை என்ற சி. வி. வேலுப்பிள்ளை அட்டனுக்கு அப்பால் வட்டகொட மடக்கும்புற என்ற தோட்டத்தில் 14. 9. 1914 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். தனது ஆரம்பக் கல்வியைத் தோட்டப் பாட சாலையிலும் மேற்படிப்பை அட்டன் ஹைலேண்ட்ஸ் கல்லூரியிலும் (அப்போது அது அட்டன் மெதடிஸ்ட் கல்லூரி என்ற பெயரில் இயங்கியது) மற்றும் கொழும்பு நாளந்தா கல்லூரியிலும் மேற்கொண்டார். கல்லூரி படிப்பை முடித்தவுடன் சிறிது காலம் ஆசிரியர் பணியில் ஈடுபட்டார். ஆரம்பத்தில் அவர் தாகூர் என்ற பெயரில் பாடசாலை ஒன்றை தானே நிறுவி அதில் கற்பிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டதுடன் பின்னர் தலைவாக்கலை சுமண மகா வித்தியாலயம், அட்டன் மெதடிஸ்ட் கல்லூரி ஆகியவற்றிலும் தனது பணியைத் தொடர்ந்தார்.

ஆங்கிலக் கல்வியை ஆர்வத்துடன் கற்றிருந்ததால் அதன்பால் மோகம் கொண்டு தன் திறமையை அம்மொழியில் பல மடங்கு பெருக்கிக் கொண்டார். தனது பதினம் வயதின் இறுதிக் காலத்தில் தான் ஒரு கவிஞனாக வர வேண்டும் என்று கனவு கண்டு அப்போது பிரபலம் பெற்றிருந்த பல்வேறு ஆங்கில கவிஞர்களின் கவிதைகளையும் தேடிப் படிக்க ஆரம்பித்தார். எனினும் அவரை மிகவும் கவர்ந்த இந்திய கவிஞர் ரவீந்திரநாத் தாகூர் தான். அவர் தனது இருபதாவது வயதிலேயே தாகூரின் கவித்துவ பாணியை பின்பற்றி “விஸ்மாஜினி ” என்ற ஒரு கவிதை

இசை நாடக புத்தகத்தை தயாரித்திருந்தார். அவரது இருபதாவது வயதில் ரவீந்திரநாத் தாகூர் 1934 ஆம் ஆண்டு இலங்கை வந்திருந்த போது அந்தப் புத்தகத்தை அவரிடம் சமர்ப்பித்து ஆசீர்வாதமும் கையெழுத்தையும் பெற்றுக் கொண்டார். இந்தச் சம்பவம் அவருக்கு மேலும் ஆங்கிலத்தில் எழுத வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தையும் உந்துதலையும் அவருக்கு தந்ததுடன் அவர் ரவீந்திரநாத் தாகூர் அவர்களையே தனது குருவாக வரித்துக் கொண்டு தொடர்ந்து எழுத ஆரம்பித்தார். அவரது ஆக்கங்கள் பல ஆங்கில பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவர ஆரம்பித்தன.

அதன் பிறகு அடுத்து வந்த ஐந்து தசாப்த காலத்தில் அவர் தீவிரமாக எழுத்துத் துறையில் ஈடுபட்டார். இவர் எழுதிய நூல்களில் குறிப்பிடத்தக்கவை (1) “இன் சிலோன் டீ கார்டன் ” (In Ceylon Tea Garden), ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட இந்த நூல் தமிழுக்கும் ரஷ்ய மொழியிலும் மொழிபெயர்ப்பானது (2) போர்ன் டூ லேபர் (Born to Labor) நடைசித்திரமாக எழுதப்பட்ட இந்த நூல் 1970 ல் எம். டி. குணசேன நிறுவனத்தினரால் வெளியிடப்பட்டது . சி.வி. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் எழுதிய நூல்களில் அதிகம் பேசப்பட்ட நூலாகவும் அவருக்கு அதிக புகழைத் தேடித் தந்த நூலாகவும் இந்நூல் இருந்துள்ளது என்று கூறப்படுகிறது. (3) வீடற்றவன் என்ற நாவல் 1981இல் வைகறை வெளியீட்டகத்தின் வாயிலாக மு. நித்தியானந்தன் முயற்சியால் வெளியிடப்பட்டது. (4) இனிப்படமாட்டேன் என்ற நாவல் 1984 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. (5) வாழ்வற்ற வாழ்வு என்று நாவல் ஆய்வாளர் சாரல்நாடன் அவர்களின் முயற்சியால் 2001 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. (6) 1969 ஆம் ஆண்டு வெளியான “இன் சிலோன் டீ கார்டன் ” என்ற ஆங்கில நூல் சக்தி பால அய்யா அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு 2007 ஆம் ஆண்டு பாக்கியா பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்டது. (7) போர்ன் டூ லேபர் என்ற ஆங்கில நூல் மு. சிவலிங்கம் அவர்களால் “தேயிலை தேசம் ” என்ற பெயரில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு துரைவி பதிப்பகத்தினரால் 2003 ஆம் ஆண்டு வெளியீடு செய்யப்பட்டது.

இவற்றை விட மூன்று ஆங்கில நாவல்களும், இரண்டு ஆங்கில கவிதை நூல்களும், தமிழ் நாவல் ஒன்றும் இன்னும் பதிப்பிக்கப்படாமல் உள்ளது என்றும் இவரது படைப்புகள் பல, பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள் தினகரன் பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருந்தபோது வெளிவந்தன என்றும் இவரது ஆங்கில எழுத்துக்கள் பலவற்றை தமிழில் எழுதி அவை வெளிவருவதற்கு அப்போது சிரேஷ்ட ஊடகவியலாளராக இருந்த பொன் கிருஷ்ணசாமி அவர்கள் பெரிதும் பங்காற்றி உள்ளதாக திரு எம். வாமதேவன் அவர்கள் தான் எழுதி வெளியிட்டுள்ள “நீங்காத நினைவுகள்” என்ற நூலில் சி.வி. பற்றி தெரிவித்துள்ளார். இவரது எழுத்தாற்றலின் தனித்துவமிக்க சிறப்பு அவர் இந்தப் பஞ்சம் பிழைக்க வந்த மக்களின் துன்பத்தை ஆங்கில மொழியில் எழுதியதால் இந்த மக்களின் கண்ணீர் கதைகள் உலகெங்கும் பரவிச் சென்று இப்படி ஒரு மக்கள் கூட்டத்தினர் அரை அடிமை வாழ்க்கையில் இலங்கையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை உலகெங்கும் பறை சாற்றியது. உலகெங்கும் அவருக்கு பல நண்பர்களையும் பெற்றுத் தந்தது.

உலக நாடுகளிலும் இந்தியாவிலும் சி.வி. இன் பெயருக்கு கிடைத்திருந்த பிரபல்யம் தொடர்பில் அமரர் தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்கள் “போர்ன் டூ லேபர் ” என்ற நூலின் தமிழாக்கமான தேயிலை தேசம் என்ற நூலுக்கு எழுதியுள்ள முன்னுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார் :-

“இலங்கை இந்தியா போன்ற கீழைத் தேச நாடுகளில் ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியில் ஆங்கிலமே அரசமொழியாக உலகமொழியாக இலக்கிய மொழியாக கோலோச்சிக் கொண்டிருந்த காலம் அது. ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்களே உயர்ந்தவர்களாகவும் ஆங்கிலம் கற்றவர்களே அறிஞர்களாகவும் கல்விமான்களாகவும் கருதப்பட்ட. கணிக்கப்பட காலம் அது. அந்தக் காலத்தின் பண்பும் ஆங்கில மோகமும் கூட சி. வி. யின் எழுத்துக்களுக்கு ஒரு உயர் வினை கொண்டு வந்திருக்கலாம். ஒரு பரவலான பிரபல்யத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கலாம் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது ”

சி.வி. ஒரு கவிஞராக துளிர்ந்து எழுந்தவர் என்ற அடிப்படையில் அவரது ஏனைய ஆக்கங்களிலும் அதே

விதமான காவியநடை துள்ளித் திரிவதைக் காணலாம். கிறிஸ்டின் வில்சன் என்ற ஆங்கில மொழி எழுத்தாளர் பிட்டர் பெர்ரி என்ற கோப்பிக் காலத்து ஆங்கில நூலை எழுதும்போது மலையகச் சமூகத்தைப் பற்றி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார் :-

“பரட்டைத் தலையும் பஞ்சடைந்த கண்களும் சீந்தாத மூக்குகளும் குழி விழுந்த கன்னங்களும் கூனல் விழுந்த மேனிகளும் கரிய தோற்றமும் கொண்ட இவர்கள் பரிதாபத்துக் குரியவர்கள். இவர்கள் ஒருபோதும் இந்த அடிமை நிலைமையில் இருந்து மீள்ப போவதில்லை”

இவர் குறிப்பிடும் அந்த காலப்பகுதி கோப்பிப் பயிர் கோலோச்சி இருந்த 1823 முதல் 1893 வரை ஆனதாகும். நான் அந்த ஆங்கில நூலை தமிழில் “கசந்த கோப்பி” என்ற பெயரில் மொழிபெயர்த்தேன். ஆனால் அதற்குப் பின் மூன்று தசாப்த காலத்திலேயே சி.வி. வேலுப் பிள்ளை போன்ற கல்விமான்கள் இந்தச் சமூகத்தில் இருந்து உருவாகி விட்டார்கள். எனவே சி. வி.வேலுப்பிள்ளையை மையமாகக் கொண்ட எழுத்து வேட்கை 1930 களில் இருந்து ஆரம்பிக்கப்பட்டு விட்டது என்று கூறலாம். அவரைத் தொடர்ந்து அடுத்து வந்த தசாப்தங்களில் கே.கணேஷ், என். எஸ். எம். ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களை முனைப்பாக கொண்ட அடுத்த பரம்பரை எழுத்தாளர்கள் மலையகச் சமூக எழுத்துருவாக் கங்களை தம் தோள் மீது சுமக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

அண்மையில் மு.நித்தியானந்தனும் எச்.எச். விக்கிரமசிங்கவும் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ள “மலையக அரசியல்: தலைவர்களும் தளபதிகளும்” எனும் சி.வி.வேலுப்பிள்ளையின் நூல் ஒன்று வெளி வந்திருக்கிறது. அந்த நூலில் சி. வி. யால் 1960 களில் எழுதப்பட்ட மலையக மக்கள் வரலாற்றில் விரவிக் கிடக்கின்ற பல்வேறு மலையக அரசியல் தலைவர்களும் தொழிற்சங்க தளபதிகளும் வாழ்க்கை வரலாற்றுக் குறிப்புகள் கட்டுரைகளாக தொகுக்கப்பட்டு சென்னை “தாய்” வெளியீடாக வெளிவந்திருக்கிறது.

“மலையகம் 200” சிறப்பிதலாக வெளிவந்திருக்கும் தாயகம் சஞ்சிகையில் இந்நூல் தொடர்பில் விமர்சன

கட்டுரை ஒன்றை எழுதி இருக்கும் கவிஞர் சு. முரளிதரன் பின்வருமாறு ஒரு புதிய கண்ணோட்டத்தை சி.வி தொடர்பில் முன் வைக்கிறார் --

“பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரனுக்கு காணிக்கையாக செலுத்தப்பட்ட இந்த நூலுக்குள் நுழையும் மலையகம் குறித்த தேடல் முயற்சியில் மலையக வரலாற்றின் விட்டுப்போன பக்கங்களை தேடுவர்களும் அல்லது இதுவரை கிடைத்த ஆதாரங்களை வைத்து சிந்திப்பவர்களும் தமக்குள் தாமே சிலிர்த்துப்போகும் வண்ணம் மலையகம் சார்ந்த ஆளுமைகளை தனது சொல்லோவியங்களாலும் தகவல்களாலும் முன் அனுமானங்களாலும் நாம் காணாத ஒரு மலையக வரலாற்றை சி.வி படைத்துள்ளார்” எனலாம்.

1959 இல் தினகரனில் பேராசிரியர் கைலாசபதியின் உந்துதலினால் தமிழில் எழுதும் முயற்சியை ஆரம்பித்த சி.வி.வேலுப்பிள்ளையின் இந்த ஆளுமைகளின் சிறு சரித தொகுப்பு அவரின் உச்சம் தொட்ட முயற்சிகளில் ஒன்றாக கருதப்பட வேண்டியிருக்கின்றது. மலைநாட்டு மக்களின் தலைவர்களாக 12 பேரும் உரிமைப் போர் தளபதிகளாக 14 பேரும் இதில் அச்சொட்டாக 1959 ஆம் ஆண்டில் படம் பிடிக்கப்பட்டுள்ளார்கள். சி.வி அவர்கள் அவர் காலத்தே மறைந்த நடேசய்யர், சாராநாதன், சிவனடியான் போன்றோர்களையும் அவரின் சமகாலத்தவர்களையும் குறித்த பதிவு மற்றும் அவர்களின் நிகழ்காலம் குறித்த விமர்சனம் எதிர்காலம் குறித்த ஆருடம் என்பவைகள் ரசனையூட்டும் வண்ணமும் அவர்கள் பால் அபிமானம் கொள்வதோ அல்லது அலட்டிக்கொள்ளாமல் விடுவதா என்பதைப் பூடகமாக வாசகர்களுக்கு சொல்வதில் எழுத்தாளர் எவ்வளவு சாமார்த்தியமாக செயற்பட்டிருக்கின்றார் என்பதை வாசிப்பவர்கள் புரிந்து கொள்வார்கள். யாராலும் அலட்சியம் செய்யப்பட முடியாத நடேசய்யர் ஏன் தேர்தலில் தோல்வி அடைந்தார் என்பதற்கு காரணமாக அவரோடு ஆழமாகப் பிணைப்புகள் இருந்தார்களே அல்லாமல் ஆலோசனை சொல்ல யாருமில்லை என்பதை பதிவு செய்கின்றார். 1927 ஆண்டு நடேசய்யர் கல்தாளின் இடத்துக்கு சட்டசபைக்கு தெரிவு செய்யப்பட்டார் என

சி.வி. குறிப்பிடுகின்றார். ஐயரவர்கள் இலங்கையில் இல்மனைட் கனிம சுரங்க வேலை ஆரம்பிக்க குரல் கொடுத்ததும் நீர்கொழும்பில் இந்து மதத்தினருக்கு தேரிழுத்துச்செல்ல இருந்த தடையை நீக்கியதும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. சாரல்நாடன் எமக்குக்காட்டிய நடேசய்யர் ஒரு நாயக வழிபாட்டு தலைவராக இருந்தார். ஆனால் சி.வி காட்டிய ஐயரின் எழுச்சி, வளர்ச்சி, வீழ்ச்சி மற்றும் மரணம் என்பன ஒரு நடுநிலை நோக்காக அமைவதைக் காணலாம்.

கோகாளை தலைவராக கொண்ட கோஜா முஸ்லிமான அசீஸ் ஒரு வர்த்தகராக இருந்து மலையக தலைவராக இருப்பதை எப்படி வர்ணிக்கின்றார் தெரியுமா? அரசியல்வாதிகள் அவரை வர்த்தகர் என்று சொல்லலாம்- வர்த்தகர்கள் அவரை அரசியல்வாதி என்று சொல்லலாம் என அவரின் இரு தனித்திறமைகளை வெளிச்சம் போட்டுக்காட்டுவதோடு உல்லாச பிரியரான அவருக்கு மக்கள் மீது ஏற்பட்ட மோகத்தையும் தொண்டமனோடு ஏற்பட்ட இணக்கத்தையும் பின்னர் பிணக்கையும் நிதானமாக கையாண்டு எழுதி காங்கிரஸ் என்ற ஒரு மக்கள் இயக்கம் 1955 ஆண்டின் பின் ஒரு மகுடத்தைத் தரிக்க இரு தலைகளுக்கிடையிலான போட்டி தொண்டமான் காங்கிரஸ் மற்றும் அஸ்ஸீஸ் காங்கிரஸ் எனும் இரு பிரத்தியேக சொத்துகள் தோன்ற காரணமானது என சி.வி. சொல்லி இருப்பது எவ்வளவு பொருத்தமாக இருக்கின்றது.

தொண்டமானின் அரசியல் நுழைவுக்கு அவரின் தந்தை எப்படி அடிப்படை அமைத்துக் கொடுத்தார் அதன் பின் அவரின் நுழைவும் ஸ்தாபத்தை தனது மூலதன மாக்கிக் கொள்ள கையாண்ட யுத்திகளை பட்டும் படாமலும் சொல்பவராக சி.வி. யின் தனித்துவம் சரியாக வெளிப்பட்டுள்ளது. தொண்டமான் தொடர்ந்து தலைவராக இருக்கும் வல்லமையை எப்படி ஏற்படுத்திக் கொண்டார் ? 14 வருடங்கள் பெரி. சுந்தரம் பெற்றுக் கொண்ட பட்டறிவின் பின்னணியில் எப்படி தொண்டமான் ஒரே பாய்ச்சலில் அவருக்கு சமதையாளார்? தொண்டமான் வாசிப்பதால் தனது அறிவை பெருக்கிக் கொள்ளாவிட்டாலும் அறிவுள்ளவர்களை ஊதுகுழலாக்கி

இலங்கையின் பொருளாதாரத்தை தாங்கும் 7 லட்சம் இந்திய வம்சாவழி மக்களின் தலைவர் என்பதை எங்கு யாராருக்கு எப்படி எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும் என்பதை தீர்மானிக்கும் தொண்டாவின் சாணக்கியத்தை வஞ்சப் புகழ்ச்சி செய்கின்றார்.

மலையக தொழிற்சங்க அரசியல் துறையில் கனவான்களாக கொள்ளத்தக்க பலரை நேர்த்தியாக நிறுவிக்காட்டும் போது சி.வி அவர்களால் கண்ணிய மிக்கவர்களாக போற்றப்படும் அவர்களை கண்களில் ஒற்றிக் கொள்ள வேண்டும் போல் தோன்றுகின்றது. ஆர்.மோத்தா, பெரி.சந்திரம், கே.இராஜலிங்கம், ஐ.எக்ஸ். பெரோரா எஸ்.பி.வைத்திலிங்கம், குஞ்சிபொறி சண்முகம், ஏ.எஸ்.ஜோன், எஸ் சோமசுந்தரம் போன்றோர்கள் பெயரளவிலேனும் சாதாரண மக்களிடம் வாழா விட்டாலும் அவர்கள் மலைநாட்டு மக்களுக்காகச் செய்த பணிகள் இன்று அம்மக்களின் மேம்பாட்டுக்கு வழிவகுத்திருப்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

1890 இல் நெல்லுமலை தோட்டத்தில் பிறந்து இங்கிலாந்து சென்று சட்டத்தரணியாகி மகாத்மா காந்தியை சந்தித்து மக்கள் சேவைக்காக உந்தப்பட்டு இலங்கை சுதந்திர போராட்ட வீரர்களில் ஒருவராகவும் ஹட்டன் தேர்தல் தொகுதியில் போட்டியிட்டு வென்று பின் கைத்தொழில் வர்த்தக அமைச்சராகி இலங்கை வங்கி உருவாக்கத்துக்கும் காரணமாகிய பெயர் புகழ் விரும்பாத பெரி.சந்திரம் மலையக மக்களின் சரித்திரம் எழுதப்படும் போது ஒரு புதிய இனத்தின் ஒரு புதிய சமுதாயத்தின் பிதா என புகழப்படுவது திண்ணமென சி.வி அவர்கள் உறுதி உரைக்கின்றார். ஆனால் பெரி. சந்திரத்தின் மேதாவிளாசம் ஏனோ இன்றைய தலைமுறையினருக்கு எடுத்துச் செல்லப்படவில்லையோ என்ற கவலையை அவரின் கூற்று ஏற்படுத்தி விடுகின்றது.

புன்செல்லாவ சங்குவாரியில் பிறந்த கே.இராஜலிங்கம் 1927 காந்தியின் இலங்கை வருகையின் பின்னர் மக்கள் சேவைக்கு தயாராகி காங்கிரஸ் ஸ்தாபனத்துக்குள் கரடு முரடான பயணத்தை அனுபவித்து மக்கள் அபிமானம் வென்றவராக கல்விக் கண் திறப்பவராக

செயற்பட்ட விதத்தை அப்பழுக்கின்றி சி.வி வெளிப்படுத்துகின்றார்.

தோட்ட அரசியலில் முன்னோடியான ஏ.எஸ். ஜோன் பின் அரசியலிலிருந்து விடுபட்டு ஓய்வு பெற்று காலம் கழிப்பதை அவரை பேட்டி காணுவதைப் போன்ற உணர்வை ஏற்படுத்தும் ஆளுமைக்கான உரைச்சித்திரத்திலிருந்து சுற்றுக்கொள்ள எவ்வளவோ இருக்கின்றது என்பதை தெளிவுப்படுத்துகின்றார். டி. சாரநாதன் மற்றும் டி. இராமனுஜம் எப்படி நடேசயரின் மருமகன் என்ற உறவு என்பது பற்றி புரிந்து கொள்ளவும் பின்னர் ஐயரை விட்டு பிரிந்து அவர்கள் தனிப்பயணம் சென்று நயத்தக்க ஆளுமைகளாக உருவெடுத்தார்கள் என்பதைத் திருத்தமாக புரிந்து கொள்ள இந்த நூலில் போதிய தகவல்கள் உள்ளன. சாரநாதன் அவர்களோடு ஒப்பிடும் போது மற்ற இருவரும் மைல் கணக்கில் பின்னால் இருந்தார்கள் எனச் சொல்கின்றார். எழுத்துத்துறையிலும் போராட்டத்தீ வளர்ப்பதிலும் தீவிரம் காட்டிய சாரநாதன் 1940 க்கு முற்பகுதியில் ஏக்கமும் ஏமாற்றமும் கொண்டு சென்னை திரும்பினார் என்று குறிப்பிடுவதோடு ஆசை தீர பியர் அருந்தி அகால மரணத்தைத் தழுவிக் கொண்டார் என்கிறார். நடேசயரை விட்டு விலகிய இராமனுஜம் தன்னை நிலைநிறுத்தி தனி ஆளுமையாக ஜொலிக்க கண்டிக்கு வந்ததும் அங்கு எல்லாரின் அபிமானத்தைப் பெற்று நகர சபையில் உறுப்புரிமை பெற்று பின் அநுநூலர் தொகுதியில் சுயேட்சையாக வெற்றி பெற்று முதலாவது பாராளுமன்றத்தில் நுழைந்த வரலாற்றின் உண்மைகள் சி.வியின் பதிவில் இருக்கின்றன.

தொண்டமான் குடும்பத்தில் பிறந்த கே. குமாரவேல் எப்படி காங்கிரஸ் இயக்கத்தின் தளாதிகாரி யாகவும் தான் ஒரு பக்திமானாக இருந்து எப்படி காலம் தள்ளினார் என்பதை வர்ணித்து கொட்டகலை தொகுதியில் வெற்றி பெற்று மக்கள் பிரதிநிதியானதையும் பின்னர் அவர் காங்கிரஸில் இருந்து விலகி தனது எண்ணப் படி சுயமாக தன்னை கட்டமைத்தக் கொண்டதை மற்றவர்கள் பரிதாபமாக பார்த்த போது சி.வி அவர்கள் அதனை "பெரிய முதலாளிகளாயுள்ள அரசியல்வாதிகள்

தங்களை அடக்குமுறையிலிருந்தும் சுரண்டலிலிருந்தும் விடுவித்துவிடுவார்கள் என்ற பிரமையிலிருந்த மக்கள் காப்பாற்றப்பட்டுள்ளார்கள்" என முத்தாய்ப்பு வைக்கும் போது சி.வி "உள்குத்தை" யாரால்தான் புரிந்து கொள்ள முடியாது.

தனது சகாவான வி.கே. வெள்ளையனையும் சி.வி விட்டுவைக்கவில்லை. காங்கிரஸிலிருந்து வெளியேறிய வெள்ளையன் அட்டன் கோட்டையில் தன்னை கட்டி யெழுப்பிக் கொண்டதையும் வாலிபத் தலைவரென்ற முறையில் வெள்ளையன் தமது நடவடிக்கைகளை உருவாக்குவதற்குரிய சிந்தனை செய்வதற்கு போதிய அவகாசமிருந்துள்ளது என்பதையும் காத்திருந்து, தவிர்க்க முடியாத உண்மையைக் கண்டு கொள்ளவும் அவருக்கு அவகாசமிருந்துள்ளது என்பதையும் கூறி மனிதர்களை உண்மையைக் காணும் போது, ஏகாந்த மலைகளுக்கும் சென்று விடுகின்றனர் என்கிறார். ஆனால் கடவுள் தமக்குத் தாமே கூறியுள்ளதைக் கவி சிரேஷ்டர் இரவீந்திரநாத் தாகூர் உலகத்துக்கு சொல்கின்றார்: "எனது விமோசனம் துறவறத்தில் தங்கியிருக்கவில்லை: படைப்பின் பந்தங் களை நான் மேற்கொண்டுள்ளேன்." எனக்கூறி வெள்ளையன் பற்றிய விவரணத் தை முடிக்கின்றார். வெள்ளையன் பிரம்மசரியத்தை கடைப்பிடித்தமையை பிடிக்காமல் இப்படி சொன்னரோ தெரியவில்லை.

போஸ் சங்கம் அமைத்த செல்லையா, நாவலப்பிட்டியில் மறக்க முடியாத பணியாற்றிய

கே.சுப்பையா, ஊவாவில் தன்னை மக்கள் தலைவனாக நிறுவிக்கொண்ட எஸ்.எம். சுப்பையா, யட்டியாந்தோட்டையை தளமாகக் கொண்டு களனி பள்ளத்தாக்கில் கோட்டை அமைத்த கே.ஜி.எஸ். நாயர், மடக்கும்புறவில் பிறந்த 2 ஆம் உலக யுத்தில் போர் வீரராக இருந்து பின் காங்கிரஸில் சேர்ந்த எஸ்.மாரியப்பா எப்படி ஊவாவில் சுப்பையாவும் தலவாக்கொல்லையில் சி.வி. வேலுப்பிள்ளையும் பாராளுமன்ற தேர்தலில் போட்டியிட தெரிவு செய்யப்பட அவர்களின் வகிபாகம், மலைநாட்டு சரித்திரத்தை நல்ல முறையில் உருவாக்க நடேசன் போன்ற சிலர் இருந்தால் போதும் எனப்பாராட்டப்படும் எஸ்.

நடேசனின் கல்வி மற்றும் அரசியல் பிரவேசம், இன்றும் எமக்கு வழிகாட்டியாக திகழும் பி. பி வேராஜ் பற்றியெல்லாம் நற்பதிவுகள் இந்நூலில் உண்டு. தூரத்துப் பச்சை நாவலாசிரியாக நமக்கு அறிமுகமான காங்கிரஸ் மாதர் சங்கம் ஊடாக சேவை ஆற்றிய கோகிலம் சுப்பையா அம்மையார், அது போன்று சிவபாக்கியம் குமாரவேல் எனும் பெண் ஆளுமைகள் இருவரும் சி.வியின் கவனத்தை ஈர்த்துள்ளது கவனிக்கத்தக்கது. இந்நூல் மலையக மக்களின் தலைவர்களை இளைய தலைமுறை மறு பரிசீலனை செய்ய ஒரு கைநூலாகக் கொள்ளத்தக்க வகையில் அமைந்துள்ளது.

அரசியல் தொழிற்சங்க பணிகள்

சிவி ஒரு பன்முக ஆளுமை கொண்ட பேராளராக இருந்திருக்கிறார் என்பது அவர் முன்னெடுத்து வந்த செயற்பாடுகளில் இருந்து தெரிய வருகிறது. கவிஞர், நாவலாசிரியர், நாடக ஆசிரியர், ஒரு முற்போக்கான சிந்தனையாளர், தொழிற்சங்கவாதி, அரசியல் தலைவர், இவ்வாறு இவரது பணி பல தளங்களில் விரிந்து பறந்து செல்கிறது. பாரதத் தலைவர் ஜவஹர்லால் நேரு அவர் களின் முயற்சியால் 1939 ஆம் ஆண்டு இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் என்ற அமைப்பு தோற்றுவிக்கப்பட்ட போது அதன் ஸ்தாபக அங்கத்தவர்களில் ஒருவராக செயல்பட தொடங்கியதில் இருந்து அவர் அரசியலிலும் தொழிற்சங்க பணிகளிலும் ஈடுபடத் தொடங்குகின்றார். இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் ஒரு அரசியல் கட்சியாகவும் பதிவு செய்யப்பட்டு 1947 ஆம் ஆண்டு பொதுத்தேர்தல் இடம் பெற்ற போது தலைவாக்கொள்ளை தேர்தல் தொகுதியில் போட்டியிட்டு நாடாளுமன்ற அங்கத்தினராக தெரிவு செய்யப்பட்டு 1952 ஆம் ஆண்டு வரை ஐந்து ஆண்டுகள் அவர் மலையக மக்களின் பிரதிநிதியாக செயல்பட்டார். இந்தத் தேர்தல் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட இலங்கையின் முதலாவது பாராளுமன்றத்தில் இவருடன் சேர்த்து மொத்தம் எட்டு நாடாளுமன்ற அங்கத்தவர்கள் மலையக மக்கள் சார்பில் தெரிவாகி இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. அதன் பின்னர் "இலங்கை இந்திய காங்கிரஸின் "பெயர்"

இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ்" என்று மாற்றப் பட்டது.

1956 ஆம் ஆண்டு இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸில் இருந்து ஜனாப அசிஸ், எஸ். நடேசன், பி.பி தேவராஜ் ஆகியோருடன் வெளியேறி இலங்கை ஜனநாயக காங்கிரஸ் என்ற தொழிற்சங்கத்தை தோற்று வித்தார். இக்காலகட்டத்தில் இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தலைவர் செளமிய மூர்த்தி தொண்டமானக்கும் மற்றும் இ.தோ. கா. அமைப்பின் இரண்டாம் நிலை தலைவர்களுக்கும் இடையில் கருத்து முரண்பாடுகளும் தலைமைத்துவ போட்டியும் அதிகார மோதல்களும் இடம்பெற்று வந்தமையால் அந்தக் கட்சியும் அதன் தொழிற்சங்கமும் பல பிளவுகளுக்கு உள்ளானது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இக்காலத்தில் மீண்டும் இலங்கை ஜனநாயக காங்கிரஸ் தொழிற்சங்கத்தில் இருந்து விலகி இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பில் இயங்கிய இலங்கை தோட்ட தொழிலாளர் யூனியன் என்ற தொழிற்சங்கத்தில் இணைந்து செயலாற்றினார் 1965 ஆம் ஆண்டு இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸின் பொதுச் செயலாளராக செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்த வி. கே. வெள்ளையன் அவர்கள் அக்கட்சியில் இருந்து வெளியேறி தேசிய தொழிலாளர் சங்கத்தை உருவாக்கிய போது அதனுடைய ஆலோசகராக இணைந்து 1984 ஆம் ஆண்டு அவர் இறக்கும் வரை அவ்வமைப்புடன் இணைந்து செயலாற்றினார்.

சி.வி. வேலுப்பிள்ளை பிறந்து ஒரு நூற்றாண்டை குறிக்கும் முகமாக ஞாபகார்த்த முத்திரை ஒன்று 14 செப்டம்பர் 2014 ஆம் ஆண்டு அரசாங்கத்தால் வெளியிடப்பட்டது. இந்த முயற்சிக்குப் பின்நின்று உழைத்தவர்கள் அமைச்சர் பி. திகாம்பரம் மற்றும் முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ம. திலகராஜ் ஆகியவர்கள் ஆவார்கள். கவிதை இலக்கியத்திற்கு இவர் ஆற்றிய பணியை பாராட்டி 1981 ஆம் ஆண்டு இவருக்கு "கவிமணி" என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டு கௌரவிக்கப்பட்டது. "இனி படமாட்டேன்" என்ற நூலை மதுரை அமெரிக்கன் கல்லூரி தமது எம். ஏ. பட்டதாரி மாணவர்

களுக்கு பாட நூலாக தெரிவு செய்தது. அத்துடன் "வீடற்றவன்" என்ற நூல் சிறிபாத கல்வியியல் கல்லூரியின் ஆசிரியர் பயிற்சி நெறிக்குப் பாடநூலாக பரிந்துரை செய்யப்பட்டது.

மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியங்களினூடாக வெளிப்படும் சமூகச் சிந்தனைகள் கே.கணேஷின் போர்க்குரல் சிறுகதைத்தொகுப்பை முன்வைத்து

இராசலிங்கம் கனகேஷ்வரி

இலக்கியங்கள் மனித மனங்களின் பிரதிபலிப்பு எனக் குறிப்பிட முடியும். இலக்கியவாதி மனதில் தோன்றும் எண்ணங்களைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு அதற்கு உருக்கொடுக்கின்றான். அந்த எண்ணங்கள் மகிழ்ச்சி யானதாகவோ, துன்பமானதாகவோ, ஒரு எதிர்ப்பின் குரலாகவோ அமையலாம். பெரும்பான்மையான படைப் பாளர்கள் தாம் சமூகத்தில் கண்ணால் கண்டவற்றையும் இனி காண விரும்புவனவற்றையும் இலக்கியங்களினூடாகத் தருகின்றனர். அத்தகைய வகையில் உருவாகிய இலக்கியங்களுள் பல சமூகப் புரட்சிகளுக்கும் வித்திட்டுள்ளன என்பதனை எம்மால் மறுக்க முடியாது.

சமூகம் சார்ந்த கருத்தியல்களை எடுத்துரைப்பதில் மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியங்களிற்கும் பெரும் பங்குண்டு. மொழிபெயர்ப்பின் பிரதான நோக்கம் ஏனைய மொழிகளில் காணப்படுகின்ற விடயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு நமது மொழியை மற்றும் சமூகத்தைச் செழுமைப்படுத்துவதாகும். இலக்கியவாதி ஒரு சமூகத்தில் எத்தகைய மாற்றங்கள் நிகழ வேண்டும் என எதிர்ப்பார்க்கின்றானோ அத்தகைய மாற்றங்கள் இன்னொரு சமூகத்தில் நடந்து முடிந்திருப்பதனை அவதானிக்கும்

கின்றான். அத்தகைய மாறுதல்களுக்கு அடிப்படையாக இருந்த இலக்கிய சிந்தனைகளை அப்படியே மொழிபெயர்த்து, அதனூடாகச் சமூகத்தில் மாறுதல்களை ஏற்படுத்த முனைகின்றான். அந்த வகையில் மொழிபெயர்ப்புகளினூடாகச் சமூக மாறுதல்களைக் கொண்டுவர முடியும் என்ற அடிப்படையில் மொழிபெயர்ப்பு பணிகளைச் செய்தவர்களுள் ஒருவராக மலையக எழுத்தாளரான கே.கணேஷ் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றார்.

கே.கணேஷ் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பல்புறசார்ந்த ஆற்றலும் பயிற்சியும் பெற்ற ஒருவராக அனைவராலும் போற்றப்படுகின்றார். சித்தி விநாயகம் என்ற இயற்பெயரைக் கொண்ட இவர் கே.கணேஷ் என்ற பெயரிலேயே இலக்கிய உலகில் அறியப்படுகின்றார். ஆரம்பக்கல்வியைச் சிங்களமொழிமூலம் பெற்றிருந்தாலும் மதுரை தமிழ்ச்சங்கம் போதித்தக் கல்வி இவரைத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் நிலைபெறச் செய்தது. தனது பன்னிரண்டாவது வயதிலேயே எழுத்துப்பணியைத் தொடங்கிய இவர் மணிக்கொடி, கலாமோகினி, கிராம ஊழியன் போன்ற சஞ்சிகைகளில் தனது ஆக்கங்களைப் பிரசுரித்துள்ளார்.

கே.கணேஷ் பன்முக எழுத்தாளராக இனங்காணப்பட்டாலும் மொழிபெயர்ப்பு துறையிலேயே அதிக ஆர்வமுடையவராகச் செயற்பட்டுள்ளார். இந்திய சுதந்திரப் போராட்டக்காலத்தில் வெளிப்படையாகப் பொதுவுடமை கொள்கையைப் பேச முடியாததன் காரணத்தினால் முற்போக்கு இலக்கியம் என்ற பெயரில் பேச ஆரம்பித்தனர். இதன் தாக்கத்தினால் பிற மொழிகளில் உள்ள இலக்கியங்கள் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. இந்த பின்னணியின் அடிப்படையிலேயே கணேஷ் அவர்கள் மொழிபெயர்ப்புத்துறையைத் தேர்ந்தெடுத்து பல மொழிபெயர்ப்புகளை மேற்கொண்டுள்ளார். ஏனைய மொழிகளில் படைக்கப்பெற்ற இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்திய முற்போக்கான தத்துவங்களைத் தமிழ்ச் சூழலிற்குள் விதைக்க முற்பட்டுள்ளார்.

கே.கணேஷ் மொழிப்பெயர்ப்பினுடைய

முக்கியத்துவத்தை பின்வரும் வகையில் குறிப்பிடுகின்றார். “தேயிலை ஏற்றுமதி வணிகர்கள் தேயிலைத் தூள்களைத் தரம்பிரித்து தேர்ந்தெடுக்க சுவைஞர்கள் அமர்த்தியிருப்பார்கள். இவர்கள் தொழில், விற்பனைக்கு வரும் தேயிலைகளின் சுவையறிந்து தகுந்தபடி தரமுயர்த்துவதாகும். மொழிபெயர்ப்பாளனும் சுவைபார்த்து, படித்தவற்றைப் பதம் பார்த்து “யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என எண்ணிதான் தரமானது எனக் கருதியவற்றைத் தன் மொழியில் ஆக்கித்தருகின்றான்.” எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இதனூடாக, சமூகத்திற்குத் தேவையானது என எண்ணப்படுபவற்றையே இவர் மொழிபெயர்த்துள்ளார் என அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

ஒரு இலக்கியம் மொழிபெயர்க்கப்படுகின்ற தென்றால் அச்சமூகம் குறித்த புரிதல்கள் அவசியமாகின்றது. அப்புரிதல்களே மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியம் வெற்றி பெற காரணமாகின்றது. இதனை கே.கணேஷ் நன்கு அறிந்து வைத்துள்ளார். எனவேதான் ஒவ்வொரு மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியங்களிலும் சமூகம் குறித்த தெளிவினை ஏற்படுத்தி செல்கின்றார். இவருடைய மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியங்களில் தனிமனித விடுதலை, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் துன்பம் போன்ற கருத்துகளே முதன்மையிடம் பெற்றிருக்கின்றன.

ஆக்க இலக்கியங்களை ஒரு மொழியிலிருந்து இன்னொரு மொழிக்கு மாற்றம் செய்வது என்பது வெறுமனே சிந்தனை சார்ந்த பிரதியீடு மட்டுமல்ல. உணர்வுகள் மனித விழுமியங்கள் முதலானவற்றைக் கடத்தவேண்டிய ஒரு கலை. பிரதியீடு செய்வது எளிது. எளிதும் அந்த இலக்கியங்கள் குறித்துச் செல்லும் உணர்வுகளை, கதை மாந்தர்களின் எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தத்துவது என்பது எளிதல்ல. கே.கணேஷ் அத்தகைய உணர்வுநிலைகளின் அடிப்படையிலேயே இரு சமூகங்கள் சார்ந்த விடயங்களை பொதுமைப்படுத்துகின்றார். அதனால்தான் மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியங்களாக இருப்பினும் அது சமூகத்தில் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தி செல்கின்றது. அவ்வகையில் அமைந்த ஒரு மொழிபெயர்ப்பு நூலாக “போர்க்குரல்” எனும் சிறுகதைத்தொகுப்பு அமைகின்றது.

லூசன் என்பவரால் சீனமொழியில் எழுதப்பட்ட சிறுகதைகளின் மொழிபெயர்ப்பு தொகுப்பே “போர்க் குரல்” ஆகும். லூசன் இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தலைசிறந்த சீன எழுத்தாளர் ஆவார். நவீன சீன இலக்கியத்தை நிறுவியவராகக் கருதப்படுகின்றார். தன்னுடைய வாழ்நாளில் கண்ட இன்ப துன்பங்களின் பலத்தையும் பலவீனத்தையும் கலைநயத்துடன் தந்திருக்கிறார். எனவேதான் அது சீன மொழி இலக்கியப் படைப்பாக அமைந்தாலும் சகல மனித இனத்திற்கும் பொதுவான தொரு தன்மையைக் கொண்டதாக அமைகின்றது. எனவே அந்த சிறுகதைகளில் வெளிப்படுத்தப்படும் மனித உணர்வுகள் அனைத்து மனித சமூகத்திற்கும் பொதுவானதாக அமைந்திருக்கின்றது.

“போர்க்குரல்” எனும் இச்சிறுகதைதொகுப்பானது ஒன்பது சிறுகதைகளைக் கொண்டமைந்துள்ளது. லூசன் தான் வாழ்க்கையில் கண்டு அனுபவித்த துயரங்களின் எதிர் விம்பங்களாகவே இச்சிறுகதைகள் அமைந்துள்ளன. இவருடைய சிறுகதைகளில் வருகின்ற கதை மாந்தர்கள் உயர் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களல்லர். நலிவுற்ற சமூகங்களில் வாழக்கூடியவர்கள். இச்சமூகத்தவர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட தீமைகளும் அதற்கான எதிர்ப்புக்குரல் கருமாகவே இச்சிறுகதைகள் அமைகின்றன. அதிகார வர்க்கத்தினரின் மனநிலையினையும் அவர்களால் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் மன உணர்வுகளையும் யதார்த்தப்பூர்வமாக எடுத்துக்காட்டுவதாக இச்சிறுகதைகள் அமைகின்றன. இத்தகைய நிலை சீன தேசத்தில் மட்டுமல்ல எல்லாச் சமூகங்களிலும் காணப்படுகின்றது. எனவேதான் கே.கணேஷ் இவற்றை தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

சீன தேசத்தில் மார்க்சியக் கருத்துகளை முதன் முதலில் அறிமுகப்படுத்திய இலக்கியமாக லூசனின் “ஒரு பைத்தியக்காரனின் குறிப்புகள்” எனும் சிறுகதை அமைகின்றது. மனநலம் பாதிக்கப்பட்ட ஒருவனின் எண்ண ஒட்டங்களை இச்சிறுகதை வெளிப்படுத்துகின்றது. இத்தகைய புனைவுகள் அதாவது ஒரு மனநலம் பாதிக்கப்பட்டவனைத் தலைமைப்பாத்திரமாகக் கொள்வது தமிழிற்குப் புதியது. எனினும் மனநலம்

பாதிக்கப்பட்டவனால் எழுதப்படும் குறிப்புகளாக அவை காணப்பட்டாலும் உயர்ச்சமூகத்தவர்களால் அடிமைச் சமூகத்திற்கு இழைக்கப்படுகின்ற கொடுமைகளின் வெளிப்பாடுகளாகவே இச்சிறுகதை அமைகின்றது.

“நாய் குறைக்கின்றது, சிங்கத்தின் சீற்றம், முயலின் கோழைத்தனம், நரியின் தந்திரம்...” இத்தகைய இயல்புகளை உடைய சமூகத்தினரிடம் சிக்கிக்கொண்ட நிலை காணப்பட்டாலும் அதற்கெதிராகச் செயற்பட வேண்டும் என்ற அந்த எண்ணம் மக்களின் மனங்களில் ஆழமாக விதைக்கப்படுகின்றன.

“இன்னும் எத்தனை பொழுதுதான் உச்சிமுதல் உள்ளங்கால் வரை உதறல் எடுப்பது.” என்ற வரிகளினூடாக உயர் வர்க்கத்திற்கு எதிராகக் கிளர்த்தெழ வேண்டும் என்ற சிந்தனை ஊட்டப்படுகின்றது.

“மனிதர்களைத் தின்றிடாத குழந்தைகள் இன்னும் எஞ்சியிருக்கலாம்: அக்குழந்தைகளைக் காப்பாற்றங்கள்...” என அச்சிறுகதை நிறைவடைகின்றது. ஒரு அடிமைச்சமூகம் உயர்ச்சமூகத்தின் அடக்குமுறைகளால் அடிப்பட்டு மிதிபடுவது என்பது புதியதல்ல. ஆனால் எல்லா காலங்களிலும் அது சாத்தியப்படாது. இத்தகைய பைத்தியகார நிலை ஒரு கட்டத்தில் குணமடையும் அன்று தொடக்கம் அடக்குமுறைகள் ஒழிக்கப்படும் என்கின்ற சிந்தனையையும் மன ரீதியான உத்வேகத்தினையும் சமூகத்தினருக்கு வழங்குகின்றது.

“குங் இசி” என்ற சிறுகதை ஒரு குடிகாரனைப் பற்றியது. இக்கதையில் ஆசிரியர் குட்டை அங்கி அணிபவர்கள், நீண்ட அங்கி அணிபவர்கள் என இரண்டு விதமான சமூகப்பிரிவினரைக் காட்டுகின்றார். கதைக்களம் மதுக்கடையாக இருப்பினும் சமுதாய வேறுபாடுகளைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. குங் இ-சி வாழ்க்கையில் எந்தவித பிடிப்புமில்லாத ஒருவன். இவன் ஒரு குடிகாரன் மட்டுமன்றி திருடனாகவும் காணப்படுகின்றான். அவன் திருடுவது நுகையையோ பணத்தையோ அல்ல. அவன் புத்தகங்களைத் திருடி வாசிக்கின்றான். அவன் அதனை ஒரு திருட்டாகக் கருதவில்லை. எனினும் சுற்றத்தவர்கள் அவனைத் திருடன் எனக் குறிப்பிடும்

போது,

“புத்தகம் எடுப்பதைத் திருட்டாக கருத முடியாது. புத்தகத்தை எடுப்பது அறிவாளிகளின் செயல். அதை திருட்டு என்று கூற முடியுமா?” என எதிர்ப்பினைக் காட்டுகின்றான். குங் இ-சியைப் பொறுத்தவரையில் புத்தகங்கள் என்பது பொதுவானது. அதனை யாரும் எங்கிருந்தும் படிக்கலாம். ஆனால் சமூகத்தைப் பொறுத்தவரையில் அதுவும் திருட்டுதான். அவ்வாறு சுற்றத்தவர்கள் குறிப்பிடும்போது அவனுக்கு வருத்தமளிக்கின்றது.

“அதைக்கேட்டதும் குங் இசிற்கு மனக்கஸ்டமாக இருக்கும். முகம் வெளுத்து வாய் அசையும். ஆனால் அது மற்றவர்களுக்குப் புரியாத மூதுரைகள் எதையாவது வழங்கும். எல்லோரும் மீண்டும் குலங்கிச் சிரிப்பார்கள். மதுக்கடையே குதூகலமாக இருக்கும்.”

இச்சிறுகதையில் புத்தகம் எனக் குறிப்பிடப்பட்டாலும் எல்லோரும் சமம் என்கின்ற சமதர்மக் கொள்கையே வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

உயர்ச்சமூகத்தவர்களிற்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்த ஒருவன் கொல்லப்பட்ட செய்தியை தாயையும் “அருமருந்து” எனும் சிறுகதையானது வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. இச்சிறுகதையானது வித்தியாசமான ஒரு கதை கருவினைக் கொண்டு அமைகின்றது. காசநோயால் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு சிறுவனுக்கு மனித இரத்தமே அருமருந்து என அச்சமூகம் நம்புகின்றது. அச்சிறுவனைக் குணப்படுத்த மனித இரத்தம் வழங்கப்படுகின்றது. வெளிப்படையாக இவ்வாறு குறிப்பிடப்பட்டாலும் ஒரு உயர் சமூகம் தான் சிறப்பாக வாழ அடிமைச் சமூகத்தை எத்தகைய நிலையிலும் கொடுமைபடுத்தும் என்பதனையே குறிப்பால் உணர்த்துகின்றது. எதிர்ப்பு தெரிவிக்கும் போதும் அதனை அடக்கவே முற்படுகின்றனர்.

“அந்தப்போக்கிரி இளைஞனின் வாயை அடக்குவதற்காகச் செங்கண்டன் சென்றான்”

சமூகப்புரட்சிக்காகப் போரிடுகின்றவர்கள் தங்களது உயிரை பெரிதாக எண்ணுவது இல்லை. இச்சிறுகதையில் வருடம் பாத்திரம் மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்ட போது புரட்சிக்காக அதாவது சமூகவிடுதலைக்காகப்

போராடுவதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

“அந்த இளைஞன் பொல்லாதப்போக்கிரி. சிறைக் காவலர்களைக் கூட கிளர்ச்சிசெய்யுமாறு தூண்டி விட்டான்.”

என்ற வரிகள் அப்பாத்திரம் சமூக விடுதலையில் கொண்டுள்ள பற்றுணர்வினை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது.

“மகனே உனக்கு எல்லோரும் தீங்கு செய்து விட்டார்கள். நீ மறக்கவில்லை. உனது அளவுக்குமீறிய துக்கங்களை அடையாளங்காட்டினாயோ?”

அந்த இளைஞன் இறந்துவிட்டான் என்பதனால் இந்த எதிர்ப்புக் குரல்கள் ஓயப்போவதில்லை. தொடரத் தான் போகிறது என்பது இங்கு குறிப்பால் உணர்த்தப்படுகின்றது.

உயர்சமூகத்தைச் சேர்ந்த எல்லோரும் இத்தகைய குணங்களைக் கொண்டவர்கள் அல்லர். மனசாட்சிபடி வாழக்கூடியவர்களும் இருக்கத்தான் செய்கின்றார்கள். அவர்கள் சமூகத்தால் கட்டுண்டு இருப்பினும் மனதால் வருந்தக்கூடியவர்கள் என்பதையும் இச் சிறுகதை காட்டி நிற்கின்றது. இறந்த அந்த இளைஞனின் கல்லறைக்குத் அவனுடைய தாய் வர முன்னர் வேறுயாரோ மலர்க் கொத்துகளை வைத்துச் சென்றுள்ளனர்.

“ஒரு நிகழ்வு” எனும் சிறுகதையானது ஒரு ரிக்ஷா காரனின் செயற்பாடுகளோடு தொடர்புடையதாக அமைகின்றது. வயதுமுதிர்ந்த ஒரு பெண் ரிக்ஷாவின் முன் விழுந்து விடுகிறாள். அச்சந்தர்ப்பத்தில் ரிக்ஷாகாரனின் தப்பித்தோம் பிழைத்தோம் என ஓடாமல் இறங்கி சென்று அவளிற்கு காயம் ஏதும் பட்டுவிட்டதா என ஆராய்ந்து அருகில் உள்ள காவல் நிலையத்திற்கு அழைத்துச் செல்கின்றான். அடிமைச் சமூகம் என சித்திரிக்கப்படுபவர்கள் யோசித்து தான் எண்ணியதைச் செய்யுமளவிற்கான சமதர்மபோக்கினை இச்சிறுகதை காட்டி நிற்கின்றது.

அடிமையாக்கப்பட சமூகம் எப்போதும் உயர் சமூகத்தவர்களின் பேச்சுக்கு செவிசாய்க்க வேண்டுமென்ற அவசியம் இல்லை. என்பதனை ரிக்ஷாகாரனின் செயற்பாடு எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

“அதெல்லாம் சரி. வண்டியை எடு என்றேன். அவன் அதை பொருட்படுத்தவே இல்லை.” அவன் கூறியதைப் பொருட்பாடுத்தாமல் தன் சிந்தனைக்கு எட்டியதைச் செய்கின்றான்.

பெண் அடிமைத்தனம் என்பது எல்லாச் சமூகங்களிலும் காணப்பட்ட பொதுவான நிலை. நிலமானிய சமூகத்திலும் பெண் அடிமைப்படுத்தப்பட்டு அடக்கி ஆளப்பட்டாள். சீனப் பிரதேசத்தில் பெண்களின் பாதங்களை மரக்கட்டைகளுக்கு இடையில் வைத்து கட்டி, பாதங்களை வளரவிடாமல் குறுங்கச் செய்தனர். இந்த மரபு சீனாவில் நெடுங்காலமாக நிலவி வந்தது. குறுங்கால் களைக் கொண்டு பெண்களால் எங்கும் வேகமாக ஓட முடியாது. எனவே இவ்வகையில் ஆணினச் சார்பாகத் தான் பெண் வாழவேண்டும் என்ற சிந்தனைப் போக்கு அச்சமூகத்தில் காணப்பட்டது.

“ஆறு ராத்தலின் இரட்டைச் சடை இப்போது ஒற்றைச் சடையாக மாறியிருக்கின்றது. இப்போதுதான் குறுக்கத் தொடங்குகின்றார்கள்”

என “வீண் அமளி” என்ற சிறுகதை காட்டுகின்றது. பெண் அடிமைத்தனம் என்பது எமது தமிழ்ச் சமூகத்திற்குப் புதிய ஒன்றல்ல. வீட்டிலேயே பெண்கள் பூட்டி வைக்கப்பட்ட செய்திகளையும் அடிமைப்படுத்தப்பட்டு ஆளப்பட்ட செய்திகளையும் அறிகின்றோம். இத்தகைய நிலைபாடுகள் இன்றைய எதிர்ப்புக்குரல்களினால் தனது செல்வாக்கை இழப்பதை அவதானிக்கலாம்.

காலங்காலமாக அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த ஒரு சமூகத்தைச் சேர்ந்த மக்கள், விடுதலை பெற்று “சகலரும் சமூகத்தில் சமம்” என்ற நிலையை அடைந்தாலும் அடிமைப்பட்டிருந்த சில மக்களால் அதனை ஏற்றுக்கொள்ள முடிவதில்லை. இத்தன்மையை “எனது பூர்வீக வீடு” என்ற சிறுகதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. சுமார் இருபது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தனது சொந்த ஊரிற்கு உயர்சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் வருகின்றான். அந்த சூழல் அவளிற்கு தனது இளமைக்கால நினைவுகளைக் கொண்டு வருகின்றது.

தன்னுடைய நண்பனை நினைத்துப் பார்க்கின்

றான். அவன் அவனது வீட்டில் வேலைசெய்யும் பகுதிநேர வேலையாளின் மகன். எனினும் தன் நண்பனாக மட்டுமே அவனை நடாத்தினான். நீண்ட காலத்திற்கு பிறகு அவனைப் பார்க்கப்போகிறோம் கதைக்க போகிறோம் என்ற எண்ணம் அவனை குதூகலத்தில் ஆழ்த்தி இருந்தது. ஆனால் நண்பன் ஜண்டு அவனைப் பார்த்து “ஜனமானே” எனக் கூறுகிறான். அவ்வாறு கூப்பிட அவசியமில்லை எனக் கூறும்போது அதனை மரியாதைக் குறைவான செயலாகக் கருதுகின்றான். அவர்களால் காலங்காலமாகப் பழக்கப்பட்ட சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்களிலிருந்து உடனடியாக மீள முடியவில்லை. எமது தமிழ்ச் சமூகச் சூழலிலும் இத்தகைய நிலைகளைக் காண முடியும். எனினும் எதிர்காலச் சமூகம் இதிலிருந்து விடுபடும் என்பதில் உறுதியான நிலைப்பாடு காணப்படுகின்றது.

கே. கணேஷ் இத்தகைய சிறுகதைகளை தேர்ந்தெடுத்தமைக்கு பல காரணங்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் முக்கியமானது சமூகத்தில் அனைவரும் சமம் என்ற சமதர்ம கொள்கையாகும். இதனை அவருடைய கூற்றுக்களினூடாக அறிந்துகொள்ள முடியும்.

“சமூகத்தின் பொருளாதாரச் சீர்கேடுகள், மேடு பள்ளங்கள் சரிசமன் ஆக்கப்பட்டு கீழ்நிலையில் உள்ளவர்களும் மேல்நிலையில் உள்ளவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தைப் பெற வேண்டும்.” எனக் குறிப்பிடுவதோடு சமூகத்தில் சாதி, வகுப்பு, இன பேதம் போன்றவை இருக்கும் வரையில் சமதர்மக் கொள்கையை ஏற்படுத்த முடியாது என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். எனவேதான் இக்கருத்தியலின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்ட ஏனைய மொழி இலக்கியங்களை தமிழ்ச் சமூகத்திற்குத் தந்திருக்கின்றார்.

கே. கணேஷ் காட்டும் சமூகம் தமிழ்ச் சமூகத்தில் இருப்பவர்களைச் சிந்திக்கச் செய்கின்றது. சமூகத்தில் காணப்படக்கூடிய மேடு பள்ளங்களைச் சீர்செய்ய வேண்டும் என்ற கொள்கையை விதைக்கின்றது. சமூகத்தால் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்கள் என்ற நிலை முற்றிலும் மாற வேண்டும் என்ற தத்துவத்தை வலியுறுத்துகின்றது.

திருச்செந்தூரன் பாடங்களுக்காய் சமூகத்தைக் காட்டிய ஆசான்...!

மு. சிவலிங்கம்

சமூக விழிப்புணர்வுகளுக்கான முதற்கால கட்டம் 1960 களிலிருந்துதான் மலையகத்தில் உருவாகின எனலாம். கல்வி வளர்ச்சி, கலை, கலாச்சார, இலக்கிய வளர்ச்சி... அரசியல், சமூக எழுச்சிகள் என ஓர் ஆவேச உணர்வுகள் தோன்றத் தொடங்கின. ஓர் ஆத்திரப் பரம்பரை உருவாகத் தொடங்கின.

இந்தச் சமூக மாறுதலுக்கான காரணியாகக் குறிப்பிட்டுக் கூறுமளவுக்குச் செயற்பட்டு வந்தவர்கள் “இரட்டை ஆசிரியர்கள்” என அடையாளமாகி இருந்தவர்களில் இர.சிவலிங்கம் என்பவரும், திருச்செந்தூரன் என்பவரும் அடையாளமாகினர்.

இந்த இரண்டு சமூகச் செயற்பாட்டாளர்களுள் திரு.திருச்செந்தூரன் அவர்களைப் பற்றி இக் கட்டுரை மூலம் அறிந்துக் கொள்ளலாம். செந்தூரன் என்று சுருக்கமாக அழைக்கப்படும் இவர் கண்டி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த கலஹா பிரதேசத்தை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். 1936 ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 30 ம் திகதி வீசந்துரை தோட்டத்தில் பிறந்துள்ளார். ஆரம்பக் கல்வியை உள்ளூர் நகரமான தெல்தோட்டையிலும், உயர் கல்வியை யாழ்ப்பாண இந்து கல்லூரியிலும், பட்டப் படிப்பை சென்னை கிறிஸ்தவக் கல்லூரியிலும் கற்றார்.

1951 ம் ஆண்டு அட்டன் சென். பொஸ்கோ கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணியில் சேர்ந்தார். பின்னர் 1961 ம் ஆண்டு அட்டன், ஹைலன்ட்ஸ் கல்லூரியில் சேர்ந்தார். இக்காலத்தில் இர.சிவலிங்கம் ஆசிரியர்

அவர்களும் ஹைலன்ட்ஸ் கல்லூரியில் குடியியல், சரித்திரம் போன்ற பாடங்கள் படிப்பிக்கும் ஆசிரியராகப் பணி புரிந்தார். அன்று ஹைலன்ட்ஸ் கல்லூரியில் வடமாகாணத்தைச் சேர்ந்த ஆசிரியர்கள் பலர் பணி புரிந்தாலும், மலையக ஆசிரியர்கள் கணிசமான அளவு பணி புரிந்தார்கள். பாடசாலை கல்வியோடு மலையக மாணவர்களுக்கு சமூக உணர்வை ஊட்டி வருவதில் ஆசிரியர் சிவலிங்கம் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்த வேளையில் திருச்செந்தூரன் அவர்களும் அவரோடு நண்பனாக இணைந்து, மலையக சமூக அரசியல் செயற்பாடுகளில் மாணவர்களை உருவாக்கி வருவதில் ஈடுபட்டார். திருச்செந்தூரன் கலை, இலக்கிய ஈடுபாடுகளில் மும்முரமாக செயல்பட்டார். மாணவர்களை வாசிக்கத் தூண்டினார். கல்லூரியில் செயற்பட்டு வந்த செந்தமிழ்க் கழகத்தின் மூலம் பேச்சுப் போட்டி, கவிதைப் போட்டி, கட்டுரைப் போட்டி, நாடகப் போட்டி, பாடல் போட்டி என பல போட்டிகளில் பங்குக் கொள்ளச் செய்து... விருதுகள் வழங்கி, மாணவர்களை கலை இலக்கியத் துறையில் ஈடுபடுத்தினார். செந்தூரன் அவர்கள் வீரகேசரி, தினகரன், சிந்தாமணி ஆகிய பத்திரிகைகளில் கதை, கவிதைகள் எழுதி வந்ததோடு மாணவர்களையும் எழுதுவதில் ஈடுபடுத்தினார். அப்போது அவரது மாணவராகிய நானும் வீரகேசரி பத்திரிகையில் எழுதி வந்தேன். ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை... ஒரே தினத்தில் எனது கவிதையும், அவரது கவிதையும் வெளி வந்தமை பாடசாலையில் மகிழ்ச்சிக் குரிய செய்தியாகவிருந்தது.!

ஆசிரியர் செந்தூரன் தமிழகத்தின் இலக்கிய சஞ்சிகையான கல்கி நடத்திய சிறுகதை போட்டியில் 1961ம் ஆண்டில் தான் எழுதிய “உரிமை எங்கே” என்ற சிறுகதைக்கு விருது பெற்றார். இச் சிறுகதை மலையகத் தமிழ் மக்களின் குழப்பத்தை அரவணக்கி அரசியல் சிந்தனைக் கதையாகும். மலையகச் சிறுகதை இலக்கியத்தில் முதன் முதலாக அரசியல் பிரக்ஞையை தொட்டு எழுதப்பட்ட முதல் சிறுகதை இவருடையதேயாகும் இதன் பின்னர்

“சாமி கடன்”. “நடுக் கடலில்” போன்ற கதைகளையும் எழுதியுள்ளார். ஆசிரியர் செந்தூரனின் வழி நடத்தலின் மூலமாக சாரல் நாடன் மு.க.நல்லையா, மு.சிவலிங்கம், எம்.வாமதேவன், பி.மரியதாஸ், போன்றோர் எழுத்துத் துறையில் வளர்ச்சியடைந்து வந்தார்கள். 1963 ம் ஆண்டு “மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்தை” உருவாக்கியதில் செந்தூரன் அவர்களுக்கும் பங்கு உண்டு, வீரகேசரி பத்திரிகையில் “தோட்ட மஞ்சரி” என்ற பக்கத்துக்கு பொறுப்பாசிரியராக எஸ்.எம். கார்மேகம் அவர்களின் முயற்சியால் இந்த மன்றம் உருவாகியது. இம் மன்றத்தின் ஸ்தாபக உறுப்பினர்களாக இர.சிவலிங்கம், என்.எஸ்.எம். ராமையா, தெளிவத்தை எஸ்.ஜோசப், மு.சிவலிங்கம், பாரதி ராமசாமி, பதுளை பெரி கந்தசாமி, பொக வந்தலாவை எஸ்.டி.தியாகராஜா ஆகியோர் முன்னின்றார்கள்.

சில ஆண்டுகளுக்குப்பின் ஆட்சிக்கு வந்த சிறிமா பண்டாரநாயக்கா அம்மையாரின் அரசாங்கத்துக்கு ஆதரவாக செயற்பட்டார்கள் என்று டட்லி சேனா நாயக்காவின் ஐ.தே.கட்சி ஆட்சிக்கு வந்ததும் ஆசிரியர்களான திருச்செந்தூரனும், இர.சிவலிங்கமும் அரசியல் பழி வாங்கப்பட்டார்கள்.. திருச்செந்தூரன் பண்டாரவலை தமிழ் வித்தியாலயத்துக்கும், பின்னர் மாத்தளை, பாக்கியம் வித்தியாலயத்துக்கும் இடமாற்றம் செய்யப்பட்டார்கள். திரு.இர.சிவலிங்கம் தற்காலிகமாக பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டிருந்தார்.

திருச்செந்தூரன் அவர்கள் நாடகத் துறையில் பயிற்சி பெற்று பல நாடகங்களையும் மலையகத்தில் அரங்கேற்றினார். அவரது காமன் கூத்து என்ற இசை நாடகம் பல மேடைகளில் அரங்கேற்றம் செய்யப்பட்டன. அரசியல், சமூக பிரச்சினைகளை வில்லுப் பாட்டு நிகழ்ச்சி மூலம் தோட்டங்கள் தோறும் பிரச்சார நோக்கில் மக்களிடம் கொண்டு சென்றார். திருச்செந்தூரன் அவர்களும், இர.சிவலிங்கம் அவர்களும் ஆசிரியர் பணியில் நண்பர்களாகவும், அரசியல், சமூகப் பணியில்,

(தொடர்ச்சி 31 பக்கத்தில்)

குறிஞ்சித் தென்னவனின் வாழ்க்கையும் இலக்கியப் பிரவேசமும்

மாரிமுத்து யோகராஜ்

மலையகக் கவிதை இலக்கியப் பரப்பில் குறிஞ்சித் தென்னவனின் இடம் தனித்துவம் வாய்ந்தது. குறிஞ்சித் தென்னவன் மலையகத்தின் அசல் மைந்தன். தேயிலைத் தோட்டத்திலே பிறந்து தம் பதினொராவது வயதில் அந்தத் தேயிலைத் தோட்டத்திலே பெயர் பதிந்து பெரட்டுக் களத்திலே நின்ற சுப்பன் வேலு “குறிஞ்சித் தென்னவனாக” வளர்ந்தது ஒரு அபூர்வ நிகழ்வு. கடைசி வரைத் தோட்டத் தொழிலாளியாகவே வாழ்ந்த குறிஞ்சித் தென்னவன் தனது ஆத்மார்த்தமான கவிதை வெளிப் பாட்டின் பலத்தை இந்த வேரிலிருந்தே பெறுகிறார். ஒரு தோட்டத்தொழிலாளி கவிஞனாகவும், ஒரு கவிஞன் மலை வேலை செய்யும் தொழிலாளியாகவும் இணையும் ஒரு உன்னதக் கலவையின் பெயர்தான் குறிஞ்சித் தென்னவன். (நித்தியானந்தன். மூ-2007-குறிஞ்சித்தேனிசஞ்சிகை-பக்-1)

மலையகக் கவிதை வரலாற்றில் இன்றுவரை “வாழும் பாரதி” எனும் அடைமொழியில் அழைக்கப் பட்டவரான குறிஞ்சித் தென்னவன் நான்காயிரத்துக்கு மேற்பட்ட கவிதைகளையும் ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட குறும்பாக்களையும் பாடியுள்ளார். ஆனால் இவையனைத்தும் இன்றுவரை முழுமையான நூலுருப் பெறாமல் கையெழுத்துப் பிரதிகளாக கறையான்களுக்கு இரையாகிக் கொண்டிருக்கும் இடம் யாருக்கும் தெரியாது. எனினும் அவரின் சில கவிதைகளே நூலுருப் பெற்றபோதும் அந்த நூல் வெளியீட்டு அனுபவமும் இன்றுவரையும் மலையக இலக்கிய சமூகத்தில் பல கசப்பான அனுபவங்களையும் வேதனைக் குமுறல்களையும் வெளிப்படுத்துவதைக் காணலாம்.

மலையகத்தின் மூத்த பெருங் கவிஞர்களுள் ஒருவராய்த் திகழும் குறிஞ்சித் தென்னவன் நான்கு தசாப்த காலமாக கவிதைத் துறையில் ஈடுபட்டார். தன் கவிதைகள் அடங்கிய ஒரு நூலையேனும் தான் இறப்பதற்கு முன் வெளியிட மாட்டேனா? என்ற ஐயப்பாட்டுடன் இருந்த குறிஞ்சித் தென்னவனின் நீண்டநாள் கனவை 1937 ஆம் ஆண்டு அன்ரனி ஜீவா, சாரல் நாடன், சு. முரளிதரன் ஆகியோரின் முயற்சியால் இவரது கவிதைகள் நூலுருப் பெற்றது.

இவர் வெறுமனே கவிதைத் துறையில் மட்டும், தமது ஈடுபாட்டைக் காட்டாமல் நாடகம், கவியரங்கம், பஜனைப் பாடல்கள் இயற்றிப் பாடுதல் போன்றவற்றில் ஈடுபாடு கொண்டார். 1977 இல் “உரிமையற்றோர் பேசும் ஒளிப்பிளம்புகள்” என்று இவரது ஆறு கவிதைகள் நாட்டை உயர்த்தியோர் “துரோகியா, இதுவா நியதி, பொங்கியெழு சிங்கமென, வாழ்வு வழங்கிட வாரீர், துயர் கதையோ முடியவில்லை, உழைப்பிற்கும் படிப்பிற்கும் உறவு வேண்டும்” என்பன அச்சில் வெளியாயின. 1978 இல் “விழிப்பு” என்ற தொகுதியில் “புத்தனுக்கோர் விண்ணப்பம், புத்துலகம் படைத்திடுவோம், அவலங்கள் மடிய அருள் புரிவாயே” என்ற இவரது கவிதைகள் இடம்பிடித்தன. இவரின் கவிதையின் உணர்வை விளங்கி “பிபிதென பெய” என்ற பெயரில் சிங்களத்தில் அவை 1979 இல் வெளியிடப்பட்டன. 1981 இல் அதன் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு “For the Dawning of the New” என்ற பெயரில் வெளியானது. (சாரல் நாடல் 2007 குறிஞ்சித் தென்னவன் கவிச்சரங்கம் - பக் - 1)

இவரின் கவித்துவ ஆழுமையை உணர்ந்தே அறிவுலகோர் பலரும் இவரின் ஆளுமையினை வியந்து கூறியுள்ளனர். மலையக கவிதை உலகில் சி. வி. வேலுப் பிள்ளைக்கு அடுத்த நிலையில் விளங்குபவர் குறிஞ்சித் தென்னவன் (அருணாசலம். சு 1994 மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் - பக் - 186)

மிகக் குறைந்த கல்வி அறிவுடன் சமூகத்தில் பிறந்து, வளர்ந்து, இன்ப துன்பங்களில் கலந்து வாழ்க்கைப் போராட்டங்களில் தோய்ந்து வாழ்வில்

நேரடி அனுபவங்களைப் பெற்றுக்கொண்டவர்கள் இலக்கிய உலகில் புகுவதை சென்ற நூற்றாண்டின் 1950, 1960 களில் இலங்கையில் நிறையவே காணலாம். இந்தப் பின்னணியிலிருந்தே குறிஞ்சித் தென்னவனும் கவிதை உலகிற்குப் பிரவேசித்தார். (சாரல் நாடல் 2007 குறிஞ்சித் தென்னவன் கவிச்சரங்கம் - பக் - 8)

பல நூற்றுக்கணக்கான கவிதைகள் தான் படைத்த போதும் பிரசுர வசதியின்றி அவை அலுமாரிகளில் அடைக்கப்பட்டுவிட்டன. மலையகத் தமிழ் இலக்கியப் பிரளயை நம்பிக்கையூட்டுவதாகவே காணப்படுகிறது. ஆயினும் பிரசுர வசதி குன்றிக் கிடப்பதும் பல ஆக்கங்கள் நூலுருப் பெறாது இருப்பதும் கவலை தருவதாகும். (தில்லைநாதன். எஸ். 1997 மலையகமும் தமிழ் இலக்கியமும் - பக் - 188) இவ்வாறு ஒட்டுமொத்த மலையக சமுதாயம் அடைந்த அத்தனை இன்னல்களையும் தன் கவிதைகளில் கூறினார். தன் கவிதைகள் நூலுருப் பெறுவதையே பெரும் ஏக்கமாகக் கொண்ட கவிஞர் இவர். மத்திய மலைநாட்டின் நுவரெலிய மாவட்டத்தில் ஹட்டன் நோர்வுட் தென்மதுரை தோட்டத்திலே சுப்பையா முருகம்மாள் தம்பதியினருக்கு 1934.03.12 அன்று பிறந்தார். மூன்றாவது பிள்ளையாகப் பிறந்த இவர் இளமை காலங்களில் பெருந்தோட்டத் துறையினரின் அடக்குமுறையின் காரணமாகத் தம் ஊரை விட்டு இடம் பெயர்ந்தார்.

கொழும்பிலிருந்து நுவரெலியா செல்லும் பிரதான வீதியில் இறப்பொடை ஊரைத் தாண்டி லபுக்கலை ஊரில் குடியேறினார். 1962ம் ஆண்டு தமது 28வது வயதில் இலட்சுமியம்மாளைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். மணிமேகலை, ஞானப்பிரியா, தாமரைச் செல்வி ஆகிய மூன்று பெண் குழந்தைகளுக்கும் கார்த்திகைப்பாலன் என்ற ஆண் பிள்ளைக்கும் தகப்பனார். 1998 ஜனவரி 19 ஆம் திகதி புற்றுநோயின் கோரத் தாண்டவத்தால் இவ்வலகைவிட்டு சென்றார்.

குடும்ப சமையின் நிமித்தம் தம் இளம் பராயத் திலே படிப்பை நிறுத்திக்கொண்டு தொழிலாளியாக மலையக மண்ணிற்கு வியர்வையைச் சிந்தத் தொடங்கிய

காலம் முதல் தாம் இறக்கும் வரைக்கும் பல்வகைப்பட்ட சொல்லொணாத் துயரை குடும்ப வாழ்வில் அனுபவித்தார். இவர் தம் ஆரம்பக் கல்வியை மூன்றாம் வகுப்பு வரை கல்மதுரை தோட்டப் பாடசாலையிலும், பின்னர் ஐந்தாம் வகுப்பு வரை லபுக்கலை தோட்டப் பாடசாலையிலும் படித்துத்தன் கல்வியை பத்து வயதிலேயே முடித்துக் கொண்டார்.

புதுமைக் கவிஞர் பாரதியும் பாரதிதாசனும் தன் கவிதை ஆற்றலுக்கு வித்திட்டதாகக் கூறிக்கொள்ளும் கவிஞர் தென்னவன் இடைவிடாது பல நூற்களைக் கற்றதன் பயனாக தமது கல்வியறிவை விரிவுபடுத்திக் கொண்டார். சிறு வயதிலேயே இராமாயணம், பாரதம் முதலியவற்றைப் படித்து தம் அபலவர்களைக் கூட்டி வியாக்கியானம் செய்யத் தொடங்கினார். இவ்வசாதாரண திறமை அவருக்கு எட்டு வயதிலேயே ஏற்படத் தொடங்கியது. கல்வியின் மீது அவர் கொண்ட உண்மையான பற்றினைக் காட்டுகின்றது.

“அம்மாணை, குறவஞ்சி, நளமகாராசன்” கதை என்பவற்றைக் கற்றுத் தேர்ந்ததுடன் “கல்கி, ஆனந்த விகடன், சுதேசமித்திரன், கங்கை, பாப்பா மலர், அம்புலி மாமா முதலிய இந்திய பத்திரிகைகளிலும் ஆர்வம் கொண்டார். மருதானை சித்ரா வித்தியாலயம், மதுரா வித்தியாலயம் ஆகிய இடங்களில் தபால் மூலம் ஆங்கிலம் கற்றதுடன் ஹிந்தியிலும் ஓரளவு பரீட்சையம் உள்ளவராக இருந்தார். பதினென் சித்தர் பாடல்கள், நந்தனார் கீர்த்தனை, பஜனைப் பாடல்கள் என்பவற்றைப் படித்து நூறு பாடல்கள் வரை பாடும் வகையில் ஆழமான சமயக் கல்வி அறிவினையும் பெற்றார். இவர் மனதில் தோன்றும் எண்ணங்களின் பயிற்சியே கவிதையாய் உருவெடுகின்றது என்கின்றார். இலக்கணம் தெரியாமலே உணர்வுபூர்வமாக எழுதும் இவரின் கவிதைகள் இலக்கண சுத்தத்துடன் அமைந்துவிடுகின்றன. மார்சுழி மாதங்களில் பஜனை பாடுவது வழக்கம். அவ் பஜனைக்கு பக்திப் பாடல்கள் எழுதியது மட்டுமின்றி தாமே பாடியும் வந்தார். இவ்வாறான சுருத்தாழமுடைய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். படிப்பறிவைக் குறைவாகப் பெற்றாலும் அனுபவ

அறிவினை தன் கவிதையில் கருப்பொருளாகக் கொண்டுள்ளார். கால அளவில் குறைந்தளவிலேயே கல்வி கற்றாலும் காலத்தையே வென்ற கவிஞனாக குறிஞ்சித் தென்னவன் காணப்படுகின்றார்.

குறிஞ்சித் தென்னவன் தான்செய்த தொழில் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“உழுதுண்டு வாழ வழியில்லை தொழுகுண்டு பின் செல்லவும் மனமில்லை தோட்டத் தொழிலாளியானேன்!”

என நெஞ்சுருகப் பாடியுள்ளார்.

கொட்டும் மழையிலும், கொழுத்தும் வெயிலிலும் தன் வறுமையினைப் போக்க கல்வாத்து வெட்டிய கைகளே பின்நாளில் கவிதை எழுதுவதை தன் தொழிலாக்கிக் கொண்டார். “நமக்குத் தொழில் கவிதை என்றான் பாரதி” கவிதை புனைதலை பலர் தொழிலாக்கிக் கொண்டிருக்கலாம், ஆனால் எனக்கு கவிதை தொழிலல்ல. எனது இரத்த நாளங்களில் ஓடும் உயிர்த்துடிப்பு. தீமையைக் கண்டு கொதித்தெழும்பும் உணர்வின் வடிகால் எனக் கூறி கவிதைத் துறையினையே தொழிலாகவும், வாழ்க்கையின் இலட்சியமாகவும் கொண்டிருந்தார்.

குறிஞ்சித் தென்னவனின் இலக்கியப் பிரவேசம் பற்றிப் பார்க்கும் போது தொழிலாளர்களின் மத்தியில் உருவான கவிஞனாக அல்லாமல் ஒரு தொழிலாளியே கவிஞனாக மாறிய மிக ஆத்மார்த்தமான நோக்குடன் இலக்கிய உலகில் காலடி எடுத்துவைத்தான். தான் முதன்முதலாக எழுதிய பாடல் பற்றி கவிஞர் இவ்வாறு கூறுகின்றார். தமது இருபதாம் வயதிலே ஒரு மழை நாளின்போது வீதியில் சென்றுகொண்டிருக்கையில் அருகிலுள்ள முருகன் ஆலயத்தைப் பார்த்து “நானே உனை நம்பினேனே” என சிந்தையில் இயற்றி அதனை பஜனையிற் பாடினார். இதுவே அவர் முதன்முதலில் எழுதிய பாடல் என்றும் அதனைத் தொடர்ந்து இருபது வயது முதல் இருபத்தாறு வயது வரை சுமார் நூறு பாடல்கள் வரை எழுதியதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். இதுவே இவரின் இலக்கியப் பிரவேசத்தின் ஆரம்பகட்டம். தென்னவனின் முதற்கவிதை 1957 ஆம் ஆண்டு “மாணவர் மலர்” என்ற

ஏட்டிலே வெளியானது. அதன் தலைப்பு “வெல்க உரிமைப்போர்” என்பதாகும். இதனைத் தொடர்ந்து இவரின் கவிதைகள் பத்திரிகைகளிலும், கவியரங்கு களிலும் தொடர்ந்து பிரகாசித்து வந்ததுடன் கவிதை ஆற்றல் வீறுபெறத் தொடங்கியது. அரசியல் கொடுமை, தொழிலாளர் பிரச்சினை, தொழிற்சங்க ஏமாற்றம், மொழிப் பிரச்சினை முதலியன பற்றிய பாடல்களைப் புதிய வீச்சுடன் பாடினார்.

தோட்டத்திலே நடக்கும் தில்லு முல்லுகள், தோட்ட உத்தியோகத்தர்களின் வன்செயல்கள், தொழிற்சங்கக் கெடுபிடிகள் முதலியவற்றைப் பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்களின் நிலை என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு கும்மி, கோலாட்டம், நாடகம் ஆகியவற்றை இயற்றினார். அதனையே தம் கவிதைகள் மூலம் சாடினார். இதன் காரணமாக அதிகாரிகளின் அடக்குமுறைக்கு ஆளாகி தொழிலையும் இழந்து அவதிப்பட்டு துன்புற நோர்ந்தது. அந்நிலையின் போதும் தன் இலக்கிய ஈடுபாட்டுப் பணியை வளர்த்துக்கொண்டாரே தவிர வரையறைத்துக் கொள்ளவில்லை. 1967 ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் இவரும் ஓர் எழுத்தாளர் என்று சிந்தாமணியினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு தின்பதி கவிதா மண்டலம் இவரை ஏற்றுக்கொண்டது. இடைக்காலத்தில் யாப்பிலக்கணம் கற்று வெண்பா போட்டியையொட்டி ஈரடி தலைப்பு தர பல வெண்பாக்களை எழுதினார். “ஒரு மிளகாய்ப் பாடல்” என்ற தலைப்பில் இவர் எழுதிய வெண்பாசுவை பொருந்தியதாகவுள்ளது.

இதுவரை 67 கவியரங்குகளில் பங்குபற்றி 1987 ஆம் ஆண்டு ஜனவரியில் இந்து கலாச்சார அமைச்சினால் “கவிச்சுடர்” பட்டம் வழங்கப்பட்டு கௌரவிக்கப்பட்டார். 1987 சாகித்ய விழாவில் “தமிழ் மணி” எனும் பட்டம் பெற்றார்.

குறிஞ்சித் தென்னவனின் படைப்புத் திறனும் அழகியல் அம்சங்களும்

சமகால வாழ்வியற் சிந்தனைகள், உணர்வோட்டங்கள், சூழ்நிலை முதலியவற்றிலிருந்து இலக்கிய

கர்த்தா அறவே விலகிநின்றல் இயலாது காலவேறுபாடுகளும் பிரதேச சூழல் வேறுபாடுகளும் நிதர்சன நிலைமைகளும் இலக்கிய கர்த்தாவைப் பாதிக்கின்றன. அவ்வகையிலேயே அவர்களின் படைப்புத் திறனும் அமைந்துவிடுகின்றன.

இனரீதியாகவும், பிரதேச ரீதியாகவும், வாழ்நிலை அடிப்படையிலும் நகர்ப்புறங்களிலும், அலட்சியப் படுத்தப்படும் மலையகத் தொழிலாளர் அடையும் இன்னல்கள், இவற்றின் தாக்கங்கள் முதலியவற்றைத் தமது சொந்த வாழ்க்கையிலேயே வேண்டியமட்டும் அனுபவித்தவர் கவிஞர் குறிஞ்சித் தென்னவன்.

இன உணர்வும், வர்க்க உணர்வும், பிரதேச உணர்வும் சங்கமிக்கும் இடங்களிலும் இனக்குரோதம் தனது கொடுமுடியை எட்டிப்பிடிக்கும் வேளையிலும் சூழ்நிலை சிறிசில சந்தர்ப்பங்களில் அவரைத் திணறவைக்க முயன்றபோதும் நிதானமாக நடந்துகொள்கிறார். பத்து பதினைந்து வருடங்களில் பெரும்பாலான இன மேலாண்மையும் அதன் விளைவான அடக்குமுறைக் கொடுமைகளும் அவற்றை மூடி மறைக்க ஆட்சியாளர் மேற்கொண்ட பிரயத்தனங்களும் உச்சநிலை அடைந்த போது “புத்தனுக்கோர் விண்ணப்பம்” என்ற தலைப்பில் பாடல்களை இயற்றியுள்ளார்.

இலங்கையில் அடுத்தடுத்து இடம்பெற்ற இனக் கலவரங்களின் போதும் பிற சந்தர்ப்பங்களிலும் மலையகத் தொழிலாளர் அனுபவித்த கொடுமைகளை இன்னல்கள் பேரிழப்புகளையும் உள்ளக் குமுறல்களையும் புத்தரிடம் கூறும் பாங்கில் அமைந்த பாடல் அவரின் படைப்புத் திறனுக்கோர் எடுத்துக்காட்டாகும்.

“வஞ்ச நெருப்பினையே
வைத்தொருசார் மக்களினை
நஞ்செனவே வெறுக்கின்றோர்
நாட்டின் தொழுநோயாம்!
பஞ்ச சீல நெறிதனையே
பற்றும் மனிதரிங்கு
பஞ்சமோ? நின் திருவாய்
பகர்ந்த மொழிகளெல்லாம்?

குறிஞ்சித் தென்னவன் கவிதைகளைக் கருத் தூன்றிப் படிக்குமிடத்து அடிக்கடி பாரதியின் பாடலடிகளும் கவிதைத் தலைப்புகளும், கவித்துவ வீறும் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன. பாரதியிடம் தென்னவன் கொண்டிருந்த மிக ஆழ்ந்த ஈடுபாடு காரணமாகவே அவரது கவிதைகளில் பல்வேறு இடங்களில் பல்வேறு வகைகளில் பாரதியின் மிகுதியான செல்வாக்கை காணமுடிகிறது.

அந்நியர் ஆட்சியின் கொடுமையில் இந்தியர்கள் வெந்து மடிந்தபொழுது எப்படி ஒரு பாரதி துள்ளி எழுந்தானோ அதேபோல் மலைய மக்களின் அவலமும் அடிமைத்தனமும் தென்னவனைத் துள்ளிஎழச் செய்தன. உரிமைப் போருக்கு மக்களை அறைகூவுவதாக அவரின் எழுச்சிமிக்க கவிதைகள் பல அமைந்தன. “பொங்கியெழுந்திடுவோம்”, “புதுயுகம் படைத்திடுவோம்”, “புதுயுகம் காண எழுடா”, “பெண்தெய்வம்” போன்ற கவிதைகள் விழிப்புணர்வைத் தூண்டக்கூடிய வகையில் அமைந்துள்ளன. பாரதி கையாண்டுள்ள கவிதைத் தலைப்புகள், சொற்றொடர்கள், சொல்லாட்சிகள் முதலியன சிறிசில வேறுபாடுகளுடன் தமது கவிதைகளில் எடுத்தாண்டுள்ளார். பாரதியாரின் எழுச்சிப் பாடல்கள் போன்று வீறுகொண்டதாகத் தென்னவனின் கவிதைகள் அமைந்துள்ளன.

“இன்னுமா தூக்கம் எழும்படா தம்பி
இது நவயுகமடா தம்பி
முன் செலும் வேகம் உலகினர் நெஞ்சில்
முகிழ்த்துமலர்தலைக் காண்பாய்.”
“நீதியுடன் தர்மமும் நித்தமும் பேசி
நித முறைப்போர்தமை வதைப்பார்
கூது வழியினில் ஏய்க்கும் மதியினர்
சொல்லும் காரணம்விதியாம்
ஏதும் சிந்திக்காதே இறைவன்
இட்ட ஆணை இதுவாம்
பேதை போல் இதை நம்புவதே
புதுயுகம் காண்பதற்கெழுடா.”

என அறியாமையால் அடிமையுறும் தொழிலாளரைத் தட்டி எழுப்புவதாக மேற்கண்ட கவிதைகள் அமைந்

துள்ளன. பெண்கள் சுதந்திரம் பற்றிப் பாரதியார் பாடியது போலவே கவிஞன் தென்னவன் பாடுகின்றார்.

“மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும்
மடமையைக் கொழுத்துவோம்.”
“பட்டங்கள் ஆள்வதும் சட்டங்கள் செய்வதும்
பாரினில் பெண்கள் நடத்த வந்தோம்
எட்டுமறிவினில் ஆணுக்கிங்க பெண்
இளைப்பிலை என கும்மி கொட்டுங்கடி.”

என்கிறார் பாரதி. குறிஞ்சித் தென்னவனும் பெண்கலவியின் அவசியத்தைக் கூறுகின்றார்.

“நாட்டையும் பொம்பளை ஆளுகின்ற - இந்த
நாளையிலே தோட்டப் பெண்களெல்லாம்
ஏட்டுப் படிப்பும் இல்மை ஏமாளியாய்
இருப்பதால் வந்திடும் தீமையடி.”

“நாலு எழுத்துப் படிச்சிருந்தா - ஏதும்
நல்லது கெட்டது தெரிஞ்சிருந்தா
பாமும் ஆண்கள் சமுதாயம் நமக்குப்
பண்ணும் கொடுமைகள் தீருமடி.”

எனத் தொழிலாளப் பெண் வாயிலாக அடக்குமுறையை எதிர்த்துப் பெண்களுக்குக் கல்வியும் சமத்துவமும் வேண்டுமென அவாவுகின்றார்.

மலையக தமிழ் கவிதை வரலாற்றில் குறிஞ்சித் தென்னவனின் தனித்துவம்

மலையகக் கவிதை வரலாற்றில் தவிர்க்க முடியாத தன்னிகர் இல்லாத கவிஞனாக விளங்குபவரே குறிஞ்சித் தென்னவன். மலையகக் கவிதை உலகில் சி. வி. வேலுப் பிள்ளைக்கு அடுத்த நிலையில் விளங்குபவர் குறிஞ்சித் தென்னவன். (அருணாசலம் .சு. 1994 மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் - தமிழ் மாணவர் வெளியீடு பக் -186). இவர் சி. வி. வேலுப்பிள்ளை விட்டுச்சென்ற இடத்தை நிரப்பும் தனித்துவ கவிஞராக திகழ்கிறார்.

இவரது கருத்தியத் தளத்தை நாம் தெரிந்து கொள்ள அவரின் கூற்றுக்களும் ஆதாரமாக உள்ளன. “நமக்குத் தொழில் கவிதை” என்றான் பாரதி கவிதை

புனைதலைப் பலர் தொழிலாகக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் எனக்குக் கவிதை தொழில் அல்ல எனது இரத்த நாளங்களில் ஓடும் உயிர்த் துடிப்பு. தீமையைக் கண்டு கொதித்தெழும்பும் உணர்வின் வடிகால்.

பொழுது போக்காக மனக்கிளர்ச்சிகளின் உந்துதலால் எழுதப்பட்டவையல்ல மலைகள் - அவைகளில் ஓய்வுகொள்ளும் முகில்கள் அதன் மேனியெங்கும் பட்டொளி வீசி பரிமளிக்கும் தேயிலைப் பசுமைகள் அம்மண்ணின் அடியிற் புதைக்கப்பட்ட இம்மக்களின் அவலம் நிறைந்த வாழ்க்கை சரீரங்கள்... இவை யாவும் எனது கவிதையின் கருக்கள்.

இவர்கள் கொட்டிய கண்ணீரும் செந்நீரும் வேதனைக் குமுறல்களும் விட்டிடும் ஏக்கப் பெருமூச்சுகளும் எதிர்காலக் கனவுத் தரிசனங்களுக்காக நிகழ்கால வாழ்வின் சுகங்களை எவரெவருக்கோ அர்ப்பணித்து விட்டு, வெறுமையை அரவணைத்து ஏங்கும் நெஞ்சங்களும் எமது கவிதையின் ஜீவத் துடிப்புக்கள்." இதுவே இவரது கூற்றாகும். (குறிஞ்சித் தென்னவன் 1987 குறிஞ்சித் தென்னவன் கவிதைகள் முன்னுரை மலையக வெளியீட்டகம் - பக்-2)

மலையகக் கவிதை வரலாற்றில் தொழிலாளர் களே தம் அனுபவத்தை கவிதையாக படைக்கும் பண்பைக் கொண்டுள்ளார்கள். அவ்வாறான பண்பும் குறிஞ்சித் தென்னவனின் கவிதையிற் காணப்படுகின்றன. "துன்பம் தொலையவில்லை, துயர் கதையோ முடியவில்லை" என்று தொழிலாளியான குறிஞ்சித் தென்னவன் பாடுவதற்கும் ஏனைய தொழிலாள வர்க்கம் சாராத பிற கவிஞர் பாடுவதற்குமுரிய உணர்வுத்தளம் வேறு என்பதை அழுத்தி உணர்த்த வேண்டியது அவசியமன்று (யேசுராசா. சே. 2007 - ஈழத்து நவீன கவிதை பக் - 108)

விழித்தெழு, துயிலெழு, கொதித்தெழு, பொங்கியெழு என்று பல இடங்களில் குறிஞ்சித் தென்னவன் பாவிப்பும் கவிதை பிரயோகங்கள் திருப்பித் திருப்பி ஒரே விடயத்தை சொல்வதாகத் தெரிந்தாலும் அது சமூக ஈடுபாடு கொண்ட கவிஞராய் இதைத் தவிர்த்துக்கொள்ள முடியவில்லை என்று கூறும் தனித்துவ போக்கையும்

கொண்டுள்ளார். சோகத்தைக் கவிதையாகப் பாடினாலும் அவற்றை தன் சொந்த அனுபவ வெளிப்பாடாக கவிதையில் பாடியுள்ளார். ஈழத்தில் மகாகவியுடன் தொடங்கப் பெற்ற குறும்பா மரபு இந்தக் கவிஞரையும் பாதித்தது. அந்தவகையில் தன் சமுதாய அவல நிலையை அங்கதச் சுவையினை குறும்பா வடிவில் காட்டியுள்ளார்.

குப்பன் வாழ் வயத்தினது கூரை
குளமாக்கும் வீட்டை மழைத்தாரை
தப்பாது இங்கு வந்து
தகரமெல்லாம் ஓரிரவில்
அப்போதே அடையும் கொழும்புரை"

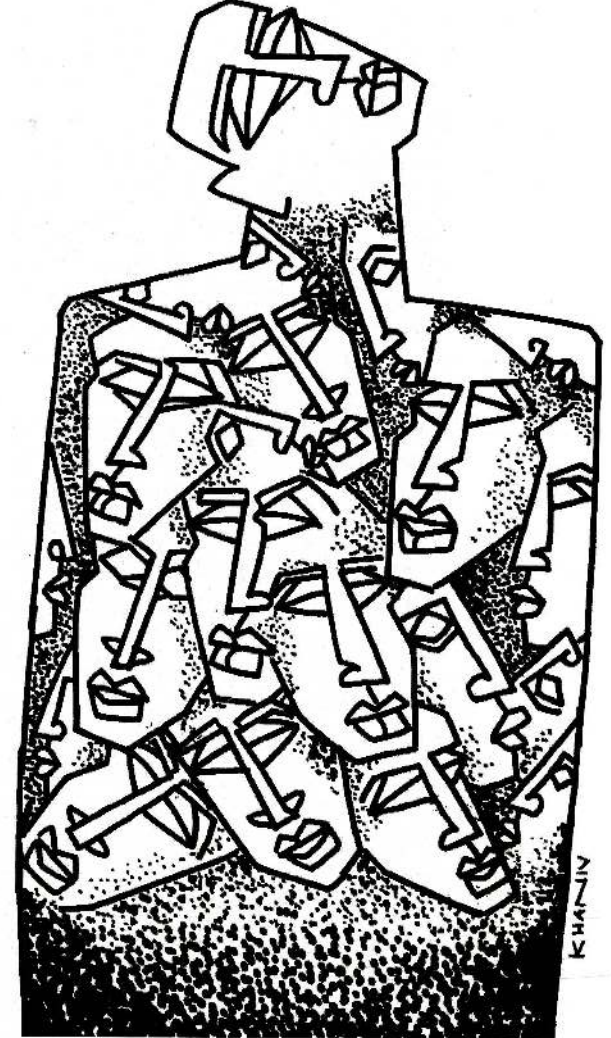
இவரின் மற்றுமோர் தனித்துவமாக தன்னுடைய கவிதைகளில் ஆரவாரம், எதேச்சைத் தனம், வெற்றுப் புகழாரம், இலக்கிய மமதை என்று எதனையுமே தம் கவிதைக்குள் உள்வாங்காமல் பேருக்கும் புகழுக்கும் ஆசைப்படாத யதார்த்தத்தையே பாடியுள்ளார்.

மலையகக் கவிதைகள் மரபில் அதிகமாக நாட்டார் பாடல் வடிவங்களை பின்பற்றி கவிதை படைத்தவருள் இவர் தனித்துவமானவர்.

மட்டம் சரியாய் போடு மாரியாய்தேயிலை
மாரெடுத்து கீழே போடு மருதாயி
சட்டப்படி வேலைசெய்ய மூக்காயி மலைக்கு
சங்குது முன்னம் வாடி மூக்காயி

என்ற பாடலில் நாட்டார் தன்மை கூடுதலாகக் காணப்படுகின்றது.

80 களுக்குப் பிறகு மாட்சிய நோக்குடனேயே ஈடுபாடு கொண்டு தனித்துவமாகக் கவிதை படைத்தார். பாரதத்தில் பாரதி பெண்களுக்குக் குரல் கொடுத்தது போல ஈழத்தில் ஏனைய கவிஞர்களை விட அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து பெண்களின் வாழ்வியல் விடிவுபெற கூடுதலான கவிதைகளை பாடிய கவிஞனாகவும் இவர்களைக் காணலாம்.¹⁹

என்.எஸ்.எம்.ராமையா

வி.எம்.இ.ரமேஷ்

மலையக மக்கள் என்றும் இந்தியத் தமிழர் என்றும் அடையாளத்தைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிற மக்கள் பிரிவினர், இலங்கைக்கு வந்து இருநூறு வருடங்களைத் தொட்டிருக்கும் நிலையில் அந்த மக்கள் பற்றி பாடப்பட்ட, எழுதப்பட்ட இலக்கியங்களுக்கும் இன்றளவில் 200 வருட தொன்மையைத் தொட்ட பாரம்பரியம் இருந்து வருகிறது. இந்தத் தொன்மத்தின் அளவுகோல் மிக நீண்டதாக மிக காத்திரமாக அடையாளப்படுத்துவதைக் காட்டிலும் நிகழ்ந்து வந்திருக்கிறது அவ்வளவு தான் என்பதுதான் திருப்தியாக இருக்கிறது. இது ஆய்வு நிலை விரிவாக்கம் அல்ல “மலையக இலக்கியம்” என்பதை நிலைநிறுத்தலுக்கான அல்லது அப்படி ஒன்று இருந்திருக்கிறது என்பதற்கான அர்த்தமே இந்தத் தொன்மம்.

200 வருடங்கள் பழைமை வாய்ந்த மலைநாட்டு மக்களின் வரவின் இருநூறு வருட இலக்கிய செல்நெறி என்பது வாய்வழியாக அல்லது செவிவழியாக நிகழ்ந்து கொண்டு வந்திருக்கிறது. அவை குறிப்பாக மலைநாட்டு நாட்டார் இலக்கியங்களாக இதுவரையும் நீடித்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆரம்ப காலங்களில் வாய்மொழி இலக்கியங்களாகத் திகழ்ந்த மலைநாட்டு மக்களின் வாழ்வியல் அம்சங்களின் இலக்கிய வெளிப்பாடு அறுபதுகளின் பின்னர் எழுத்துலகின் தனித்த இடத்தையும் தலைநிமிரும் இடத்தையும் தகவமைத்து கொண்டது. இவை இலங்கை இலக்கிய வளர்ச்சியின் தனித்துவ உத்வேகத்தைக் கொடுத்தது. அன்று ஆரம்பிக்கப்பட்ட இலக்கிய பரிணாமம் அதித்தீவிரமாகப் பரவலாக்கப்பட்ட

முன்னேற்றம் இன்றளவும் அதை நம்பிக்கொண்டே இருக்கிற அளவிற்கு இன்றைய இலக்கியச்சூழல் வீழ்ந்து கிடக்கிறது. அன்று தோற்றம் பெற்ற இலக்கியமும் இலக்கிய கர்த்தாக்களும் இன்றளவும் உயிரோட்டமாக மலையக இலக்கியம் இருக்க காரணமாக இருப்பதோடு அவர்களில் மூல கர்த்தாக்களில் முதன்மையான இலக்கிய ஆளுமையாக என்.எஸ்.எம்.ராமையாவை குறிப்பிடலாம்.

உண்மையிலுமே மலையக ஆளுமைகள் ஒரு சிலரின் தேடலும் அவர்களின் படைப்புக்கள் குறித்தான பதிவுகளும் மிக மிக குறைவானதாக இருக்கும் அதே வேளை சில படைப்பாளிகளின் தொடர்பாகத் தொடர்ந்தும் பேசப்பட்டு வருவதோடு அவர்களின் படைப்புக்களின் அறிமுகம் ஒரு வகையான விளம்பர போக்குடையதான பரப்புரைகள் மீண்டும் மீண்டும் நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. இவை நாடறிந்த சில முன்னின்று இயங்கும் இலக்கிய ஆளுமைகளால் என்பதும் வருந்தத்தக்கது.

மேலும் என்.எஸ்.எம். போன்ற இன்னும் பல படைப்பாளர்கள் பேசப்படாமல் இளம் சந்ததியினருக்கு அறிமுகப்படுத்துவதில் பிற்போக்குடைமை காணப்படுவதோடு இன்றும் சில மலையக ஆளுமைகள் மேற்சொன்ன விளம்பரத் தரகர்களால் மறைக்கப்பட்டிருப்பதும் குறிப்பிட்டு சொல்லத்தக்கது.

மலையக இலக்கியக் கலாசாரத்தில் அதன் ஈர்ப்பின் ஈரத்தை இலக்கிய வெளிக்குள் கொண்டுவரும் முயற்சியில் பதுளை மண்ணின் மைந்தர்கள் பெரும் பங்காற்றியிருக்கின்றனர் என்பது மறக்கவோ மறுதலிக்கவோ முடியாத விடயமாக இருந்து வருகிறது. அங்கிருந்து உருவானவர்களையும் அவர்கள் பேசிய இலக்கியத்தினூடான மக்களின் ஊடாட்டங்களும் பரவலாக எல்லா பகுதிகளுக்கும் சென்றடைந்திருக்கிறது. அப்படியானவர்களில் குறிப்பிட்டு சொல்லத்தக்கவர்களின் முதன்மையானவர் என்.எஸ்.எம். இராமையா. இவர் பதுளை மாவட்டத்தில் அதே மாநகராட்சிக்கு உட்பட ரொக்கில் (Rock hill) தோட்டத்தைப் பிறப்பிடமாக கொண்ட மெய்யப்பன் ராமாயி தம்பதிகளுக்கு 27.01.1931 இல் பிறந்தார்.

ராமையா தன் வீட்டில் ஐந்து ஆண் குழந்தைகளின் கடைக்குட்டி பையன். ராயன் சுப்பையா மெய்யப்பன் என்ற பரம்பரையில் வந்த என்.எஸ்.எம். இராமையாவின் தந்தை தோட்டத்து கங்காணியாக இருந்ததோடு அவருடைய ஆண்குழந்தைகளின் சிலரை அவர் சார்ந்த தோட்டங்களில் எக்கவுண்ட் கிளாக்காக நியமனம் பெறச் செய்திருந்தார். அவர்களின் வரிசையில் என்.எஸ்.எம்.மும் சில காலம் ரொக்கில் தோட்டத்தில் எக்கவுண்டன் ஸ்டாப்பாக வேலை செய்த பின் அவருக்கு சுமார் 16 வயது இருக்கும் காலப்பகுதியில் கொழும்புக்கு வந்து சேர்ந்திருந்தார். தனது ஆரம்பக் கல்வியுடன் ரொக்கில்லில் இருந்து கொழும்புக்கு வந்த என்.எஸ்.எம். அங்கு இருக்கும் பாரம்பரியமான இரும்பு கடையொன்றில் கணக்காளராக தன் வாழ்வின் இரண்டாம் கட்டத்தை ஆரம்பித்தவர், அதற்கு பின் நிரந்தரமாக கொழும்பிலேயே தங்கிவிட்டார்.

ஆங்கில புலமையும் வாசிக்கும் ஈடுபாடும் அதிகம் இருந்த என்.எஸ்.எம். இராமையாவுக்கு முற்போக்கான முன்மாதிரியான இலக்கியப் படைப்புக்களை தன் மண் சார்ந்து முன்வைக்க போதுமானதாக இருந்தது. “சிவப்பு ரோஜா” சிறுகதையின் மூலம் சிறுகதைகளை எழுத ஆர்வம் காட்டிய இராமையா 1971 தொடக்கம் 1989 வரை மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத் தலைவராக சுமார் 18 வருடங்கள் அவர் செய்த இலக்கியப்பணி அளப்பரியது.

சிறுகதை எழுதுவதை விட நாடகங்கள் எழுதி இயக்குவதில் ஆர்வம் கொண்ட என்.எஸ்.எம். பல நாடகங்களை மேடை ஏற்றியிருக்கிறார் என்பதோடு இவருடைய நாடகமொன்றில் தான் இலங்கை ஒளிபரப்பு கூட்டுத்தாபனத்தின் சிரேஷ்ட அறிவிப்பாளர் ராஜேஸ்வரி சண்முகம் அறிமுகமாகி கலைத்துறைக்குப் பிரவேசித்தார். என்.எஸ்.எம்.மின் “ஒரு மின்னல்” நாடகம் கொழும்பில் மேடையேறியபோது பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றது. அப்போதைய தினகரன் ஆசிரியர் க.கைலாசபதி மலையகம் சார்ந்த சிறுகதைகளை எழுத தூண்டியதோடு என்.எஸ்.எம். எழுதிய கதைகளைத் தினகரனில் வெளியிட்டு உதவினார். அவ்வாறு சிறுகதை உலகிற்குப் பிரவேசித்த என்.எஸ்.எம். முப்பது வருட காலப்பகுதிகளில்

இருபது சிறுகதைகளையே எழுதியுள்ளார். குறிப்பாக இவருடைய நாடகங்கள் எதுவும் எழுத்து வடிவம் பெறவில்லை என்பதோடு அவைகள் குறித்தான பதிவுகளும் எங்கும் காணக்கிடைக்கவில்லை என்பது மிகப் பெரிய இழப்பு.

அவரது ஒவ்வொரு சிறுகதையும் தனித்துவமானவையாகும். அத்தகைய சிறப்புமிக்க சிறுகதைகளை தொகுத்து “ஒரு கூடைக் கொழுந்து” என்ற பெயரில் 1980 களில் “வைகறை” வெளியீடாக மு.நித்தியானந்தன் வெளியிட, அதன் இரண்டாம் பதிப்பை 1990 ஆம் ஆண்டு அதாவது என்.எஸ்.எம் இறந்த ஒரு வருடத்துக்குள் எச்.எச். விக்ரமசிங்க அவர்களால் வெளியீடு செய்யப்பட்டது. துரதிர்ஷ்டவசமாக இந்த தொகுப்புக்குள் ஆசிரியருடைய மிகுதி கதைகள் இடம்பெறவில்லை. மேலும் 1995 சிரித்திரனில் வெளிவந்த “நிலவைப்பிடித்து” கதையைத் தவிர வேறு கதைகள் என் தேடுதலுக்கு கிடைக்கவில்லை. அவை தொகுக்கப்பட வேண்டியது மிகவும் அவசியமானதொன்றாகும்.

மிகவும் ஆர்வமாகவும் ஆற்றலுடனும் மலையக இலக்கிய கலாசாரத்துக்குள் புகுந்த என்.எஸ்.எம்மின் வாழ்க்கை குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு பிறகு பெரும் சோகம் நிறைந்த காலப்பகுதியாக இருந்திருக்கிறது. இவருடைய இரண்டு பெண்குழந்தைகளும் மலேரியா தொற்றினால் இறந்து போனதோடு அந்த இரண்டு மரணங்களும் அடுத்தடுத்த நாட்களில் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. மிகவும் அன்போடு எப்போதுமே அவர்களோடேதான் நேரத்தைக் கொண்டாடும் என்.எஸ்.எம். இராமையாவுக்கு இந்த இழப்பு தாங்கிக்கொள்ள முடியாத துயரைத் தந்திருந்ததோடு அதற்குப் பின்னர் இவரின் இலக்கிய ஆர்வமும் கதை எழுதும் அளவும் குறைந்துவிட்டது.

என்.எஸ்.எம். இராமையாவின் “ஒரு கூடைக் கொழுந்து” தொகுப்பில் இருக்கக்கூடிய பதினொரு கதைகள் குறித்தான பரவலான உரையாடல்கள் இருந்தாலும் அவருடைய மிகுதி கதைகள் பற்றி எங்கும் பேசப்படுவதாகவோ அல்லது எங்கேனும் ஆவணப்படுத்தலுக்கு உள்ளாகப்பட்டதாகவோ தெரியக்கிடைக்கவில்லை

என்பதால்தான் அந்தக் கதைகள் இன்றளவும் எம்மிடம் இல்லாமல் இருக்கிறது. எனவே இந்த தொடரில் என்.எஸ்.எம்மின் சிறுகதைகளில் சிரித்திரனில் வெளிவந்த “நிலவைப் பிடித்து” சிறுகதையுடன் “ஒரு கூடைக் கொழுந்து” தொகுப்பில் வெளிவந்திருக்கும் பதினொரு சிறுகதைகளின் ஊடாக என்.எஸ்.எம் மைக் காணலாம்

உலகின் முதல் விண் வெளிப்பயணத்தை முன்னிறுத்தி அந்தப் பயணம் மலையக மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்திய உணர்வலைகளைப் பிணைப்பித்து நகர்வதாக “நிலவைப் பிடித்து” சிறுகதை அமைந்திருக்கும். இந்தக் கதையின் மூல கதாப்பாத்திரமான வேலு இறை சிந்தனை மிகுந்தவனாகவும் கற்பனைகளுக்கு எட்டாதவைகளை தன் சிந்தனைக்கு எட்டாவயரத்தில் வைத்துக்கொள்ளக் கூடியவனாக சித்திரிக்கப்பட்டிருப்பார். இப்படிப்பட்ட ஒரு பாத்திரம் கற்பனைக்கு எட்டாத நிலவை தொட்டிருக்கும் உலக நிலவரத்தை அதன் முன்னேற்றத்தை எப்படி உணர முற்பட்டிருப்பான் என்பதுதான் கதையின் கரு.

விண் வெளி பயணத்தையும் அங்கு கால் பதிப்பதின் சாத்தியப்பாட்டின் நிலையின்மையை எப்படி எல்லாம் மலைநாட்டில் அப்போது இருந்த வயதான வர்கள் ஏற்றிருப்பார்கள் அல்லது கற்பனை செய்திருக்கக் கூடும் என்பதை வேலு என்ற கதாப்பாத்திரத்தின் ஊடாக காட்ட முனைந்திருப்பதன் ஊடே ஒட்டுமொத்த மலையக மக்களையும் காட்ட முனைந்திருப்பார். மேலும் அவற்றின் ஊடாக மலையக மக்களின் உலக அரசியல் அறிவையும் பொருளாதார நவீன போக்குகளையும் வெளிக்காட்ட முற்பட்டிருப்பார். வேலுவின் பாத்திரத்தின் ஊடே ஒட்டு மொத்த மலையக மக்களின் மனங்களையும் அவர்களின் வெள்ளாவி வெகுளித்தனத்தையும் தொட்டிருக்க முயன்றிருப்பார். என்.எஸ்

நவீனத்துவத்துக்கான அறிவும் அதை தன் மண்சார்ந்த மக்களோடு ஒப்பீடுகளை செய்வதும் அந்த ஒப்பீடுகளை நேரத்தியான னுட்பத்தில் நகர்த்துவதும் தனிக் கலையழகுக்குரியது. இந்த கதையின் மூலம் இனி மலையக சமூகம் எப்படியான மாறுதல்களை சந்திக்க

வேண்டும் என்பதோடு இளைய சமூகத்தினரின் அறிவு வெளியை காட்ட முனைந்திருப்பார்.

என் எஸ்.எம். இராமையா மலையக மக்களை காட்ட முனைந்திருக்கும் போதெல்லாம் இயல்புக்கு எட்டாத கற்பனைக்கு ஒட்டாத எதையுமே கதைகளுக்குள் கொண்டுவந்ததில்லை அந்த மனநிலைக்கு “வேட்கை” சிறுகதை நல்லதொரு எடுத்துக்காட்டு. மின்சாரம் தோட்டப்புறங்களில் வந்து சேராத காலங்களில் விஷேட வீடுகளிலும் மரண வீடுகளில் எரியும் கேஸ்லைட்டை மையப்படுத்திய கதை. உண்மையில் கேஸ்லைட் எரிக்கப்படும் சந்தர்ப்பம் என்பது எந்த வயதெல்லையினருக்கும் கொண்டாட்டமான அனுபவம் தோட்டப்புறங்களில், அந்த கொண்டாட்ட மனநிலையை மையப்படுத்திய கதைதான் வேட்கை. ஒரு கிழவனின் நீண்ட நாட்களவு எப்படியாவது தன் வீட்டில் கேஸ்லைட் வாங்க வேண்டும் என்பதும் அதற்கான வேட்கையில் அவன் செய்ய முனையும் வீட்டுத் தோட்டமும் அதனூடே உடையும் அவன் கனவும் நேர்த்தியாக காட்டியிருப்பார். “பகல் சரியும் பொழுதொன்றில் லயமே இருண்டிருக்கும் அந்த ஒற்றை வீட்டில் மட்டும் ஆச்சரியம் தரும் வெளிச்சம்” இப்படிதான் அந்த கதை ஆரம்பிக்கும் அவ்வளவு அழகு அந்த கதை அதில் தோட்டப்புற மக்களின் இயலாமை அவர்களின் அபிலாஷைகளை காட்டியிருப்பார். இந்த சிறுகதை “அக்கறை இலக்கியம்” என்ற நூலிலும் மஞ்சரி என்ற சஞ்சிகையிலும் மறு பிரசுரம் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. “ஒரு கூடைக் கொழுந்து” சிறுகதையாக இருக்கட்டும் (உயர்தர பாடப்பரப்பில் இந்த சிறுகதை இடம்பெற்றிருக்கிறது) மற்றும் “எங்கோ ஒரு தவறு” இந்த சிறுகதைகளின் மலையக பெண்கள் சார்ந்தும் அவர்களுக்காக விழிப்புணர்வும் விழிப்பும் முற்போக்கு சிந்தனைகளும் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதை காட்டியிருப்பார். இன்று இருக்கக் கூடிய மலையக ஆர்வலர்களும் புத்தி ஜீவிகளும் பெண்கள் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதற்கான எதிர்ப்பார்ப்பை அன்றே என்.எஸ்.எம் விதைத்திருக்கிறார். பெண்களை அவர்காட்ட முனைந்திருக்கும் எல்லா இடங்களிலுமே அவர்

களை கௌரவப்படுத்துவதாகவோ அல்லது அவர்களிடம் இருந்து சமூகம் எதிர்ப்பார்க்க வேண்டியதை நிழல் படமாக காட்டுவதாகவோ அமைந்திருக்கும்.

“கோயில்” சிறுகதை ஒரு குகையை மையப் படுத்தியதாக இருக்கும் அந்த குகைதான் “லயம்”. இந்த கதை எந்த பின்புலத்தில் அல்லது என்ன மனநிலையில் என்.எஸ்.எம் எழுதினாரோ என்பதை தேடுவதை தாண்டி “லயம்” எப்போதுமே எங்கள் பாரம்பரியங்களில் ஒன்று, அவை என்றும் மதிக்கப்பட வேண்டியது. லயம் என்பது என்றுவரை இருக்கிறதோ அதுவரை அதன் இருப்பும் ஈரமும் இருந்து கொண்டே இருக்கும் என்று இன்று பேசப்படுகிற எல்லா முற்போக்குக்கும் வித்திட்டவர் என்.எஸ்.எம் தான். இந்த சிறுகதையில் இடம் பெற்றிருக்கும் குகையை காட்ட முனைந்திருக்கும் ஆசிரியர் “அதை குகை என்று சொல்லமுடியாது. இரண்டு கற்களுக்குமேல் மல்லாந்துபடுத்தாற்போல ஒரு பாறை. உள்ளே இரண்டு மூன்று பேர் நீட்டிப் படுக்கலாம். அல்லது முழங்காலைக் காட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கலாம் எழும்பினால் தலை “ணங்” கென்று இடிபடும் உயரம்” என்பார் இந்த வர்ணனைகள் லயத்து வாழ்க்கை யோடு அச்ச அசலாக பொருந்துகிறது. அந்தக் கதையை இப்படித்தான் முடித்திருப்பார் “இதைக் குகை என்று எப்படிச் சொல்வது”.

இவர் கொண்டுவர முயன்றிருக்கும் அன்றாடம் என்பது மிக சாதாரணமானது. அர்த்தமான கனவுகளையும் சிந்தனைகளையும் நிறைவாகக் கொண்டது. இவருடைய ஒவ்வொரு கதைகளும் தனித்துவமானவை. அந்த ஒவ்வொரு கதையிலும் அவரின் உழைப்பு சொல்லமுடியாத வார்த்தைகள். அந்த உழைப்புக்கான சன்மானமாக 1980 ஆண்டிற்கான சாகித்திய விருதினை முன்னாள் அமைச்சர் செல்லையா ராஜதுரை வழங்கி கௌரவித்தார். உண்மையில் மலையக சிறுகதைகளில் இவர் புரிந்த சாதனைக்கும் அதன் உழைப்புக்கும் இந்த விருது என்பது வெறும் வெறும் போதாமை மட்டும்தான். அதெல்லாம் தான் மக்கள் மீதான ஈர்ப்பும் அதன் ஊடே அவருக்கு கிடைத்த சன்மானம் எல்லாவற்றிலும் அளப்பரியது.

அதுவே அவருடைய ஒரு கூடைக் கொழுந்து வெளியீடு பதுளை மண்ணில் இடம்பெற்றபோது கிடைத்தது. மிகவும் கோலாகலமாக இடம்பெற்ற அந்த நிகழ்வில் பலநூறு பேர் கலந்து கொண்டிருந்ததோடு, அன்றைய நிகழ்வு ஒரு கோலாகல திருவிழா போல அமைந்திருந்ததும், அன்றிருந்த ஒட்டுமொத்த மலையக இலக்கிய ஆளுமைகளும் அரசியல் பிரமுகர்களும் கலந்து கொண்டிருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. முன்னாள் இந்து சமய இராஜாங்க அமைச்சர் பி.பி தேவராஜ் இவர் மீதும் இவரின் படைப்புக்கள் மீதும் தீராத அன்பும் அக்கறையும் கொண்டவர் என்பதோடு அவரின் சுதுக்கங்களில் எப்போதுமே பங்குதாரராக இருந்திருக்கிறார்.

அண்மைய காலங்களில் மலையக இலக்கிய கலாசாரத்தில் நிகழ்நிலை கலந்துரையாடல்கள் அன்றாடம் நிகழ்ந்து வருகிறது. வரிசையாக பாரதியை பற்றி பேசவும் சி.வி. பற்றியும் பேசத் தயாராக இருக்கும் நாங்கள் இதுவரை எவருமே எழுத முயலாத அளவுக்கு மிகவும் காத்திரமாக புனைவுகளை தந்திருக்கும் என்.எஸ்.எம்.பற்றி பேச முயல்வதோடு அவருடைய படைப்புக்கள் குறித்தான காத்திரமான விமர்சனங்களும் ஆய்வுகளும் தேடல்களும் மிகவும் அவசியமாகப் படுகிறது.

என்.எஸ்.எம். இராமையாவின் படைப்புக்களை அறிமுகப்படுத்துவதில் முன்னின்று உழைத்தவர்களுள் பேராசான் மு.நித்தியானந்தனின் பணி அளப்பரியது. என்.எஸ்.எம்.மீன் சிறுகதைகளை சேகரித்தது மட்டுமின்றி அந்த கதைகளை தொகுத்து “ஒரு கூடைக் கொழுந்து” என்ற சிறுகதை தொகுப்பாக இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகம் செய்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. “ஒரு கூடைக் கொழுந்தை” அச்சிட்டு புத்தக வடிவம் கொடுத்தப்பின் அதன் முதல் பிரதியை எடுத்து கொண்டு மு.நித்தியானந்தன் என்.எஸ்.எம் வேலை செய்து வந்த ஆமர் வீதியிலுள்ள இரும்பு கடைக்கு சென்று உங்கள் புத்தகம் வெளிவந்திருக்கிறது. இதோ என்று பார்சலை கொடுத்தாராம் பார்சலை கைக்கு எடுத்த உடனே

முதலாளியிடம் இருந்து அழைப்பொன்று வந்ததாம் உடனே புத்தகத்தை மேசை லாசுக்குள் வைத்து விட்டு அந்த பெரிய பொருட்கள் கொண்ட பட்டியலை மொத்தமாக செட்டில் செய்துவிட்டு வந்துதான் புத்தகத்தை கையில் எடுத்தாராம். அதுவரை மு.நித்தியானந்தன் அங்கு பொறுமையாக காத்திருந்ததாகவும் அதன் பின் “ஒரு கூடைக் கொழுந்து” தொகுப்பை பார்த்து என்.எஸ்.எம். மகிழ்ந்து பூரித்ததையும் இன்றும் மு.நித்தியானந்தன் சொல்லி மகிழ்கிறார். புத்தகம் முழுவிடவும் பெறும் வரை என்.எஸ்.எம்.முக்கு தன் புத்தகம் குறித்து எந்த தகவல்களும் தெரியாதாம் என்பதன் ஊடாக பேராசிரியர் என்.எஸ்.எம்.மீன் படைப்புக்களின் மீது வைத்திருந்த நம்பிக்கையும் அதன் ஊடே அவர் மலையக இலக்கியப் பரப்பிற்கும் செய்த பணி என்றென்றும் மனங்கொள்ளத் தக்கது.

என்.எஸ்.எம். இராமையாவின் மறைவுக்கு பின் ஐரோப்பாவில் அவர் பெயரில் குறிப்பிட்டளவு நிதியை சேகரித்து திருமதி இராமையாவிடம் கொடுத்துதவியதாக அறியக்கிடைக்கிறது. மேலும் என்.எஸ்.எம்.மீன் “ஒரு கூடைக் கொழுந்து” சிறுகதை தொகுப்பை எச்.எச். விக்ரமசிங்கவின் ஒத்துழைப்புடன் குமரன் பதிப்பகத்தின் 1000 பிரதிகள் அச்சிட்டு வெளியீடு செய்ய உத்தேசித்து அச்சிக்கு வந்த போதும் இடைநடுவில் குமரன் பதிப்பகம் மூடப்பட்டதன் விளைவாக அவையும் கிடப்பில் போடப்பட்டதாக அறிய முடிகிறது.

எது எப்படியோ மலையக சிறுகதை உலகின் தனித்து ஆளுமையாகவும் அருமையான கதை சொல்லியாகவும் இருந்த என்.எஸ்.எம்.மீன் சிறுகதைகள் மீண்டும் பேசப்படுதல் வேண்டும் என்பதோடு அவை குறித்தான ஆய்வுகளும் மீன் தேடல்களும் ஆவணப் படுத்தல்களும் அவசியமாக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் என்.எஸ்.எம். ராமையாவை இன்று இலக்கிய இயக்கத்தில் இருக்கும் இளம் சந்ததியினருக்கு கொண்டு சேர்ப்பதோடு வேறு மொழிகளில் மொழிபெயர்ப்பதும் அவசியமானதாகும்.

தமிழோவியன் படைப்புலகம்

சுகந்தினி புவிபரசன்

இலங்கைக்கு கூலித்தொழிலாளர்களாக வந்து இருநூறு வருடத்தை எட்டியுள்ள மலையக மக்களின் கலை இலக்கிய பாரம்பரியத்திற்கு தனித்த வரலாறுண்டு. மலையக நாட்டார் பாடல்களில் முகிழ்த்த இப்பாரம் பரியம் பல பரிணாமங்களைப் பெற்றுள்ளதோடு, ஈழத்து தமிழ் இலக்கியப் போக்கில் விதந்து கூறத்தக்க பல இலக்கியவாதிகளையும் தமிழுலகிற்கு தந்துள்ளது என்பதில் ஐயமில்லை. கோ. நடேசையர், மீனாட்சி யம்மை, சி.வி. வேலுப்பிள்ளை, கோகிலம் சுப்பையா, மாத்தளை சோமு சாரல்நாடன், தெளிவத்தை ஜோசப் என பல ஆளுமைகளைத் தந்த மலையகத் தமிழ் இலக்கிய உலகு, பெற்றெடுத்த மாபெரும் கலைஞன் தமிழோவியன். மலையகத்தில் 1960களில் உருவாகிய எழுச்சிக் குரலின் தாக்கத்தினால் இலக்கியம் படைக்க தொடங்கி மலையக மக்களது துயரில் பங்காளராகவும், அத்துயரினை தம் எழுத்துக்களால் துடைக்க முற்பட்ட புரட்சியாளராகவும் தமிழோவியன் திகழ்கிறார். “கவிஞர் தமிழோவியன்” என எல்லோராலும் அறியப்பட்ட இவர், கவிதைத்துறையில் மாத்திரமன்றி நாடகம், சிறுகதை, கட்டுரை என பலதுறை இலக்கிய ஆளுமை மிக்க படைப்பாளியாவார். திராவிட இயக்கக் கொள்கையினாலும், பாரதிதாசன் கவிதை களாலும் ஈர்க்கப்பட்ட கவிஞர் தமிழோவியன் மலையக மக்களின் இன்னல்களை இவர்களது புரட்சிகர சிந்தனை களால் அணுகி அதற்கு தீர்வு காண முற்பட்டவர்.

புதுளை மண்ணில், இலக்கிய உலகு அறியும் தெளிவத்தை தோட்டத்தில் பிறந்தவர் ஆறுமுகம் எனும்

இயற்பெயர் கொண்ட தமிழோவியன். 1938-08-05ம் திகதி இரெங்கன்-சின்னப்பிள்ளை தம்பதிகளுக்கு ஒன்பதாவது மகனாய் பிறந்த இவர், பதுளை சரஸ்வதி வித்தியாசாலையிலேயே சாதாரண தரம் வரை கற்று தேறி, பதுளை சித்தார்த்த வித்தியாலயத்திலும், பாரதி வித்தியாலயத்திலும் ஆசிரியராக பணியாற்றியதோடு ஊவா பரணகம மானாவலை தமிழ் வித்தியாலயத்தில் அதிபராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார். பின்னாளில் தோட்ட களஞ்சியப் பொறுப்பாளராகவும் கடமை புரிந்துள்ள தமிழோவியன், தெளிவத்தை தோட்டத்தை நிலைகளனாகக் கொண்டு எழுத்துத் துறையில் தடம் பதித்துள்ளார்.

மலையக வரலாற்றில் 1960கள் காலப்பகுதி எழுச்சிமிகு காலமாகும். மலையக மக்களின் துயர் நிறைந்த வாழ்க்கை குறித்த ஆதங்க உணர்வோடு மலையக இளைஞர்கள் பலர் எழுத்தாணி பிடித்த காலமது. பதுளையில் இச் சிந்தனையுணர்வு திராவிட கொள்கையின் தாக்கத்தினால் வீறு கொண்டு எழுந்த ஓர் இளைஞர் சமூகத்தினை தோற்றுவித்திருந்தது. இவ்வரிசையில் தோன்றியவர் தான் கவிஞர் தமிழோவியன். தெளிவத்தை தோட்டத்திலே அக்காலத்தில் வள்ளுவர் மன்றம், திருக்குறள் மன்றம் போன்றவற்றை நிறுவி இலக்கியப்பணி புரிந்த இவர் பாரதிதாசனை தன் ஆதர்சகுருவாக வரித்து கொண்டுள்ளார். பாரதிதாசன் கவிதைகளில் தான் தரிசித்த புரட்சிக் குரலினை தன் எழுத்துக்களிலும் வரித்துக் கொண்டுள்ள தமிழோவியன், அக்காலத்திலேயே கவிஞர் கண்ணதாசனை தெளிவத்தை தோட்டத்திற்கு அழைத்து வந்து புதுமைபல நிகழ்த்தியவர்.

இது மட்டுமன்றி இம் மன்றங்கள் வாயிலாக இந்நாடகங்களை அரங்கேற்றுவதல், புதிய கலைஞர்களுக்கு விழிப்புணர்வு கூட்டங்களை நடாத்துவதல், இலக்கிய வாதிகளின் நினைவு தினங்களை கொண்டாடுதல் போன்ற இன்னோரன்ன விடயங்களையும் தெளிவத்தை தோட்டத்திலே நிகழ்த்தியவர். பலதுறை ஆளுமை மிக்கத் தமிழோவியனை தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு அடையாளம்

காட்டியது, மலையகக் கவிதைத் துறைக்கு அவராற்றிய பணிகளே. ஈழத்தில் அக்காலப்பகுதியில் வெளிவந்த நாளேடுகள் பலவற்றிலும் இவரது கவிதைகள் வெளி வந்துள்ளன. நூற்றுக்கணக்கான கவிதைக்கு சொந்தக் காரரான கவிஞர் தமிழோவியன், தம் படைப்புக்களை நூலுருவாக்கம் செய்வதற்கு அரும்பாடுபட்டுள்ளார். இம் முயற்சியில் இவரது பல கவிதைகள் 1983 கலவரத்தில் தீக்கிரையாகியுள்ளன. ஒரு பகுதி கவிதைகள் கலைஒளி முத்தையாபிள்ளை நினைவுக் குழுவினரால் மு.நித்தி யானந்தன், எச். எச்.விக்கிரமசிங்க போன்றோரின் பெறு முயற்சியில் 2000ம் ஆண்டு “தமிழோவியன் கவிதைகள்” எனும் பெயரில் நூலுருவாக்கம் பெற்றுள்ளதென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழோவியன் தன் கவிதைகள் வழி மலை யகத்தை ஆழமாக பார்த்தவர். அம்மக்களின் துயர் நிறைந்த வாழ்க்கையை பாடுவது மட்டுமன்றி, அவர்களை அடிமை படுத்தும் மேல்மட்டத்தவர்கள் மீதும் தன் ஆதங்கத்தை கவிதைகளின் வழியாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். நாடற்றவர்களாக அரசியல் அநாதைகளாக்கப்பட்டு நின்ற மலையக மக்கள் மீது இவர் கொண்டிருந்த கரிசனையை,

நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு ஊட்ட மளித்தவர்
நாடற்றவராவது ண்டோ? அவர்
வீட்டை இழந்தும் வாட்டமடைந்தும்
வீதியில் சாவது ண்டோ?

என வெளிப்படுத்துகின்றார். உழைப்புக்கு ஏற்ற ஊதியம் இன்றி ஒரு வேளை உணவுக்காக திண்டாடும் மலையக மக்களின் வாழ்வியலையும், அரசியல் மாற்றங்களால் அன்றாடம் விலையேற்றம் பெறும் பொருட்களை வாங்க முடியாமல் அல்லலுறும் அம்மக்களின் அவலத்தையும் தன் கவிதைகளில் பதிவு செய்துள்ளார். தம் உரிமைக்காக எதிர்த்து குரல் எழுப்பும் திராணியற்றவர்களாக வாழும் மலையக மக்களின் அவலத்தை அவர் பின்வருமாறு பதிவு செய்கிறார்.

“வீட்டிலுள்ள நகைகளை எல்லாம்
வேலைநிறுத்த காலத்தில்

ஈட்டுக்கடைக்காரர்களுக்கு

இலாபம் தரும் புதையலாச்சு”

மலையக மக்களின் துயர் நிறைந்த வாழ்க்கைக்குழல் மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும் என கனவு கண்டவர் தமிழோவியன். நாட்டின் வருவாய்க்கு உறு துணையாய் விளங்கும் மலையக மக்கள் தொடர்ந்து வறுமை நிலையில் வாழும் முரண்பாட்டை இவரது கவிதைகள் மிக லாவகமாக சித்தரிக்கின்றன. மலையக மக்களின் தனித்த வீட்டுத்தேவை குறித்து தமிழோவியன் பின்வருமாறு முழக்கமிடுகிறார்.

“குடியிருக்க வீடு வாசல்

குடிசையின்றி வீதியில்

குடும்பத்தோடு படுத்துறங்கும்

கொடுமையான காட்சிகள்

இடம்பெறாமல் எல்லோருக்கும்

இல்லமிற்கே கிடைத்திட

உடனடியாய் மனைகள்தோன்ற

உதவ வாரும் இறைவனே”

மலையக மக்களுக்கு தனி வீட்டுத்திட்டம் குறித்து சிந்தித்திராத அக்காலப்பகுதியில் தனித்த இல்லம் கோரும் இவரது தீர்க்கதரிசன பார்வை விதந்துரைக்கத் தக்கது.

மலையக மக்களின் அவலங்களில் மலையகப் பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் அவலங்களை உணர்வுபூர்வமாக இவரது கவிதைகள் அடையாளப்படுத்துகின்றன. வாழ்வுரிமை அற்றிருந்த மலையக மக்களிடத்தே பெண்ணுரிமை குறித்த சிந்தனையை தன் கவிதைகளின் வழி தோற்றுவித்திருக்கிறார் தமிழோவியன். ஏனைய சமூகங்களைப் போலல்லாது அந்த உடல் உழைப்பினை வழங்குவதோடு மட்டுமல்லாது குடும்பங்களிலும் பொறுப்பற்ற குடும்பத்தலைவர்களினால் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் துயருற்று வாழும் மலையகப் பெண்கள் மீது கவிஞர் காட்டும் கருணை அளப்பரியது.

“சேய்களைத் தவிக்க விட்டு

செந்தமிழ்த் தாய்மார் நித்தம்

தேயிலைக் கொழுந்தே உன்னை

தேர்ந்துமே பறித்து எடுக்க

நாவிலே சுவையும் சொட்ட

நல்லதோர் பாணமானாய்! “என்றும்

“கூடையினை சுமந்துநின்றுகொழுந்து எடுத்து மாலைவரை குடும்பங்களைக் காக்கும் தாய்மார்கள் - தம் பாடம்பயில பிள்ளைகளின் பசியாற்ற முடியாமல் பதறிநிற்கும் காட்சியினைப் பாரீர்” என்றும் தம் கவிதைகளில் மலையகப் பெண்களின் பிரச்சினைகளை அவர் அடையாளப்படுத்துகின்றார்.

மலையக மக்களின் அவலங்களைப் பாடுவது மட்டுமன்றி அவற்றுக்கெதிரான குரலினையும் தம் கவிதைகளில் பதிவு செய்கிறார். இம்மக்களை அடக்கி ஒடுக்கும் மேல்மட்டத்தவர்கள் மீது தனக்கிருந்த ஆதங்கத்தினை

“எண்ணிக்கைப் பெருக்கினாலோ - மக்களின்

ஏற்றத்தை உரிமைகளை

கண்ணதிரே பறிக்கும் - வஞ்சக

கயமையும் பெறுகின்றம்மா

தொல்லை இழைப்பவர்கள் - உண்மை

தொண்டரை மறைப்பவர்கள்

சொல்லைக் கேட்டவுடன் - நீதியும்

சுழன்றுகொடுக்குதம்மா!

என வெளிப்படுத்துகின்றார். தம் பிரச்சினைகளுக்கு எதிராக போராட வேண்டும் என்பதையும் தோட்டங்களில் ஏற்படும் கிளர்ச்சியே மலையக தொழிலாள மக்களுக்கு விடிவினை பெற்றுக் கொடுக்கும் என துணிச்சலோடு தன் எதிர்ப்பினை கவிதைகளில் வெளிப்படுத்துகிறார். தோட்ட துறைதனக்காரர்களால் அடக்கி ஒடுக்கப்படுகின்ற மலையக மக்களுக்கான விடிவு, அரசியல் உரிமையினை பெறும் போதே உருவாகும் என்பதை தமிழோவியன் மிகத் தெளிவாக அடையாளப்படுத்துகிறார். அவரது “உரிமைக்கோர் போர்” என்ற

கவிதையிலே வெளிப்படும் பின்வரும் வரிகள் அதனை வெளிப்படுத்துகின்றன.

உருக்குலைந்த பரம்பரையை

காட்டிக் கொடுத்து வரும்

கருங்காலி கும்பலினால்

வாக்குரிமை இழந்தோம்!

வாழும் குடியரிமை இல்லை!

தேக்கமடைந்து இதனால்

திக்கற்றோர் ஆக்கப்பட்டோம்!

நாடாளுமன்றத்தில் - மலை

நாட்டார் வீற்றிருக்க

கூட்டாகப் போராடவே

குழறி எழுந்திடுவோம்!

இவ்வாறு மலையக மக்களது அவலத்தையும், அது குறித்த தன்னுடைய எதிர்ப்பினையும் வெளிப்படுத்தும் தமிழோவியன் அவலங்களுக்கான தீர்வையும் தம் கவிதைகளில் பதிவு செய்கிறார். மலையக மக்களுக்கு என்றேனும் உழைப்புக்கு ஏற்ற ஊதியம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும், தனக்கு நடக்கும் அநீதிகள் குறித்து அக்கறையற்று இருக்காது நெஞ்சில் வலிமையோடு கேள்வியெழுப்ப வேண்டும் என்றும், மலையகத் தோட்டங்கள் தோறும் எழுச்சிமிகு மன்றங்கள் பல தோன்ற வேண்டும் என்றும், மலையக சமூகத்தை இழிவுக்குள்ளாக்கும் போதை இல்லாதொழிக்கப்பட வேண்டும் என்றும், சாதியம் நீங்கிய சமத்துவ வாழ்வு வேண்டும் என்றும், தொழிலாளர் ஒன்றுபட்டு போராட வேண்டும் என்றும், மலையக சிறார்களை குடும்ப பிரச்சினைகளுக்காக வேலைக்கமர்த்தும் நிலை மாற வேண்டும் என்றும் பல தீர்வுகளை தன் கவிதையிலே அடையாளப்படுத்திக் காட்டி இருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

“போலிகளை நம்பித் தேடி

பணத்தையும் ஈர்த்து இழந்து

கேளிக்கும் பொருளாக மாநர்

கேவலப்படுவதை நிறுத்த

வாலிபர்கள் புதிய நோக்கில்

வகையாக செயல்பட்டாலேயே போரின் வேலிகளைத் தகர்த்துத் தோட்டங்களில் விடிவினை விரைவில் காணலாம்.”

என மலையக இளைஞர்களுக்கு தம் கவிதைகள் வழி வழிகாட்டுகின்றார். அதுமட்டுமன்றி தமிழோவியனின் கவிதைகள் பலவற்றில் நாட்டார் பாடல்களின் தன்மை வெளிப்படுவதை அவதானிக்க முடிகிறது. இது குறித்து மு. நித்தியானந்தன் குறிப்பிடும்போது “மலையக நாட்டார் பாடலின் வளமான மரபில் தொய்ந்த தமிழோவியனின் கவிதைகள் நாட்டார் மரபின் செழுமையில் புஷ்பித்திருப்பதை மிக எளிதாகக் கண்டு கொள்ள முடியும் என குறிப்பிடுகின்றார்.

“வெட்டிப்பயல் மகளே!
வீராப்போ உந்தணுக்கு?
வெட்டிப் புதைத்தீடுவேன்!
வீட்டை விட்டு போனியனா!”

போன்ற கவிதை வரிகளில் இயல்பான நாட்டார் பாடல் மரபு பேச்சோசை பாணியில் வெளிப்படுவதை காணலாம். மலையக மக்களின் இன்னல்களை மாத்திரமன்றி அவர்களின் இனிமையான காதல் வாழ்வையும் தம் கவிதைகளில் தமிழோவியன் பதிவு செய்துள்ளார். “லயத்தானை மணப் பாயா...!”, வளிதை நீ நடிசை தானோ, கன்னம் சிவந்த கதை போன்ற பல கவிதைகள் காதல் உணர்வினை சுவை படக் கூறும் கவிதைகளாக அமைகின்றன. காதல் கவிதைகளிலும் கற்பனையாற்றலையும், உணர்ச்சிமிகு சொல் வளத்தையும் ஊட்டும் அவரது கவியாளுமைக்கு சான்றாக,

வேலை முடிந்ததென - கதிரோன்
விதவிதக் கோலமிட - மலர்ச்
சோலைஎன் மனையருகே - இன்பச்
சுவடியும் வருகிறாள்!
தெய்வ தரிசனம்போல் - அழகுத்
தேவி தரிசனத்தான் - இன்ப
ஓய்யார நடை பயின்றே - உயிர்
ஓவியம் வருகிறாள்

என்ற கவிதை வரிகளைக் குறிப்பிடலாம்.

இயல்பான தன் கவியாற்றலால் எளிமையான சொற்களுக்கும் உயிர் கொடுத்தவர் தமிழோவியன். சந்த நடையினை கவிதைகளில் கையாண்டு தன் கவிதைக்கு அழகு சேர்த்தவர். மலையகம் குறித்த தன்னலமற்ற பொதுநோக்கினை தம் கவிதைகளுக்கு பாடுபொருளாக வரித்துக் கொண்ட தமிழோவியன், கவிதையின் உருவச் செழுமையினையும் சிறப்பாகக் கையாண்டு வெற்றிகண்டுள்ளார் என்றே கூற வேண்டும்.

கவிதை துறையிலே தனக்கென தனியிடத்தைக் கொண்டிருக்கும் தமிழோவியனின் நாடகப்பணியும் விதந்து கூறத்தக்கதாகும். 1960கள் காலப்பகுதியில் தெளிவத்தை தோட்டத்தில் தான் நிறுவிய வள்ளுவர் மன்றம், திருக்குறள் மன்றங்கள் வாயிலாகவும் ஆலய திருவிழா காலங்களிலும் இவர் தோட்ட இளைஞர்கள் பலரை இணைத்துக் கொண்டு நாடகங்களை நெறியாள்கை செய்து மேடையேற்றியுள்ளார். இவரது நாடகங்கள் தெளிவத்தை தோட்டத்தில் மாத்திரமன்றி பதுளை, மத்திய மாகாணம், கிழக்கு மாகாணம் போன்ற பல இடங்களிலும் மேடையற்றப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆரம்ப காலத்தில் திராவிட கொள்கையில் அமைந்த நாடகங்களையே அதிகமாக மேடையேற்றினார். நச்சுக்கோப்பை(1955), தூக்கு மேடை(1956), அவளுக்கு(1957), விடைகொடு தாயே(1958), வேலைக் காரி(1957), எழுத்தாளன் காதலி(1959) போன்றவை இதில் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். எழுத்தாளன் காதலிக்கு தமிழோவியன் எழுதிய இசைப்பாடல்கள் நூலாக்கம் பெற்றிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

நாடகத் தயாரிப்பாளர், நெறியாளர், நடிகர், பாடலாசிரியர் என பல்துறையிலும் இவர் தன் நாடகப்பணியினை ஆற்றி வந்துள்ளார். ஆரம்பத்தில் திராவிட கொள்கை நாடகங்களை மேடையேற்றி வந்த தமிழோவியன் பின்னாளில் தானே நாடகங்களை எழுதி, நெறியாள்கை செய்து மேடையேற்றியுள்ளார். இவற்றுள் ஏட்டிக்கு போட்டி(1962), தியாகி(1961), மனமாற்றம்

(1963), காதலின் வெற்றி(1964), மதிமயக்கம், கலைப் பித்தன், மலர்ந்த வாழ்வு(1965), வாழும் வழி, புரட்சிப் புலவர் போன்ற நாடகங்களில் மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளையும், உணர்வு சார்ந்த கதையம்சங்கள் கொண்ட நாடகங்களையும் மேடையேற்றியுள்ளார். இவை தவிர தமிழோவியன் பல வானொலி நாடகங்களையும் எழுதியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. உதாரணமாக அரைப்போர், போராட்டம், சமசம்பளம், எல்லோருக்கும் இல்லம், உரிமை முழக்கம் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

இவை தவிர பல வரலாற்று நாடகங்களையும் இவர் எழுதியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. மலையகம் சார்ந்த நாடகங்களை உருவாக்கும் போது மலையகப் பேச்சு வழக்கினை லாவகமாக நாடகங்களில் பயன்படுத்தும் தமிழோவியன், வரலாற்று நாடகங்களில் செம்மையான மொழிநடையை மிக அழகாக பயன்படுத்தியுள்ளார். நாடகங்களில் வருகின்ற பாத்திர வார்ப்பும், நாடக கட்டுக்கோப்பும் மிக நேர்த்தியாக கையாளப்பட்டிருப்பது அவரது நாடகத்திறனை வெளிக் கொணர்கிறது.

அக்காலத்தில் தோட்டப்புறத்தை சார்ந்த இளைஞர்கள் மத்தியில் நாடக கலைஞராகும் உணர்வை தமிழோவியனின் நாடகங்கள் தந்திருக்கின்றன. வெளித் தோட்டங்களில் இருந்து தமிழோவியனின் வள்ளுவர் மன்றம் நடாத்தும் நாடகங்களில் நடிப்பதற்காகவும் பக்க வாத்தியம் வழங்குவதற்காகவும் பல இளைஞர்கள் தெளிவத்தை தோட்டம் நோக்கி படையெடுத்த சம்பவங்களும் நடந்தேறியிருக்கின்றன. பதுளை மாவட்டத்தில் மட்டுமன்றி ஊர் ஊராக சென்று தன் நாடகங்களை மேடையேற்றியுள்ளார். பொருளாதார வசதியற்ற அக்காலத்தில் வெவ்வேறு தோட்டங்களில் உள்ள இளைஞர்களை ஒன்று சேர்த்து நாடகமொன்றை உருவாக்கி, நெறியாள்கை செய்து அதனை தோட்டம் தோட்டமாக பரப்புவது என்பது சாதாரண விடயமல்ல. இப்பெருமுயற்சியினை தன் திறமையால் நிகழ்த்திக் காட்டியவர் தமிழோவியன்.

தமிழோவியனின் கவிதைகள் எழுத்துலகில் நோக்கப்பட்ட அளவுக்கு அவரது நாடகப்பணி நோக்கப் படவில்லை என்றே கூற வேண்டும். சிறந்த கதையம்சங்களும் மலையக வாழ்வியலை பிரதிபலிக்கும் மொழி நடையும் நாடகப்பண்புகளும் கொண்ட இவருடைய நாடகங்கள் குறித்த தனித்த ஆய்வு மலையக இலக்கிய உலகிற்கு தேவையாக இருக்கிறது. இவரது நாடகங்கள் இன்னும் நூலுருவாக்கம் பெறாதிருப்பதும் அதற்கு காரணமாகும். ஒரு கலைஞனின் இன்னுமொரு படைப்பாக்க முகத்தினை வெளிக்கொணர வேண்டியது மலையக இலக்கியத்தின் எழுச்சி குறித்து பேசுகின்ற ஒவ்வொருவருவரினதும் கடமையாகும். தமிழோவியனின் நாடகங்கள் நூலுரு பெரும்பட்சத்தில் மலையக ஆற்றுகைக் கலையின் இன்னுமொரு தளத்தினை மலையக இலக்கிய உலகு தரிசிக்க முடியும்.

கவிதைகள், நாடகங்கள் மட்டுமன்றி சிறுகதைகள் பலவற்றையும் இவர் எழுதியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அக்காலப்பகுதியில் வெளிவந்த பல நாளேடுகளில் இவரது சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. இவைதவிர சிறுகதைப் போட்டிகளிலும் பங்குபற்றி பரிசில்களைப் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. குறிப்பாக 1962இல் வீரகேசரி நாடாத்திய மலையக சிறுகதைப் போட்டியிலும், 1963இல் சுதந்திரத்தின் வார இதழ் நாடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியிலும் பரிசில்களைப் பெற்றுள்ளார்.

படைப்பிலக்கிய வாதியாக மட்டுமல்லாது தன்னை சிறந்த சொற்பொழிவாளராகவும், கட்டுரையாளராகவும் இலக்கிய உலகுக்கு எடுத்துக்காட்டிய தமிழோவியன் 1992இல் பாரிஸில் நடத்தப்பட்ட சர்வதேச பாரதிதாசன் நூற்றாண்டு விழா கட்டுரைப் போட்டியில் மூன்றாம் இடத்தைப் பெற்றவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அத்தோடு இலங்கை முழுவதிலும் பல இலக்கியக் கூட்டங்களிலும் விழாக்களிலும் இலக்கிய சொற்பொழிவாளராக பங்குபற்றியுள்ளார். தனிநாயகம் அடிகளார் தலைமையில் பதுளையில் இடம்பெற்ற இலக்கிய விழாவில் "கவிதையும் கற்பனையும்" என்ற பொருளில்

தமிழோவியன் ஆற்றிய உரை, தனிநாயகம் அடிகளாரின் பாராட்டைப் பெற்றதென்பது அவரது பேச்சாற்றலை எடுத்தியம்பும் தக்க சான்றாகும். தமிழோவியனின் இலக்கிய ஆளுமையை அவருக்கு கிடைத்த பாராட்டும் விருதுகளும் பறைசாற்றுகின்றன. அவரது நாடகப்பணியைப் போற்றி அரச சாகித்திய அமைப்பு "கலாபூஷணம்" விருது வழங்கி கௌரவித்துள்ளது. தனது கவிதைகளின் சிறப்பால் தமிழ்மணி, கவிமணி முதலான பட்டங்களையும் அவர் பெற்றுள்ளார். பதுளை கிரேக் தமிழ் வித்தியாலயத்தில் தமிழோவியனுக்கு தனித்த ஆய்வரங்கு நடைபெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவரது கவிதைகள் தமிழ்மொழித்தின்ப போட்டி நிகழ்ச்சிகளில் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதோடு, தமிழோவியனின் இலக்கியப் பணி பற்றிய பல ஆய்வு கட்டுரைகளும் வெளிவந்திருக்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. விரிவுரையாளர் மு. நித்தியானந்தன் சென்னையில் நடைபெற்ற "தமிழ் இனி இரண்டாயிரம்" கருத்தரங்கு மாநாட்டில் "தமிழோவியன் கவிதைகள் - மலையக கலாசாரத்தில் ஓர் எதிர்ப்புக்குரல்" எனும் தலைப்பில் ஆய்வுரை நிகழ்த்தியுள்ளார். ஊவா வெல்லஸ்ஸ பல் கலைக்கழக விரிவுரையாளர் மா. ருபவதனன் தமிழோவியனின் நாடகங்கள் குறித்து ஆய்வுகள் மேற்கொண்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. பேராசிரியர் க. அருணாசலம் தன் கட்டுரை நூலொன்றில் "தமிழோவியன் கவிதைகள்" என்ற தலைப்பில் விமர்சன கட்டுரையொன்றையும் வடித்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இத்தகைய பெருமைகளுக்கு சொந்தக்காரரான தமிழோவியன் தம் வாழ்நாளில் இறுதியாக இரா. சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்த குழுவினரால் பாராட்டி கௌரவிக்கப்பட்டுள்ளார். அவர் மறைந்த பின்பும் கூட 2015ஆம் ஆண்டு பதுளையில் நடைபெற்ற சாகித்திய விழாவில் "மாநிலமணி" விருது வழங்கி கௌரவிக்கப்பட்டார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அத்தோடு தான் இலக்கிய பணியை ஆரம்பித்த தெளிவத்தை தோட்டத்திலே இளைஞர் மன்றத்தினால்

கௌரவத்தினையும் பெற்றுள்ளார். அது மட்டுமன்றி பதுளையில் நடைபெற்ற பல சாகித்திய விழாக்களை இவர் முன்னின்று நடத்தியுள்ளார். பதுளையில் தோன்றி வளர்ந்த பல இலக்கியவாதிகளுக்கு இவர் வழிகாட்டியாக விளங்கியுள்ளார். பூனாகலை நித்தியஜோதி, இலங்கேஸ்வரன், பசறையூர் வேலாயுதம் போன்றோர் இவருடைய வழிகாட்டலில் இலக்கிய உலகில் முகிழ்த்தவர்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழோவியன் உருவாக்கிய வளர்த்தெடுத்த "பதுளை கலை இலக்கிய வட்டம்" இன்றும் பதுளையில் உயிர்ப்புடன் இயங்கி வருகிறது. தமிழோவியனின் நண்பர் தேவராஜா அவர்களை தலைவராகவும், தமிழோவியனின் புதல்வர் ஆ. புவியரசனை செயலாளராகவும் கொண்டு இம் மன்றம் இயங்கி வருவதும் பல இலக்கியப் பணிகளை மேற்கொண்டு வருவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

அந்தவகையில் தன்னை ஒரு மாபெரும் இலக்கிய வாதியாக பறைசாற்றிய தமிழோவியன் தன்னோடு மட்டுமன்று விடாது மலையகத்தில் ஒரு இலக்கிய பாரம்பரியத்தினையும் தோற்றுவித்து சென்றுள்ளார் என்றே கூற வேண்டும். இவரது இலக்கியப் பணி மலையக இலக்கிய பரப்பில் என்றென்றும் போற்றப்பட வேண்டியது என கூறின் அது மிகையில்லை.

ஜீவநதியின் அடுத்து ஆவணச் சிறப்பிதழாக சிறையில் இருந்து படைத்த நூல்களைத் தந்த சிவ. ஆரூர் சிறப்பிதழ்

சக்தீ “சிவி”யை தமிழுக்கு அறிமுகம் செய்த “சக்தீ”

மல்லியப்புசந்தி திலகர்

புழுதிப் படுக்கையில்

புதைந்த என் மக்களை
போற்றும் கிரங்கல்
புகழ் மொழி இல்லை

பழுதிலா அவர்க்கோர்

கல்லறை இல்லை
பரிந்தவர் நினைவுநூள்
பகருவார் இல்லை

ஊணையும் உடலையும்

ஊட்டி இம்மண்ணை
உயிர்த்தவர்க்கு இங்கே
உளங் கசிந்தன்பும்

பூணுவாரில்லை

அவர் புதை மேட்டிலோர் - கானகப்
பூவைப் பறித்துப்
போடுவாரில்லையே

என நாட்டுக்காக உழைத்து அந்த மண்ணுக்கே உரமாகிப் போகும் தான் சார்ந்த சமூகத்தைப் பார்த்து “என் மக்கள்” என விளித்து எழுதிய இந்த கவிதைக் கருத்தின் சொந்தக்காரர் மக்கள் கவிமணி சி.வி.வேலுப்பிள்ளை என்றாலும், அதனை இங்கே தமிழில் ஆத்மார்த்தமான உணர்வாகப் பதிவு செய்தவர் கவிஞர் மூதறிஞர் சக்தீ அ.பாலஐயா என்பதை எத்தனை பேர் அறிவோம்?

உண்மையில் இந்த வரிகளை சி.வி.வேலுப்பிள்ளையின் ஆங்கில வரிகளில் அப்படியே பிரதிபலித்து நிற்கின்றன என்று சொல்லிவிடவும் முடியாது. இரண்டினதும் சாரம் ஒன்றுதான் என்றாலும் அது வேறு. இது வேறு.

My men!

They lie dust under dust
Beneath the tea
No wild weed flowers
Or memories token

இவ்வாறு சி.வி.வேலுப்பிள்ளை ஆங்கிலத்தில் எழுதியதைத் தான் கவிஞர் சக்தீ அ.பால அய்யா உணர்வு பொங்க தமிழில் தந்தள்ளார் என நம்ப முடிகிறதா? இந்த ஆங்கில வரிகளின் தொடர்ச்சியை பின்வருமாறு ஆங்கிலத்தில் அழகுற எழுதுகிறார் சி.வி.வேலுப்பிள்ளை.

Tribute raise
Over the fathers' biers!
O shame what man
Ever gave them a grave?
Only god in his grace
Covered them with his grass

இந்த ஆங்கில வரிகளை தமிழில் தர விளைந்த கவிஞர் சக்தீ அ.பாலஐயா இவ்வாறு எழுதுகிறார்:

ஆழப்புதைந்த
தேயிலைச் செடியின்
அடியிற் புதைந்த
அப்பனின் சிதைமேல்

ஏழை மகனும்

ஏறிமிதித்து
இங்கெவர் வாழுவோ
தன்னுயிர் தருவன்

என்னே மனிதர்

கிவரே கிறந்தார்க்கு
இங்கோர் கல்லை
எடுத்திலர் வெட்கம்!

தன்னை மறைக்கத்

தானோ அவ்விறைவனும்
தளிர் பசும் புல்லால்
தரை மறைத்தனனோ!

கவிஞர் சி.வி.வேலுப்பிள்ளையின் 'In Ceylon's Tea Garden' எனும் ஆங்கில நெடுங்கவிதையை “இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டத்திலே” எனும் தமிழ்

வடிவமாக சக்தீ அ.பால அய்யா ஆங்கிலத்தில் இருந்து தமிழுக்கு வெறுமனே மொழி பெயர்ப்பு செய்தாரில்லை என்பதை மேற்படி வரிகள் ஊடாக புரிந்துகொள்ள முடியும்

சக்தீ பால ஐயாவின் ஆங்கிலப் புலமையுடன் அவரது கவிதை இயற்றும் ஆளுமையும் மலையகம் குறித்தான் ஆழமான உணர்வும் கலந்திருந்ததாலேயே கவிஞர் சி.வியின் 'In Ceylon's Tea Garden' தமிழில் “இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டத்திலே” ஒரு கவிதைக் காவியமாகப் போற்றப்படுகின்றது.

எனவே “இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டத்திலே” சி.வியின் கவிதைச் சிந்தனையிலும் சக்தீயின் கவிதை ஆளுமையினாலும் எழுந்த வரிகள் என்பது புரிந்து கொள்ளப்படுதல் வேண்டும்.

எனது பாடசாலை நாட்களில் (1991-1993) மலையக இலக்கிய சூழலில் “இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டத்திலே” எனும் கவிதையையும் குறிப்பாக “புழுதிப் படுக்கையில்...” எனும் வரிகளை பலர் உச்சரிக்கக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால் அந்த கவிதைகளை முழுமையாக வாசிக்கக் கிடைக்கவில்லை. அப்போதைய தொழிலாளர் தேசிய சங்கத்தின் தலைவர் த.அய்யாத்துரை (எழுத்தாளர் மாத்தளை ரோகினி) அவர்களிடம் இதன் இரண்டாம் பதிப்பு வெளியிடும் எனது திட்டம் பற்றிச் சொன்னேன். உடனே உற்சாகமுட்டினார். முதல் பதிப்பின் ஒரு பிரதியை அவரே தந்தும் உதவினார். (அந்தப்பிரதி பாதி எரிந்த நிலையில் இருந்தது)

முதலாம் பதிப்பை (1969 கண்டி செய்தி பதிப்பகம்) வாசித்த போது அதில் “சக்தீயுரை” என புதுவித உரை ஒன்று இருந்தது. அது சி.வி வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் In Ceylon's Tea Garden எனும் பிரபல ஆங்கில கவிதை படைப்பினை தமிழாக்கம் செய்திருந்தவர். அதனை வாசித்தபோது இப்போது இரண்டாம் பதிப்புக் கான முன்னுரை ஒன்றை பெறுவது பற்றி யோசித்து, “சக்தீயுரை 2” என ஒன்றை சேர்ப்பதாக முடிவெடுத்தேன். சக்தீயை தேட ஆரம்பித்தேன்.

சக்தீ.அ. பால ஐயா எங்கிருக்கிறார்? என ஒவ்வொருவரிடமுமாக விசாரித்தேன். “அவரை ஏன்

தேடுறீங்க.. அவர் ஒரு போக்கான ஆளாச்சே” என ஒரு பதில். “அவர் இருக்காரோ செத்துட்டாரோ தெரியலையே” என ஒரு பதில் என வெவ்வேறு பதில்கள். ஈறாக இடம் சொன்னது எழுத்தாளர், கலைஞர் அந்தணியீவா தான். மட்டுமல்லாமல் அவரது அலுவலகத்துக்கு அழைத்துப்போக இன்னுமொருவரையும் ஏற்பாடு செய்து தந்தார். அவர் ஊடகவியலாளர் கே.பொன்னுத்துரை.

ஒரு மாலைப்பொழுதில் அண்ணன் பொன்னுத்துரை என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு புறக்கோட்டை டேம்(Dam Street) வீதி கட்டத்தொகுதி ஒன்றுக்குள் செல்கிறார். அங்கு சைக்கிள் கடைகளிடையே மூடியிருந்த ஒரு அலுவலகக் கதவில் “சக்தீ அ. பால ஐயா” என ஆங்கிலத்தில் எழுதி ஒட்டப்பட்டிருந்தது.. அந்த சூழலில் அவரை எல்லோரும் மாஸ்டர் என்றே அழைத்தனர். (பின்னாளில் நானும் அவ்வாறே அழைத்தேன்.)

பலநாள் தேடுதலின் பின் ஒருநாள் உச்சிவெயில் பொழுதில் சக்தீயை சந்திக்கக் கிடைத்தது. கதவருகே “டைப்ரைட்டரை” வைத்து தட்டிக்கொண்டு இருந்தார். “வணக்கம் ஐயா” என்றேன். வரவேற்பு இல்லை. “யார் நீங்கள்? என்னத்துக்கு வந்தீர்கள்?” என கடுமையான தொனியில் கேள்விகள். அவரது முகத்தில் ஒரு குழந்தைத்தனம் தெரிந்தது. அதேநேரம் திட்டமிட்டு கோப்படுகிறார் என்பதையும் காட்டியது. ஆறுதலாகப் பதில் சொன்னேன். எனது சந்திப்புகளை அதிகப்படுத்தினேன். என் திட்டத்தை மெதுவாகச் சொன்னேன். மெல்லப் புரிந்துகொண்டவராய் எனது முயற்சிகளுக்கு ஒத்துழைத்தார். விசாரித்ததில், தன்னை பலரும் “புத்தகம்” போட்டு தருவதாக ஏமாற்றிய விடயத்தையும் தன்னுடைய கவிதைகளை பலரும் பலவிதமாக தன்னுடைய அனுமதியின்றி பயன்படுத்துவதாகவும், தன்னுடைய அத்தனை ஓவியங்களும் 1983 ஜூலைமீயில் தீக்கிரையானதையும், மூன்றுமுறை விபத்துக்கு உள்ளாகி இன்று ஊன்றுகோல் துணையுடன் குடும்பப் பற்றற்ற தனிமனிதனாக வாழும் தன்னுடைய நிலைப்பாட்டையும் நியாயப்படுத்தினார். அவரது கோபம் நியாயமாகவே தெரிந்தது.

ஒரு மனிதனால், அதுவும் மனைவி, பிள்ளைகள் என்றெல்லாம் குடும்பம் வளர்த்துக்கொள்ளாது தனக்கென

வாழாது பிறர்க்கென வாழும் தனிமனிதனால், லட்சிய வாதியால் எத்தனை துன்பங்களைத்தான் தாங்கிக்கொள்ள முடியும்? என்னிடம் உரையாடத்தொடங்கியதும் அவர் உண்மையில் குழந்தையாகவே உள்ளார் என்பது புரிந்தது. உச்சிவெயில் பொழுதில் மட்டும் வேலை செய்வது அவருக்கு மின்சாரம் பெற்றுக்கொள்ளும் அளவுக்கு வசதி இல்லை என்பதைப் புரியவைத்தது.

பாக்யா பதிப்பக வெளியீடாக இரண்டாம் பதிப்புக்கான பணிகள் ஆரம்பமாயின. “இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டத்திலே” ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகிய இரண்டு பிரதிகளையும் அவரே சரிபார்த்தார். நூலின் தமிழாக்கம் குறித்து எழுந்திருந்த சர்ச்சைபற்றி அவரோடு உரையாடினேன். அமைதியாகச் சிரித்தார். “அவர்கள் சொல்லுவதும் ஒரு வகையில் சரிதான். சி.வி. அவர்களைச் சந்திப்பதற்கு முன்பே சி.வியின் ஆங்கிலக் கவிதைகளை பத்திரிகைகளில் வாசித்து உணர்ந்து, அந்த உந்துதலில் அதனை தமிழில் எழுதினேன். சி.வி பாராட்டினார். நான் எழுதியிருப்பது வரிக்கு வரி மொழிபெயர்ப்பல்ல. மன உந்துதலால் உதித்த கவிதைகள்” என விளக்கம் சொன்னார்.

சி.வி இந்த தமிழாக்க முயற்சியை பாராட்டியுள்ளார். சக்தீ பால ஐயா சி.வி வேலுப்பிள்ளை தோழமைகளாக இணைந்து பணியாற்றியுள்ளனர். பின்னாளில் சி.வி தனது “கதை” சிற்றிதழின் அட்டைப்பட ஒவியராக்கியது முதல் அவரின் நிர்வாகப் பொறுப்பில் இருந்த தொழிலாளர் தேசிய சங்கத்தின் மாவலி பத்திரிகையின் இணை ஆசிரியராக சக்தீ பால ஐயாவை நியமித்ததுவரை அவர்களது உறவு வளர்ந்திருக்கின்றது.

'In Ceylon's Tea Garden' எனும் ஆங்கில நெடுங் கவிதையும் “இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டத்திலே” எனும் சக்தீயின் தமிழாக்கமும் பாக்யா பதிப்பக வெளியீடாக வர, நூல் வெளியீட்டு விழாவுக்கு 2007 செப்டெம்பர் 29 ஆம் திகதி ஹட்டனுக்கு பிரதம விருந்தினராக அழைத்துப்போனேன். இலக்கிய உலகுக்கு “சக்தீ அ. பால ஐயா” வின் மறுபிரவேசமாக அமைந்தது அந்தப் பயணம்.

அன்றுமுதல் எனக்கும் அவருக்குமான நெருக்கம்

அதிகமானது. என் தாத்தாவைபோல எனக்குள் ஒரு உணர்வு. அடிக்கடி தொலைபேசியில் உரையாடுவோம் ஒரு நாள் அவ்வாறு அழைப்பெடுத்தவர் “எனக்கு உடம்புக்கு சரியில்லை-நான் சொல்லும் மருந்தை வாங்கிக் கொண்டு வரமுடியுமா” என வீட்டு விலாசத்தையும் தந்தார். “மாபோல” இல்லத்துக்கு முதல் முறையாகப் போனேன். (அவர் யாருக்கும் தொந்தரவு தர விரும்பாதவர். ஆகவே வீட்டு விலாசத்தை யாருக்கும் வழங்கமாட்டார்) தனது பெறாமகளுக்கு (இந்திரா அவரது சகோதரனின் மகள்) என்னை அறிமுகம் செய்துவைத்தார். “மருந்துக்கு எவ்வளவு ஆச்சு” என கேட்டார். “பரவாயில்லை”. என்றேன். நோ...நோ....(பெரும்பாலும் ஆங்கிலத்தில் பேசுவதே அவரது இயல்பு. கல்விமுறை காரணமாக இருக்கலாம்) என மறுத்தவர் எவ்வளவு என உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார். “நூற்றி இருபது ரூபா”.

ஒரு மூன்று மாத காலமிருக்கும் தொலைபேசியில் அடிக்கடி அழைத்து “ஒருக்கால் ஆபீசுக்கு.. வந்துட்டுபோங்க” என்பார். அவர் அந்த இடைக்காலத்தில் ஒரு முப்பது அழைப்பையேனும் எடுத்திருப்பார். நான் முக்கியமான விடயமாகத்தான் இவ்வளவு வற்புறுத்தலாக வரச்சொல்வதை உணர்ந்தவனாகப் போனேன். “என் இவ்வளவு நாளும் வரவில்லை” என அழுத்துக்கொண்டவராக டைரியை புரட்டி ஒரு “என்விலப்பை” எடுத்து நீட்டினார். “நூற்றி இருபது ரூபா”. உள்ளே இருந்தது. அவரது தொலைபேசி அழைப்பு அந்தப் பணத்தைக் கொடுக்கத்தான் என புரிந்தது. தொலைபேசி அழைப்பு களுக்கு அதைவிட அதிகமாக செலவாகியிருக்கக்கூடும். ஆனால் தனது நேர்மையையும் ஒழுக்க விழுமியங்களையும் எப்போதும் சக்தீ வீட்டுக்கொடுத்ததாக நானறியேன்.

காலப்போக்கில் Ages of life on earth and Dravidian Culture எனும் அவரது இன்னமொரு நூலை வெளியிடுவது தொடர்பாக அடிக்கடி பேச வேண்டியிருந்தது. அவரையே அழைத்துப்போய் ஒரு சின்ன கைபேசியும், ஒரு சிம் கார்ட்டும் வாங்கிக்கொடுத்தேன். அப்போது அவரது அடையாள அட்டையில் பெயர் “அப்பாவு பாலையா” என்றிருந்தது. அப்படியானால், அது என்ன? “சக்தீ அ. பால ஐயா” என கேட்டேன்.

மத்தியில் இருந்து ஆரம்பித்தார். “அ-அப்பாவு- அப்பாவின் பெயர். பாலையாவில் “பாலை” வருவதனால் எனக்கு பிடிக்கவில்லை. நான் பசுமையான குறிஞ்சியில் இருந்து வந்தவன். இன்னும் குழந்தை உள்ளம் கொண்டவன். குமரனாகி குமரி கண்டவனில்லை குழந்தையாகவே, பாலஐயா வாக இருக்க விரும்புகிறேன்”.

“சக்தீ” என ஆரம்பத்தில் “ஷ” வராமலும் இறுதி யில் “தி” வராமலும் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்ளும் அவர், புன்சிரிப்போடு தன் நெஞ்சை கொஞ்சம் நிமிர்த்தி “சக்தீ Fire and Power” “சக்தியும் தீயும்” என விளக்கம் அளிப்பார். இது தான் “சக்தீ அ.பாலஐயா”. அப்படியொரு பெயரை தனக்காக ஆக்குவதற்கு உந்துதல் அளித்தவர் பத்திரிகை ஜாம்பவான் என வர்ணிக்கப்படும் எஸ்.டி.சிவநாயகம் என அடிக்கடி கூறுவார்.

இலங்கை சுதந்திரமடைவதற்கு முன்னரே தலைநகர் கொழும்புக்கு வந்து நேர்ந்த மலையக இளைஞர் சக்தீ. ஓவியக்கலையை முறையாகக் கற்ற (Hewood Arts College) ஓவியர். உளவியலை முறைப்படி கற்று அது குறித்து “மனோதத்துவமும் கலையும்” எனும் நூலையும் எழுதிய ஆசிரியர். வீரகேசரி பத்திரிகையின் உதவி ஆசிரியர். இலங்கை வானொலியின் வருகைதரு கலைஞர். மெல்லிசைப் பாடலாசிரியர் (வி.முத்தழகு பாடிய வெட்கம் வந்ததோ...வெறுப்பும் வந்ததோ.. பக்கம் வந்து பாடி ஆடவா..). தந்தை செல்வாவுடன் தொடர்புகளைப் பேணி “சுதந்திரன்” பத்திரிகையில் ஆசிரியராக சிலகாலம் பணியாற்றியவர். அப்போது “சொந்த நாட்டிலே” (தேசிய கீதங்கள்) என தமிழ்த் தேசிய கீதம் எழுதி, அந்த சிறு நூல் தடைக்கு அரசாங்கத்தின் உள்ளானதால் தலைமறைவு வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர். இறுதிவரை பிரம்மச்சரியம் கடைபிடித்த தனிமனிதர். சுவாமி விவேகானந்தர், ஜிட்டு கிருஷ்ணமூர்த்தி போன்றவர்களை மானசீக குருவாகக் கருதிக்கொண்டவர். இவரது சுய கவிதைகளைத் தொகுத்து “சக்தீ பாலஐயா கவிதைகள்” என துரைவி பதிப்பகம் வெளியீடு (1999) செய்துள்ளது. இலங்கைக் கம்பன் கழகம் “மூதறிஞர்” பட்டம் வழங்கி கௌரவம் செய்துள்ளது.

1925-07-26 ல் தலவாக்கலை, விந்துலையில் அப்பாவு பாலையா வாகப் பிறந்தவர், பதினம் வயதிலேயே தலைநகர் வந்து சேர்ந்து பல துறைகளில் மிளிர்ந்துள்ளார். வத்தளையில் வாழ்ந்த அவர் 2013-08-02 அன்று காலமானார். கொழும்பு 07 “தேசிய கலாபவன”த்தில் அஞ்சலிக்காக வைக்கப்பட்ட அவரது புகழுடலுக்கு பலரும் அஞ்சலி முன்னாள் அமைச்சர் எம்.எச்.எம். அஸ்வர தனது அஞ்சலியுரையில் தனது ஆங்கில குரு சக்தீ பால அய்யா என கூறினார். மெல்லிசை பாடகர் வி.முத்தழகு தனது முதலாவது பாடலாசிரியர் என்றார். இன்னும் பல ஆளுமைகளும் அரசியல் பிரமுகர்களும் கலந்து கொண்டு தமது நினைவுகளைப் பகிர்ந்து கொண்டனர். தனது இறப்பின்போதும் கூட மலையக மண்ணின் பெருமை களை சுமந்தவராக, பொரளை களத்தை மயானத்தை நோக்கி நடந்த இறுதி ஊர்வலத்தின் நிறைவில் 2013-08-03 ல் “தீ” யில் சங்கமமானார் சக்தீ...!.

மலையக வாழ்வியலை கவிதைக் காவியமாகப் படைத்து மக்கள் கவிமணி சி.வி. வேலுப்பிள்ளை ஆங்கிலத்தில் எழுதியதை தமிழுக்கு அறிமுகம் செய்ததன் ஊழலுக்குத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலும் ஈழத்துத் இலக்கிய வரலாற்றிலும் தனக்கான ஓர் இடத்தைத் தக்க வைத்துக்கொண்டவர் சக்தீ பாலஐயா!

(தொடர்ச்சி 17 பக்கம்)

இரட்டையர்களாக, மலையக இளைஞர்கள் மத்தியிலும், தொழிலாளர்கள் மத்தியிலும், கலை, இலக்கியவாதிகள் மத்தியிலும், தோட்ட உத்தியோகத்தர்கள் மத்தியிலும் சக ஆசிரியர்கள் மத்தியிலும் ஏனைய சமூகங்களைச் சேர்ந்த சமூக செயற்பாட்டாளர்கள் மத்தியிலும், அரசியல் வாதிகள் மத்தியிலும் பிரபல்யமடைந்து காணப்பட்டனர்.

1983 ம் ஆண்டு சிங்கள இனவாதிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட கறுப்பு ஜூலை என்னும் இனப் படு கொலை சம்பவங்களால் பாதிக்கப்பட்ட செந்தூரன் மற்றும் சிவலிங்கம் ஆகிய இருவரது குடும்பங்களும் தமிழ் நாடு செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தமான நிலைமை ஏற்பட்டது. தமிழ் நாடு சென்ற செந்தூரனும், சிவலிங்கமும், 1964ம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்ட சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் மூலம் இந்தியா சென்ற மலையக மக்கள் முகம் கொடுத்த பிரச்சினைகளுக்கு உதவி புரியும் நோக்கத்தோடு ஒரு தொண்டர் நிறுவனத்தை உருவாக்கினார்கள். நீலகிரி மாவட்டத்தில் கோத்தகிரி பிரதேசத் தில் “மலையக மக்கள் மறுவாழ்வு மன்றம்” என்ற பெயரில்தான் இந்த நிறுவனம் செயல்பட்டது. மலையக தொழிலாளர்களுக்கு வீட்டுத் திட்டங்களை உருவாக்கிக் கொடுத்தார்கள். பாரதி நகர் என்ற வீடமைப்புத் திட்டம் குறிப்பிடக் கூடியது. மற்றும் கல்வி வளர்ச்சிக்கான வேலைத் திட்டங்களும், கடன் உதவித் திட்டங்களும் தொழில் வாய்ப்புக்கான வேலைத் திட்டங்களும் இந்த நிறுவனத்தின் மூலம் மேற்கொள்ளப்பட்டன. திரு செந்தூரன் அவர்களும், இர.சிவலிங்கம் அவர்களும் உருவாக்கிய தொண்டு நிறுவனம் கோத்தகிரியில் காலத்தால் அழியாதவாறு பெறுமதி மிக்க கட்டிடமாக இன்றும் மிளிர்ந்துக் கொண்டிருக்கிறது. சில ஏக்கர் தேயிலை நிலங்களும் இந்த மன்றத்தின் பெயரில் இருப்பதை 2003ம் ஆண்டு இம் மன்றத்தை பார்வையிடச் சென்ற போது அறிந்து வந்தேன். திருசெந்தூரன் தம்பதி களுக்கு மூன்று மகன்மார்கள் உள்ளனர். திருச்சி கிராமத்தில் வாழ்ந்து வந்த செந்தூரன் அவர்கள் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இயற்கை எய்தினார். கடந்த மூன்றாண்டுகளுக்கு முன்பு அவரது துணைவியாரும் காலமாகினார். இந்த பெருமைக்குரிய தம்பதிகளின் மூன்று மகன்மார்களும் குடும்பங்களோடு திருச்சி மாவட்டத்தில் வசித்து வருகின்றார்கள். மலையக மக்கள் மறுவாழ்வு மன்றத்தை உருவாக்கிய ஸ்தாபகர்களான திரு. இர. சிவலிங்கம் அவர்களும் திரு. திருச்செந்தூரன் அவர்களும் நினைவு ஸ்தூபிகள் அழகிய வடிவில் கட்டப்பட்டு பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. இவர்கள் உருவாக்கிய இம்மன்றம் தற்போதும் பதுனையைச் சேர்ந்த திரு. சந்திரசேகரன் மற்றும் சிலராலும் செயற்பட்டு வருகின்றது.

பன்முக இலக்கிய ஆளுமையாளன் தெளிவத்தை ஜோசப்

ஆ.புவியரசன்

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில், மலையகத்தின் புகழ் பூத்த எழுத்தாளரான தெளிவத்தை ஜோசப் தனித்துவமான இடத்தை தனதாக்கிக் கொண்டார். இலங்கை தேசம் ஆங்கிலேயரின் காலனித்துவ ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த காலப் பகுதியில் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இப் பயிர்ச்செய்கை விஸ்தரித்து, உற்பத்தியை பெருக்கும் நோக்கில் தென்னிந்தியாவிலிருந்து கூலித் தொழிலாளர்களாக தமிழ் பேசும் மக்கள் இலங்கைக்கு பெருமளவில் அழைத்து வரப்பட்டனர். அம் மக்கள் இங்குள்ள அடர் காடுகளையும், மலைகளையும் பசுமைமிகு கோப்பி, தேயிலைத் தோட்டங்களாக மாற்றி இலங்கையின் பாரம்பரிய கிராமிய பொருளாதார முறையை, பெருந்தோட்ட பொருளாதார முறைக்கு மாற்றுவதற்கு அடிதளமிட்டு தமது சமூகத்தின் கலை, கலாசார பாரம்பரியங்களையும் பேணி காக்கத் தலைப்பட்டனர்.

தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கை வந்த தொழிலாளர் மக்கள் மலைநாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் பெருந்தோட்ட பயிர்ச்செய்கை விஸ்தரிப்பிற்காக குடியமர்த்தப்பட்டனர். இயற்கை எழில் கொஞ்சம் பதுனை மாவட்டத்தின், சொரணாதோட்ட பிரதேச செயலாளர் பிரிவில் அமைந்துள்ள ஊவா கட்டவளைத் தோட்டத்தில் தொழில் செய்த தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளுக்கு கல்விப் புகட்ட தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்த சந்தனசாமி ஆசிரியருக்கும், பரிபூரணம் அம்மையாருக்கும் 1934 ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 16ஆம் திகதி ஜோசப் பிறந்தார்.

இவருக்கு மூன்று சகோதரர்களும், ஒரு சகோதரியும் இருந்தனர். கத்தோலிக்க இறைபக்தி மிக்க குடும்பப் பின்னணியில் வளர்ந்த ஜோசப் தனது ஆரம்பக்கல்வியை ஊவா கட்டவளை தோட்டப் பாடசாலையில் கற்றார்.

தொடர்ந்து நகர்புறம் சென்று கல்வியைத் தொடர போக்குவரத்து வசதி இல்லாத காரணத்தால் தமிழகத்தின் கும்பகோண மாவட்டத்திலுள்ள லிட்டில் பிளவர் உயர்நிலைப் பள்ளியில் சேர்ந்து 4ஆம் வகுப்பு முதல் 6ஆம் வகுப்பு வரை கற்றார். இக்காலப்பகுதியில் இலங்கை அரசாங்கம் ஊவா கட்டவளை பகுதிக்கு பதுளையிலிருந்து பேருந்து சேவையை விரிவுபடுத்தியது. இதனைத் தொடர்ந்து மீண்டும் இலங்கை திரும்பிய ஜோசப் பதுளையில் இயங்கிய “சென்ரீட்ச்” கல்லூரியில் சேர்ந்து கற்று எஸ். எஸ். சி. தேர்விலும் சித்தியடைந்திருக்கின்றார்.

1963ல் பதுளை நகருக்கு அண்மையில் அமைந்துள்ள தெளிவத்தை எனும் தோட்டத்தில் ஆசிரியராகவும், தோட்டக் காரியாலயத்தில் பகுதிநேர எழுதுவினைஞராகவும் தொழில் புரியத் தொடங்கினார். இயல்பாகவே முற்போக்கு சிந்தனையும், இலக்கிய ஆர்வமிக்க ஜோசப் 1960 களில் மலையகத்தில் ஏற்பட்ட இலக்கிய விழிப்புணர்வு, மறுமலர்ச்சி என்பவற்றை அடியொற்றிய வகையில் இலக்கிய உலகில் பிரவேசித்து புனைகதைகளை எழுதுவதில் ஆர்வம் கொண்டவராய் இருந்தார்.

1960ல் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வெளிவந்த “கல்கண்டு” இதழுக்கு “பால்காரப் பையன்” என்ற சிறுகதையை எழுதினார். இக்கதையே இவரின் முதல் சிறுகதை. எனினும் அது பிரசுரமாகவில்லை. தொடர்ந்து தமிழகத்தில் இருந்து வெளிவந்த “உமா” இதழில் ஜோசப்பின் “வாழைப்பழத் தோல்” என்ற சிறுகதை பிரசுரமாகியது. தொடர்ந்து கதம்பம் இதழில் “மாயை”, “அழகு” ஆகிய சிறுகதைகள் பிரசுரமாகின.

சிறுகதைகள் போலவே சமூக பிரச்சினைகளை கட்டுரை வடிவில் வெளிக்கொணர்வதில் ஆர்வம் கொண்ட ஜோசப் தெளிவத்தை தோட்டத்தில் தொழில் புரியும் போது வீரகேசரி பத்திரிகையில் வெளிவந்த

“தோட்ட மஞ்சரி” பகுதிக்கு பாடசாலை மாணவர் வரவு இடாப்பில் மாணவர்களின் பெயர்களைக் கொச்சைப் படுத்தும், சீரழிக்கும் முறைகேடான நிர்வாக நடத்தைகளுக்கு எதிராக “பெயரோ பெயர்” என்ற கட்டுரையை எழுதினார். அக்கட்டுரை “தெளிவத்தை ஜோசப்” என்ற பெயரில் பிரசுரமானது, அன்றிலிருந்து ஜோசப்பின் பெயர் “தெளிவத்தை ஜோசப்” என நிலைப்பெற்றது.

இப்பெயர் வரக்காரணம் பற்றி 2013 விஷ்ணுபுரம் விருது வழங்கும் நிகழ்வில் ஜோசப் கூறுகையில் “தங்களைத் தோட்டத்திலிருந்து வந்தவர்கள் என்று சொல்லவே அன்றெல்லாம் படித்த மலையக மக்கள் கூச்சப்படுவார்கள். தோட்டக்காட்டான், கள்ளத்தோணி என்று அவர்கள் இழிவுப்படுத்தப்பட்ட காலம். நான் தோட்டக் காட்டான் அந்த மக்களைப் பற்றி எழுதுபவன் என்று பிரகடனம் செய்யவே ஆயிரம் ஏக்கருக்குமேல் பாரிய நிலப்பரப்புள்ள “தெளிவத்தை” என்ற தேயிலைத் தோட்டத்தின் பெயரை தனது பெயருடன் இணைத்து வைத்துக் கொண்டேன்” என்று குறிப்பிட்டார்.

தெளிவத்தை ஜோசப்பின் எழுத்துலகப் பயணம் 1959இல் இருந்து ஆரம்பித்திருந்தாலும், 1960களின் பின்னர்தான் இலக்கிய உலகில் நன்கு அறியப்பட்டவரானார். வீரகேசரி பத்திரிகையில் வெளிவந்த தோட்ட மஞ்சரி பகுதியில் தோட்டத்து மக்களின் கல்வியறிவு எந்தளவிற்கு இருக்கின்றது, என்பதைத் தொனிப்பொருளாகக் கொண்டு “படிப்பூ” என்ற சிறுகதையை எழுதினார். இது அனைவரது கவனத்தையும் ஈர்த்தது. இலங்கையில் பல்லின சமூகங்கள் வாழ்ந்து வந்த போதிலும் மலையகத்திலிருந்த பெருந்தோட்ட தொழிலாளர் மக்கள் தோட்ட நிர்வாகங்களால் அடக்கியொடுக்கப்பட்டு பல்வேறு உரிமை மீறல்களை சந்தித்த காலமதில், அவர்கள் சந்தித்த பிரச்சினைகள் கண்டுகொள்ளப்படாமல் இருந்தன. இந்நிலைக் கண்டு வெகுண்டெழுந்த மலையகத்தின் படித்த இளைஞர்கள், தமது எதிர்ப்பையும், ஆதங்கத்தையும், சிறுகதை, கவிதை, நாடகம் போன்ற இலக்கிய வடிவங்கள் ஊடாக வெளிப்படுத்தத் தொடங்கினர். தெளிவத்தை ஜோசப்புடன் தோன்றிய

சமகால மலையக எழுத்தாளர்கள் ஒவ்வொருவரினதும் படைப்புகளும் சமூக ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிரானதாகவும், விடுதலை வேட்கை மிக்க புரட்சிகர சிந்தனை கொண்டவையாகவும் அமைந்திருந்தன. தமது சமூகத்தின் பாதிப்புகள், புறக்கணிப்புகள் கண்டு வெகுண்டெழும் பாங்கினை தனது ஒவ்வொரு சிறுகதை பிரசவத்திலும் வெளிப்படுத்துவதில் தெளிவத்தை ஜோசப் தனித்துவமான ராகத் திகழ்ந்தார். அவரது கதைகள் தனி மனித உணர்வுகள், பெண்ணியம், தொழில்சார் அடக்குமுறைகள், சமூகப் புறக்கணிப்புகள், அரசியல், இன அடக்குமுறை பற்றி பேசுபவையாக அமைந்திருந்தன.

1963ம் ஆண்டு வீரகேசரி பத்திரிகை நடத்திய மலையக சிறுகதை போட்டியில் ஜோசப் எழுதிய “பாட்டி சொன்ன கதை” என்ற கதைக்கு முதல் பரிசு கிடைத்தது. அதே ஆண்டு மாலைமுரசு நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் இவரின் “நாமிருக்கும் நாடே” சிறுகதை முதல் பரிசு பெற்றது. 1964இல் வீரகேசரி பத்திரிகை நடத்திய சிறுகதை போட்டியில் ஜோசப் எழுதிய “பழம் விழுந்தது” சிறுகதை முதல் பரிசைப் பெற்றது. இம்மூன்று சிறுகதைகளும் பெற்றுக் கொடுத்த வெற்றிகள்

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் மட்டுமன்றி தென்னிந்திய இலக்கிய உலகிலும் தெளிவத்தையின் பெயர் நன்கு அறியப்படக் காரணமானது. அன்றிலிருந்து ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில், மலையகத்தின் புகழ் பூத்த எழுத்தாளரான தெளிவத்தை ஜோசப் தனித்துவமான இடத்தை தனதாக்கிக் கொண்டார். தமது நாளாந்த வாழ்வில் மக்களோடு ஒன்றிப் பழகும் தன்மை, சமூக வாழ்வியல் குறித்த நுணுக்கமான பார்வை, அவர் தமது சமூகம் மீது கொண்டிருந்த பிரக்ஞை என்பன அவரது எழுத்துக்களில் உள்வாங்கப்பட்டு இலக்கிய படைப்புகளாக வெளிவந்தன. இவை அனைத்தும் அவரது படைப்புகளை உயிரோட்டம் யதார்த்த தன்மை, தனித்துவமிக்க வைகளாக மாற்றிக் காட்ட வழிசமைத்தன.

தெளிவத்தை ஜோசப் சிறுகதை, நாவல், கட்டுரைகள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், வானொலி, தொலைக் காட்சி நாடகங்கள் மற்றும் திரைப்பட வசனம் என

பல்வேறுபட்ட இலக்கியங்களில் தனது இலக்கிய ஆளுமையைப் பதிவு செய்த மலையக எழுத்தாளராக தெளிவத்தையார் எமது சமூகத்திற்குப் பெருமை சேர்த்திருக்கின்றார். இவருடைய இலக்கிய படைப்புகளில் பல நூலுருப் பெற்றுள்ளன.

1966ல் எழுதிய கதம்பம் தீபாவளி மலரில் பிரசுரமான “பாலாயி”, 1966ல் கலைமகள் இலக்கிய இதழில் வெளியான “ஞாயிறு வந்தது”, 1969இல் தினகரன் பத்திரிகையில் வெளியான “மனம் வெளுக்க” என்ற மூன்று குறுநாவல்களையும் 1997 ஜூலையில் துரைவி பதிப்பகம் “பாலாயி” என்ற பெயரில் மூன்று குறுநாவல்களின் தொகுதியாக வெளியிட்டது.

இக்காலப்பகுதியில் தெளிவத்தை ஜோசப் இருநாவல்களையும் எழுதினார். 1967ல் இவரது முதல் நாவலான “காதலினால் அல்ல” இது நூலுருப் பெறவில்லை. எனினும் மித்திரன் வாரமலரில் வெளிவந்தது. பின்னர் 1972ல் எழுதிய “காலங்கள் சாவதில்லை” என்ற நாவல் வீரகேசரி பிரசுரமாக வந்து 1974இல் நூல் வடிவம் பெற்றது. 1972 இற்கும் 1984 இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் தெளிவத்தையாரின் எழுத்துக்கள் குறித்து யாழ்ப்பாணத்து எழுத்தாளர்கள் பல்வேறு விமர்சனங்களை முன்வைத்ததன் காரணமாக 1972 இற்கும் 1984 இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் இவர் எந்த இலக்கிய படைப்பிலும் ஈடுபட்டிருக்கவில்லை.

1984களின் பிற்பகுதியில் மீண்டும் தன் எழுத்துலகப் பணியை ஆரம்பித்தார். 1996ல் தேசிய கலை இலக்கிய பேரவை, சுபமங்களா ஆகியவை இணைந்து நடாத்திய நாவல் ஆக்கத்திற்கான போட்டியில் இவர் எழுதிய “குடைநிழல்” என்ற நாவல் இரண்டாம் இடத்தைப் பெற்றது. இந்நாவல் 2010ல் கொடகே வெளியீடாக நூலுருவாக்கம் பெற்றதுடன் 2013ல் தமிழ் நாட்டிலுள்ள “எழுத்து” பதிப்பகம் மறுபதிப்பு செய்தது. 1996ல் ஜோசப் எழுதிய “நாங்கள் பாவிளாக இருக்கிறோம்” நாவல், எழுத்தாளர் மல்லியப்பு சந்தி திலகரின் பாக்யா பதிப்பகத்தின் வெளியீடாக 2014இல் வெளிவந்தது.

நாவல், குறுநாவல் வெளியீடுகளைப் போலவே தெளிவத்தை ஜோசப்பின் சிறுகதைகள் தொகுப்புகளாக வெளிவந்து வாசகர்கள் மத்தியில் பிரபல்யம் பெற்றன. அந்தவகையில் இவரின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பான “நாமிருக்கும் நாடே” 1979ல் யாழ்ப்பாணத்தில் இயங்கிய வைகறைப் பதிப்பகத்தின் வெளியீடாக அமைந்தது. இத்தொகுப்பு 1979ல் இலங்கை அரச சாகித்திய விருதைப் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. மலையக இலக்கிய படைப்பொன்றிற்கு கிடைத்த முதல் அரச சாகித்திய விருது இதுவாகும்.

“நாமிருக்கும் நாடே” சிறுகதைத் தொகுப்பின் முன்னுரையில் தெளிவத்தை ஜோசப் குறிப்பிடுகையில் “நான் எழுதத் தொடங்கிய 1959இல் இருந்து ஒரு இருபது ஆண்டுகளின் பின் 1979இல் மு. நித்தியானந்தன் அவர்களின் வைகறைப் பதிப்பகத்தின் முதல் நூலாக வெளிவந்த சிறுகதைத் தொகுதி இது. “நாமிருக்கும் நாடே” என்னும் இந்த நூல் வைகறைப் பதிப்பகத்துக்கு மட்டுமல்ல, எனக்கும் முதல் நூல்தான். என்னுடைய முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி இது என்பது எத்தனை மகிழ்வானது” என்கிறார்.

1970 களின் பிற்பகுதியில் பதுளையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட மு. நித்தியானந்தன் யாழ்பல்கலைக்கழகத்தின் பொருளியல் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றிய வேளையில் வைகறைப் பதிப்பகத்தினை உருவாக்கி, மலையக எழுத்தாளர்களின் நூல்களை வெளியீடு செய்யும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார். அந்தவகையில் வைகறைப் பதிப்பகத்தின் முதல் வெளியீடான “நாமிருக்கும் நாடே” அரச சாகித்திய விருது பெற்றமை மலையக இலக்கிய வெளியீடு குறித்து மு. நித்தியானந்தன் எடுத்த முயற்சிக்கு கிடைத்த அங்கீகாரமாக அமைந்தமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

2013இல் இந்தியாவிலுள்ள நற்றிணைப் பதிப்பகத்தின் வெளியீடாக தொகுப்பாசிரியர் ஜெயமோகன் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் சிறு கதைகளை “மீன்கள்” எனும் பெயரில் தொகுப்பாக வெளியிட்டார். தொடர்ந்து 2014இல் எழுத்தாளர் மல்லியப்புசந்தி

திலகரின் பாக்யா பதிப்பகம் இவரின் பதினேழு சிறுகதைகளை உள்ளடக்கி “தெளிவத்தை ஜோசப் சிறுகதைகள்” என்ற பெயரில் தொகுப்பாக வெளியீடு செய்தது. இது தெளிவத்தையாரின் ஏழாவது நூலாக அமைந்தது.

ஈழத்து, மலையக இலக்கியங்கள் குறித்து ஆய்வுக் கட்டுரைத் தொடர்களை எழுதுவதில் தெளிவத்தை ஜோசப் அதிக ஆர்வமிக்கவராக இருந்து தன்னையொரு ஆய்வாளராக வெளிப்படுத்திக் கொண்டார். இவர் தினகரன் வாரமஞ்சரியில் தொடர்கட்டுரையாக எழுதிய “மலையக சிறுகதை வரலாறு” 2000 இல் துரைவி பதிப்பகத்தின் மூலமாக நூல்வடிவம் பெற்றது. இவ் ஆய்வு நூல் மலையகத்தைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு சிறுகதைகளை எழுதிய மலையக, மலையகம் சாராத எழுபத்தாறு எழுபத்தாளர்களின் படைப்புகள் குறித்த ஆய்வாக அமைந்திருந்தது. இந்நூலுக்கு அரச சாகித்திய மண்டலபரிசு கிடைத்தமை சிறப்பம்சமாகும்.

இவரது மற்றுமொரு ஆய்வுக் கட்டுரைத் தொடராக “இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஈழத்து இதழியல் வரலாறு” தினகரன் வாரமஞ்சரியில் 2001/2022 ஆண்டுகளில் வெளிவந்தது. இவ்வாய்வு கட்டுரை, இதழியல் துறையில் துறையில் உயர் கற்கை நெறியைத் தொடரும் மாணவர்களின் கற்கைக்கு பயன்தரும் வகையில் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. தெளிவத்தை ஜோசப்பின் மற்றுமொரு கட்டுரைத் தொடர் “மலையக நாவல்-வரலாறும், வளர்ச்சியும்” என்றத் தலைப்பில் வெளிவந்தது. இம் மூன்று ஆய்வுக் கட்டுரைத் தொடர்களும் இவரது ஆய்விலக்கியப் பணியில் முக்கியமானவைகளாக இலக்கிய ஆய்வாளர்களால் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

துரைவி பதிப்பகத்துடன் இணைந்து பல சிறுகதைகளைத் தொகுப்புகளை தொகுப்பாசிரியராக இருந்து வெளியிட்டுள்ளார். அவற்றுள் 33 சிறுகதைகளைத் தொகுத்து 1997 இல் “மலையக சிறுகதைகள்” என்ற பெயரிலும், 55 சிறுகதைகளைத் தொகுத்து “உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்” என்ற பெயரிலும், பரிசு பெற்ற 15 சிறுகதைகளைத் தொகுத்து “பரிசு பெற்ற சிறுகதைகள்” என்ற பெயரிலும் சிறுகதைத் தொகுப்புகளை வெளியிட்ட

தோடு, கலாசார அமைச்சின் வெளியீடாக, வந்த “சுதந்திர இலங்கையின் ஐம்பது சிறுகதைகள்” என்றத் தொகுப்பு பிற்கும் தொகுப்பாசிரியராக இருந்துள்ளார்.

பல்லேறு இலக்கியத் தளங்களிலும் இவர் தனது ஆளுமையை வெளிப்படுத்தியிருந்தாலும், இவர் படைத்த சிறுகதை, நாவல் இலக்கியங்களே பெரும் புகழை தெளிவத்தையாருக்கு ஈட்டித் தந்தன என்றால் அது மிகையல்ல. அந்த வகையில் இவரின் சிறுகதைகள் மலையக மக்களின் பிரஜாவுரிமை பிரச்சினை, லயத்து வாழ்க்கை முறை, தோட்டத்துப் பிள்ளைகளின் கல்வி, பெண்களின் ஒழுக்கமிகு வாழ்க்கை முறை, பெண்கள் எதிர்கொண்ட சமூக, வாழ்வியல் பிரச்சினைகள், மலையக மக்கள் எதிர்கொண்ட தொழில்சார் அடக்குமுறைகள், அரசியல், தொழிற்சங்க நகர்வுகள், இன அடக்குமுறை போன்ற இன்னோரன்ன பிரச்சினைகளைக் கதைக் கருவாக கொண்டிருந்தன. தெளிவத்தையார் மலையக மக்களுடன் நெருங்கிப் பழகி அவர்களது பிரச்சினைகள் குறித்து நன்கறிந்து சிறுகதைகளை எழுதினார். இதனால் இவரது சிறுகதைகளில் வரும் ஒவ்வொரு பாத்திரங்களும் வாழ்வியல் யதார்த்தத்துடன், உயிரோட்டமிக்கவையாக, வாசிக்கும் வாசகர்களின் உள்ளம் கவர்வையாக அமைந்திருந்தன.

“நாமிருக்கும் நாடே” என்ற இவரது சிறுகதைத் தொகுப்பில் வரும் “மண்ணைத் தின்று” என்றக் கதையில் மலையக பெண்கள் ஒழுக்கமுடையவர்களாக வாழ விரும்புகிறார்கள். தமது தகுதிகேற்ற வாழ்க்கையையே வாழ விரும்புகிறார்கள். தோட்டத் தொழிலாளர்களாக பொருளாதார ரீதியில் கீழ் நிலையில் இருந்தாலும், தமது குடும்ப கௌரவம் பாதிக்கப்படுவதை அவர்கள் விரும்பவில்லை என்பதை தோட்டத்தில் “கிளார்க்” ஆக தொழில் பழகும் உயர்வர்க்க ஆணொருவன் கொழுந்து பறிக்கும் தோட்டத் தொழிலாளியானப் பெண்ணைப் பார்த்து “உன்னை நான் காதலிக்கிறேன்” எனக் கூறுகின்றான்.

அதற்கு அத்தொழிலாளி பெண் “நீங்க படிச்சவக, ஆபீசல வேலை பாக்குறவக, உங்களுக்கு நான் புத்தி சொல்லறதா கோவிச்சுக்கிறக் கூடாது. நான் கூலிக்காரி,

எங்கப்பன் வாசல் கூட்டியாயிருந்தாலும் மானம் மருவாதி யில் உட்டுக் கொடுக்காது, எங்கயாச்சும் தோட்டக் காட்டுல ஒரு கண்டாக்கோ, கணக்குப்பிள்ளையோ, கிளாக்கரோ, மாஸ்டரோ, சுப்பர்வைசரோ, டீமேக்கரோ ஒரு கூலிக்காரியைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு வாழ்றதா கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா? அப்படியாம், இப்படியாம் அவ ஒரு மாதிரி இருக்காளாம் அய்யாவை தோட்டம் விட்டுப் போகச் சொல்லியாச்சாம், வேறு யாருக்கோ அவளை சேத்து வைச்சுட்டாங்களாம் அப்படிக்குற கதைகளானா, நெறையக் கேள்விப்பட்டிருப்பீங்க நாமளும் அப்படி ஆகணுமாங்க” என்று கிளார்க்கைப் பார்த்து கேட்கிறாள்.

இப்பாத்திர வார்ப்பு மூலம் மலையகப் பெண்கள் பட்டணங்களில் வாழும் பெண்களைப் போல ஒருவனைக் காதலித்து வோறாருவனை மணம் முடிக்கும் கலாசாரத்தில் வளராதவர்கள் என்பதை சுட்டி, இதனை “இந்தக் கூலிக்காரியோ காதல் என்பது கேவலம் வெறும் வாலிப விளையாட்டல்ல என்பதை எப்படிக்காட்டி விட்டாள் அவள்” என்று கூறுகிறார். மலையகப் பெண்கள் தன்னுடைய ஒழுக்கத்தில் அதிக அக்கறைக் கொண்டு, மனவடக்கத்துடன் வாழ்ந்து வருவதை இதன் மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

இக்கதையில் மலையகப் பெண்கள் என்னதான் ஒழுக்கமுடையவர்களாக வாழ நினைத்தாலும் அவர்கள் எதிர்கொண்ட வறுமை, குடும்பநிலை என்பன அவர்களை ஒழுக்கத்திலிருந்து தவறி இழி செயல்களையும் செய்ய வைக்கிறது என்பதனை “அவனை முந்திக் கொண்டு வந்த இருவரில் ஒருவன் ஒருத்தியுடன் மறைந்து விட்டான். மற்றவன் இப்போதுதான் ஒருத்தியின் இடுப்பைக் கோர்த்து அணைத்துக் கொண்டு இழுத்தப்படி நடக்கிறான். ஒட்டிய வயிறு அவளுடைய மார்பைப் பெரிதாகக் காட்டுகிறது. அவளை அடையாளம் கண்டு கொண்டவன் துடித்துப் போனான். அவனுடைய தலையில் யாரோ முரட்டு இரும்பால் அடிப்பது போல் தெரிகிறது. அவளேதான் மண்ணைத் தின்றாவது உயிர் வாழத் துணிந்திருக்கிறாள்” எனும் இவரின் சமூகம் குறித்த

ஆதங்கம் நன்கு வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

“நாமிருக்கும் நாடே” சிறுகதைத் தொகுப்பில் வெளிந்த சிறுகதைகள் அனைத்தும் அக்கால மலையக சமூகத்திற்கு அவசியத் தேவையுடையவாக, சமூகத்தின் அன்றைய நிலையை தெளிவாகப் படம் பிடித்து காட்டுபவையாக அமைந்திருந்தன. “நாமிருக்கும் நாடே” என்ற சிறுகதையில் தெளிவத்தை வார்த்திருக்கும் கிழவன் கதாபாத்திரமானது தன் பூர்வீகம் பற்றிய பிடிப்பையும், அதன் மீது கொண்ட மானசீகப்பூர்வமாக காதல் உணர்வையும் வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது. என்னதான் இருந்தாலும் நம் நாடு நம் நாடுதான் என்று சொல்லப்படுவதற்குரிய மனிதனாக காணப்படும் கிழவன், தனது பிற்காலம் குறித்து தெளிவற்ற நிலை தான் எதிர்கொள்ளும் சூழலினால் தள்ளப்படுகின்றான். இதுதான் இன்றைய நிலையில் பலரின் கதி என்பதை இக்கதை சொல்கிறது.

மலையக சமூக கட்டமைப்பில் புரையோடிப் போயிருந்த சாதியப் பாகுப்பாட்டினை, கீழ் நிலை மக்கள் எதிர்நோக்கிய சவால்களை இவரது “தீட்டுறொட்டி” சிறுகதை எடுத்தியம்பியது. மலையக தொழிலாளர் மக்கள் எட்டடி லயத்து காம்பராவிற்குள் இடவசதியின்றி, பல்வேறு சமூக அவலங்களைச் சந்தித்து வாழும் வாழ்க்கை முறை பற்றி கூறுவதாக “மீன்கள்” சிறுகதை அமைந்திருந்தது. முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் எடுப்பார் கைப் பிள்ளையாக அவர்கள் வாழ்ந்து இறுதியில் எதுவுமே இன்றி தரையில் வீழ்ந்த மீனாகவே துடித்து மடியும் வாழ்க்கைகையே வாழ்கின்றனர், என்பதை மீன்கள் சிறுகதை தத்துரூபமாக படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது.

“பாட்டி சொன்ன கதை” என்ற சிறுகதை பருவமடைந்த கட்டினம் பெண்கள் ஆண்களுடன் நட்புடன் பழகும் போது, வழி தவறி தன்னை அறியாமல் செய்யக்கூடிய தவறுகள், அவர்கள் அதிலிருந்து விடுபட எவ்வாறெல்லாம் கவனமாக நடந்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை, பாட்டி, பேத்தி உரையாடலின் போது சுவாரஸ்யமான குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி கதையை நகர்த்தி செல்கின்றார். பெண்கள் எப்போதும் ஆணாதிக்க

அட்டுழியங்களுக்குப் பயந்து கோழைகளாக வாழத் தேவையில்லை. பெண்ணின் அனுமதியின்றி ஆண் பெண்ணைத் தீண்ட முடியாது என்பதனையும் இக்கதையில் சுவைப்படக்கூறி பெண்கள் மத்தியில் ஒழுக்கம், தன்னம்பிக்கை என்பவற்றை விதைக்க முனைந்துள்ளார்.

இக்காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்து சமூகத்தின் மேலாதிக்கமான செயற்பாடுகளில் மலையக தொழிலாளர் மக்கள் பல்வேறு பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்கினர். அவை குறித்து பேசுவதாக இவரது சிறுகதைகளான “சோதனை”, “பாவ சங்கீர்த்தனம்” என்பன அமைந்து முக்கியம் பெற்றன. இதன்காரணமாக இவர் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த இலக்கியவாதிகளினது எதிர்ப்பிற்கும், விமர்சனத்திற்கும் உள்ளாகி, மன உளைச்சலினால் பல வருடங்கள் இலக்கியங்கள் எதுவும் படைக்காமல் இருந்திருந்தார். இவரது “கூனல்” என்ற சிறுகதை முக்கியமானதாகும். இக்கதையில் அக்கால மலையக சமூகத்தில் இடம்பெற்ற ஊழல், மோசடிகளுக்கு மத்தியில் ஏழைத் தொழிலாளி ஒருவனின் சாதாரண ஆசை நிராகரிக்கப்படும் நிலையில் ஏற்படும் முரண்பாட்டினை இக்கதை உணர்வுபூர்வமாக எடுத்துக் கூறுகின்றது.

சிறுகதைகளைப் போலவே ஜனரஞ்சகமான தனது நாவல்களின் மூலம் தெளிவத்தையார் சிறந்த நாவலாசிரியராக எம்முன் வலம் வருகின்றார். இவர் எழுதிய “காலங்கள் சாவதில்லை” நாவல் 1974 இல் வீரகேசரி வெளியீடாக வெளிந்தது. இந்நாவல் மலையகத்தின் அடக்குமுறைகளுக்கு எதிராக எழுந்த கிளர்ச்சி நிலை குறித்து சித்தரிப்பதாக அமைந்திருந்தது. சிங்கள பேரினவாதம், அவர்களின் அதிகார மேலாதிக்க உணர்வு என்பன குறித்து இந்நாவல் முழுவது பேசப்பட்டிருப்பதை காண முடிகின்றது. இந்நாவல் அவ்வாண்டிற்கான அரச சாகித்திய மண்டல விருதிற்கு பரிந்துரைக்கப்பட்ட போதிலும் பல்வேறுபட்ட அரசியல் அழுத்தங்களால் அவ்வாய்ப்பினை இழந்திருந்தது. எனினும் குறித்த ஒரு காலகட்டத்தில் மலையகத்தின் நிலையை சித்தரிக்கும் ஒரு வரலாற்று ஆவணமாக இந்நாவல் விளங்குகின்றமை முக்கியத்துவமிக்க விடயமாகும்.

தெளிவத்தையாரின் குறுநாவல்களில் ஒன்றாக “பாலாயி” தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கை வந்த மலையகத் தொழிலாளர் மக்கள் பிரஜாவுரிமை பிரச்சினை காரணமாக சொந்தங்களை விட்டுவிட்டு தாயகம் திரும்பிய அவலங்களையும், இதன் காரணமாக மலையக சமூகத்தில் ஏற்பட்ட அதிர்வுகள், பின்னாளில் ஏற்பட்ட தாக்கங்கள் என்பன குறித்து ஆழமாக பேசுவதாக அமைந்திருந்தது. “குரூர சக்திகளின் மீது கொண்டிருக்கும் வெஞ்சினத்தையும் நேரடியாக தாக்க முடியாதவிடத்து அவற்றை எழுத்து எனும் சொல் ஈட்டியால் குத்திக் கிளறி, தயவு தாட்சணியமின்றி கண்டித்தும் நையாண்டி செய்தும் போலிகளை சுட்டெரித்து, அசுர துணிச்சலுடனும் அசாத்திய திறமையுடனும் உண்மைகளைப் புலப்படுத்தும் பாங்கினையும் இக்குறுநாவலில் நாம் ஒருங்கே தரிசிக்க முடிகிறது” என பேராசிரியர் க. அருணாசலம் இவரது பாலாயி நாவல் குறித்து விதந்து கருத்துரைக்கின்றார்.

இவரது மற்றுமொரு குறுநாவலான “குடை நிழல்” இலங்கையில் காணப்பட்ட யுத்த சூழ்நிலையில் வடக்கு, கிழக்கு தவிர்ந்து கொழும்பு உட்பட ஏனைய நகர்புறங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் எவ்வாறான அசௌரியங்களை எதிர்கொண்டு தமது கலாசார, பாரம்பரியங்களை மறைத்துக் கொண்டு அவல வாழ்க்கை நடத்துகின்றனர் என்பதை சித்தரிப்பதாக அமைந்து காணப்படுகின்றது.

தெளிவத்தை ஜோசப் எழுதிய சில கவிதைகள் “ஜோரு” என்ற புனைப்பெயரில் வெளிவந்துள்ளன. ஈழக்குமார் “குறிஞ்சிப்பூ” என்ற கவிதைத் தொகுப்பை கவிதை நிலையத்தின் வெளியீடாக 1965 இல் வெளியிட்டார். அதில் “இன்று நீ சுடுவதேனோ” என்ற கவிதையும், வீரகேசரி பத்திரிகையில் “கருணை இழந்தோம் நாம்” என்ற கவிதையும் “ஜோரு” என்ற புனைப்பெயரில் வெளிவந்தன. பாலாயி குறுநாவல் தொகுதியின் சமர்ப்பணத்திற்காக தனது தாய் தந்தையாரை விழித்து தெளிவத்தையார் கவிதையொன்றினை எழுதியிருந்தார்.

பத்தி எழுத்தாளராக தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொண்ட தெளிவத்தை ஜோசப் திணசரிகள், வார இதழ்கள், இலக்கிய சிற்றிதழ்கள் என்பவற்றில் தனது

பதிவுகளை அழுத்தமாக இட்டிருக்கின்றார். அவற்றுள் தினகரனில் வெளிந்த “இலக்கிய தகவல்கள்”, வீரகேசரியில் வெளிவந்த “இலக்கிய தகவல்கள்”, சிலுமின என்ற சிங்கள பத்திரிகையில் வெளிவந்த “பாலம்” என்பன அனைவரது வரவேற்பையும் பெற்ற இரசனைமிகு பத்த தொடர்களாகும். தனது பத்திகளின் மூலமாக நூலறிமுகம், இலக்கிய இரசனைக் கட்டுரைகள், விமர்சனக் குறிப்புகள், துயர்பகிர்தல், மொழிபெயர்ப்பு அம்சங்கள், இலக்கிய அனுபவங்கள், பயணக் கட்டுரைகள் என்பவற்றை எழுதியிருக்கின்றார். பிற எழுத்தாளர்களின் சிறுகதை, கவிதை, நாவல் உட்பட பல இலக்கிய நூல்கள் என 30 இற்கும் அதிகமாக முன்னுரை, அணிந்துரைகளை எழுதியுள்ளார்.

தெளிவத்தையாரின் படைப்புகள் ஆங்கிலம், சிங்களம், மலையாளம் ஆகிய மொழிகளில் மொழி பெயர்ப்பு செய்யப்பட்டுள்ளன. இவரது படைப்புகளை இலங்கையில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்களில் பயிலும் மாணவர்களும், தமிழகத்தின் பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக மாணவர்களும் ஆய்விற்காக எடுத்து, தமது பட்டப் படிப்பிற்காக ஆய்வுக் கட்டுரைகளை சமர்ப்பித்துள்ளனர்.

தனது 60 வருடத்திற்கு மேற்பட்ட எழுத்துலகப் பயணத்தில் தெளிவத்தை ஜோசப் பல விருதுகளைப் பெற்றுள்ளார். 1974 இல் “நாமிருக்கும் நாடே” சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கான அரச சாகித்திய விருது, 1995 இல் கலா பூசணம் விருது, 2000இல் தேசிய இன ஒற்றுமைக்கான சாகித்திய விருது, 2008இல் எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம் இராமகிருஷ்ணா கமலாநாயகி தமிழியல் விருதினையும், தமிழியல் வித்தகர் பட்டத்தினையும் வழங்கியது. 2001இல் பண்டிதமணி சி. கணபதிபிள்ளை நினைவாக வழங்கப்படும் உயர் விருதான “சம்பந்தன் விருது”, “குடைநிலு” நாவலுக்கான தென்னிந்தியாவின் “சுபமங்களா” பரிசு, 2007இல் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தின் “தமிழ்ச்சங்கம்” வழங்கிய “உயர் இலக்கிய விருது”, 2011இல் கொடகே நிறுவனம் வழங்கிய “வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது” 2013இல் கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ச்சங்கம் வழங்கிய “இலக்கிய விருது”, 2013இல் விஷ்ணுபுரம் இலக்கிய வட்டம்

வழங்கிய “விஷ்ணுபுரம் விருது”, 2014இல் இலங்கை அரசினால் வழங்கப்படும் அதியுயர் இலக்கிய விருதான “சாகித்தியரத்னா” விருது என்பவற்றுடன் 2016இல் அவர் இலக்கியப் பயணத்தை ஆரம்பித்த தெளிவத்தை தோட்டத்தின் வள்ளுவர் மன்றம், இந்து இளைஞர் மன்றம் என்பன இணைந்து வழங்கிய “தெளிவத்தை புகழ் வேந்தன்” எனும் விருதும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

தெளிவத்தை தோட்டத்தில் பெற்றுக் கொண்ட விருது தொடர்பாக மேடையில் கருத்து வெளியிட்ட தெளிவத்தை ஜோசப் “இதற்கு முன்னர் பலராலும் பாராட்டி மெச்சப்படுகின்ற அதியுயர் விருதுகளையும், கௌரவங்களையும் நான் பெற்றிருந்தாலும், தெளிவத்தை மண்ணில் நான் பெற்ற இவ்விருதே எனக்கு முழு ஆத்ம திருப்தியையும், எனது எழுத்துலகப் பயணத்திற்கான கௌரவமான அங்கீகாரத்தையும் தந்திருப்பதாக உணர்கின்றேன். இன்றைய நாளில் நான் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கின்றேன்” எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

தெளிவத்தையார் இந்தியா, இங்கிலாந்து, கனடா, சிங்கப்பூர், அவுஸ்திரேலியா உட்பட பல நாடுகளில் இயங்கும் தமிழ் இலக்கிய அமைப்புகளால் அழைத்து கௌரவிக்கப்பட்டுள்ளார். இவரது இலக்கிய ஆளுமையை கௌரவிக்கும் வகையில் நம் நாட்டில் வெளிவரும் ஞானம், மல்லிகை, தமிழமுது ஆகிய இலக்கிய இதழ்களும், ஜெர்மனியில் இருந்து வெளிவரும் “உரையாடல்” இதழும் அவரது நிழற்படத்தை முன்னட்டையில் பிரசுரித்து கௌரவம் செய்துள்ளன. இவரது பவள விழா ஆண்டில் “ஞானம்” சஞ்சிகை சிறப்பிதழை வெளியிட்டது. அமுதவிழாவின் போது மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் சார்பில் வீரகேசரி நிறுவனம் சிறப்பிதழ் ஒன்றை வெளியிட்டது.

இவரது எழுத்துக்கள் பல கல்விமாதங்களாலும், இலக்கியாவதிகளாலும் பாராட்டப்பட்டுள்ளன. அந்த வகையில் “தெளிவத்தை ஜோசப்பின் எழுத்துகள் இல்லையேல் மலையகத்து மக்களின் வாழ்க்கை பற்றிய எமது அறிவு குறைவுற்றதாகவே இருக்கும்” என பேராசிரியர் கா. சிவதம்பி கூறுகின்றார். எழுத்தாளர்

ஜெயமோகன் “இதுவரை தமிழில் எழுதப்பட்ட சிறந்த நூறு கதைகளில் ஒன்றாக “மீன்கள்” என்ற சிறுகதை இடம்பெறும் என தன்னுடைய “நவீன தமிழிலக்கியம்” நூலில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். பேராசிரியர் துரை மனோகரன் “இலங்கைத் தமிழ் சிறுகதையின் உன்னத நிலையை எடுத்துக்காட்டும் முதல் வரிசைப் படைப்புக்களில் “பாட்டி சொன்ன கதை”யும் நிச்சயம் இடம்பெறும். மலையகத்தின் சிறந்த படைப்புகளில் ஒன்று மாத்திரமன்று, இலங்கையின் சிறந்த தமிழ் சிறுகதைகளில் ஒன்று மாத்திரமன்று, உலகத்தரம் வாய்ந்த சிறுகதையாகவும் இது விளங்குகிறது” என்கிறார். “ஈழத்து சிறுகதைகளில் தரமான பத்துக் கதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்தால் “கூனல்” அதில் ஒன்றாக நிச்சயம் இருக்கும்” எனப் புகழ்மாலை சூடுகின்றார் மு. நித்தியானந்தன்.

இவ்வாறான இலக்கியப் பெருமகனார்களின் தனித்துவ கௌரவத்தை தனது படைப்பிலக்கியங்கள் மூலம் பெற்ற தெளிவத்தை ஜோசப் மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்தின் செயலாளர், தலைவர் பதவிகளை வகித்து அவ்வமைப்பை திறம்பட வழிநடத்தியுள்ளார். தனது காலப்பகுதியில் பல எழுத்திலக்கியப் போட்டிகளை நடத்தி புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்களை இலக்கிய உலகிற்கு அடையாளம் காட்டியுள்ளார். 2013/2014ஆம் ஆண்டில் இலங்கை தமிழ், சிங்கள எழுத்தாளர் ஒன்றியத்தின் தலைவராகவும் செயற்பட்டுள்ளார். கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கத்துடன் நெருக்கமான உறவைப் பேணிய தெளிவத்தையார், தமிழ்ச் சங்கத்தில் நடந்தேறிய பல இலக்கிய நிகழ்வுகளில் கலந்து கொண்டு இலக்கியச் சொற்பொழிவுகளையும் ஆற்றியுள்ளார்.

பெருந்தோட்டத்துறை அடக்குமுறைகளை பொறுத்துக் கொள்ளாது தனது தொழிலை கொழும்பிற்கு பல தசாப்தங்களுக்கு முன்னதாகவே மாற்றிக் கொண்ட தெளிவத்தை ஜோசப் தனியார் நிறுவனம் ஒன்றில் கணக்காளராக தொழில் செய்து கொண்டே இலக்கியம் படைத்து வந்தார். தான் கொழும்பில் வசித்துக் கொண்டு மலையக சமூகம் சார்படைப்பிலக்கியங்களை அவர்

(தொடர்ச்சி பக்கம் 54 இல்)

காலனிய கால மலையகம் சமூக உருவாக்கமும் அடையாள எழுச்சியும்

(கூரத்துப் பச்சை நாவலை முன்னிறுத்திய பார்வை)

பாஸ்கரன் சுமன்

“அந்தத் தேயிலைத் தூர்தான் எத்தனை சுவங்களை விழுங்கிவிட்டுத் திமிறிக் கொழுந்து வெடித்து நிற்கிறது? அதைத் திட்டினாள் வள்ளி. “இரக்கமில்லாத பேய். ஆனால் அதன் சூடான பானத்தை அனுபவித்து அருந்தும் அந்த மேதாவினருக்கு அது எப்படித் தெரிய முடியும்... தூரத்துப் பச்சை

பிரித்தானியர் இலங்கையை டச்சுக்காரரிடம் இருந்து கைப்பற்றிய பின்னர் வணிகவாதம் (Mercantilism) என்னும் கொள்கையை ஆரம்ப கட்டத்தில் கடைப் பிடித்தனர். கறுவா, உப்பு போன்ற பொருட்களின் உற்பத்தியையும் வர்த்தகத்தையும் அரசாங்க தனியுரிமையாக வைத்திருந்தல், விவசாய உற்பத்தியிலும் கடல்சார் உற்பத்தியிலும் உச்ச அளவில் வரிகளை விதித்தல், இலங்கைக்குக் குடிபெயர்ந்த ஐரோப்பியர் காணிகளில் முதலீடு செய்வதைக் கட்டுப்படுத்தல் என்பன வணிக வாதக் கொள்கையின் பயனாக எழுந்த நடைமுறைகளின் சிலவாகும். பொருளியல் நோக்கில் பழமைவாதக் கொள்கையாகத் தோன்றிய வணிகவாதம் கைவிடப்பட்டு பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரத்துறை பிரித்தானியரால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டது.

இவ்விதமாக 1830களில் பிரித்தானியர் இலங்கையில் உருவாக்கிய தோட்டப் பொருளாதாரத் திணைக் கைத்தொழில் முறை அல்லாத முதலாளித்துவம் (A Non Industrial Type of Capitalism) என வரையறை செய்வர். இத்தகையதொரு முதலாளித்துவமே காலனிகளின் வளங்களை உச்ச அளவில் சுரண்டுவதற்கு வாய்ப்பானதொரு

முறை என்று கருதப்பட்டது. பிரித்தானியர் கட்டமைத்த அலுவலர் ஆட்சி (Bureaucracy) திறமை மிக்க நிர்வாகத்தை நடத்தியது. ஒடுக்கும் அரசு யந்திரக் கருவிகளான பொலிஸ், இராணுவம், சிறைக்கூடம் என்பன சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் பேணின. போக்குவரத்து போன்ற உட்கட்டமைப்பு வசதிகளிலும் காலனித்துவ அரசு குறைகளைக் களைந்து ஆவன செய்தது. சுருங்கக்கூறின் சில நூறு தோட்டச் சொந்தக்காரர்களின் தேவைகளைச் சுற்றியே காலனிய அச்சியந்திரம் விரைவாகவும் வினைத்திறனுடனும் செயற்பட்டது. பெருந்தோட்டங்கள் அடிமைக் கூலிகளைக் கொண்டு இயக்கப்பட்டன. அவை “அரசுக்குள் அமைந்திருந்த அரசுகள்” ஆக இருந்தன. இத்தகைய ஆதிக்கத்தைப் பிளாண்டர் ராஜ் (Planter Raj - தோட்டத் துறைமார்ராச்சியம்) என வரையறுக்கலாம்.

முயற்சியாண்மை, மூலதனம், உழைப்புச்சக்தி இந்த மூன்றையும் உலகின் நாலா பக்கங்களிலும் இருந்தும் வரவழைத்து ஒரு புதிய இடத்தில் சேர்ப்பதுதான் இந்த முறையின் அடிப்படை அம்சம். இந்தப் புதிய இடத்தில் நிலம் என்ற வளம் இருக்கிறது. அதை நோக்கி ஏனைய மூன்று சாதனங்களும் நகர்த்தப்படுகின்றன. இதன்மூலம் ஒரு குறிப்பிட்ட பயிரை - அடிப்படையான ஒன்றை மட்டும் தேர்ந்து பயிரிடுகிறார்கள். ஆரம்பம் தொட்டே பெருந்தோட்டம் என்ற அலகு அதிகாரத்தின் உறைவிடமாக, அங்கே வந்துசேர்ந்த உழைப்பாளி மக்களைக் கட்டுப்படுத்தி ஆளும் ஒரு வரையிடப்பட்ட நிலப்பிரதேசமாக ஆகியது. அந்நிலத்தில் தம் சமூக உருவாக்கத்தையும் காலப்போக்கில் தமக்கான அடையாள எழுச்சியையும் நோக்கிப் பயணித்தனர். இந்தப் பயணத்தின் குறிகாட்டிகளாக படைப்பிலக்கியங்களும் விளங்குகின்றன. இந்நிலையில், கோகிலம் சுப்பையாவின் தூரத்துப் பச்சை நாவலை அடிப்படையாகக் கொண்டு மலையக தமிழ்ச் சமூகத்தின் உருவாக்கத்தையும் அடையாள எழுச்சியையும் இக்கட்டுரை முன்னிலைப்படுத்துகிறது.

II

தமிழகத்தின் சேந்தூர் என்ற கிராமத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் பஞ்சத்தால் எதிரகொண்ட ஏழ்மை நிலையையும்

அவர்களை நவீன அடிமைகளாக இலங்கையின் பெருந்தோட்டங்களில் குடியமர்த்தக் கங்காணிகள் மேற்கொண்ட திட்டங்களையும் பெருந்தோட்டத்தில் அவர்கள் எதிரகொண்ட பல்வேறுபட்ட இன்னல்களையும் தொழிலாளர் சக்தியாக திரண்டெழு முயன்றதையும் அம்முயற்சி அடக்கப்பட்டவற்றையும் வரலாற்றுச் சித்திரமாக நாவல் புனைந்து நிற்கிறது. இப்புனைவு வெளியே இந்நாவலின் பலமும் ஆகிறது.

தொடர்ந்து மூன்று வருடங்களாக மழையின்மையால் விவசாயம் பாதிக்கப்படுகிறது. சேந்தூர் கிராமத்தையும் சுற்றியுள்ள கிராமங்களையும் பஞ்சம் ஆட்டிப்படைக்கிறது. இந்தப் பஞ்சத்திலிருந்து மீள அக்கிராமவாசிகளில் பலர் இலங்கைக்குப் புலம்பெயரத் தலைப்படுகின்றனர். “பஞ்சம் பிழைத்தலே” புலம்பெயர்வின் அடிப்படைக் காரணம் என்பதனையும் வானம் பொய்த்தமையைக் கங்காணிமார் தோட்டங்களுக்கு ஆள் சேர்க்கச் சாதமாக்கிக் கொண்டனர் என்பதனையும் நாவல் சித்திரிக்கிறது.

வேலனின் குடும்பத்தை மையப்படுத்தி நகர்கிறது கதை. வேலன், மனைவி முத்தம்மாள், வள்ளி, சுப்பன், ரெங்கன், பாப்பாத்தி ஆகிய குழந்தைகள் கொண்ட குடும்பத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே இவ்வரலாற்றுச் சித்திரம் விரிகிறது. சிறுமியாகவிருந்து முதுமை நிலையை அடையும் வள்ளி என்ற பாத்திரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நாவல் பின்னப்பட்டுள்ளது. சிறுமியாக மனைவியாக தாயாக பாட்டியாக பல்வேறு நிலைகளில் நாவல் முழுவதும் வள்ளி தரிசனம் பெறுகிறாள்.

எல்லோரும் கேளுங்க! எல்லோரும் கேளுங்க! கண்டிச் சீமைக்கு ஆள் தேவை. யார் யார் போக விரும்புறாங்களோ கங்காணி கருப்பையாவைப் போய்ப் பாருங்க. உடனே போய்ப் பாருங்க! நல்ல சம்பளம் கொடுப்பாங்க. நல்ல சம்பளம் கொடுப்பாங்க உடனே போங்க என்று தண்டோரா அடித்துக்கொண்டே ஒருவன் கூவினான் (பக்.13).

இந்த வார்த்தைகள் தான் அவர்களை இலங்கையை நோக்கித் தூரத்தின. இலங்கைக்கான அந்தப் புலம்பெயர்வு அனுபவம் நாவலின் முற்பகுதியில் விபரணமாகிறது. சேந்தூர் கிராமம் தொட்டு பேசாலை

கடற்கரைக் கிராமம் வரையான கால்நடைப் பயணம் - பேசாலை (சேதுக்கரை) தொட்டு மன்னார் வரையான கடற்பயணம் - மன்னார் தொட்டு ஹாமில்டன் (Hamilton) தோட்டம் வரையான நடைப்பயணம் (நாவலப்பிட்டியி லிருந்து ஏழு மைல் தொலைவில் ஹாமில்டன் தோட்டம் அமைந்துள்ளது) என அந்தப் புலம்பெயர்வு நிகழ்ந்தது. இப்புலம்பெயர்வின் போதான வலிகளும் வடுக்களும் நாவலில் தரிசனமாகின்றன. விவசாயக் குடிகளாகவிருந்து மலையகத்தில் பெருந்தோட்டத்துறைசார் தொழிலாளர் வர்க்கமாக சமூகமாக உருவாக்கம் பெற்ற மக்களின் துயர்ச்சிலுவையைச் சமந்த பயணம் இது. கடற்பயணம் விளைவித்த அழியாத துயரத்தின் சித்திரமாக விரிகிறது கீழ்வரும் பகுதிகள்.

நம்ப எல்லாரும் ஏற அந்தச் சின்னக் கப்பல்லே இடம் இருக்குதா என்ன? என்று வியப்போடும் ஆச்சர்யத்தோடும் கேட்டான் வேலன். ஏறித்தானாகணும் சும்மா ஆச்சா என்னா? இல்லாட்டா கங்காணி பிழைக்க முடியுமா? (பக். 49).

கப்பலோட்டி ஒருபுறம் கங்காணி மறுபுறம். காற்றும் மழையும் கோபாவேசம் கொண்ட கடலும் ஒருபுறம். இத்தனைக்கும் மத்தியில் அகப்பட்டுக்கொண்டு அந்த ஏழை மக்கள் தவியாய்த் தவித்ததோடு அந்த மழைத்தாறலிலும் காற்று வாதையிலும் குளிர்பிடித்து நடுநடுங்கினார்கள். ஆனால், இதற்கெல்லாம் மேலாக பயமும் பீதியும்தான் அவர்களை வாட்டி வருத்தியது.

கப்பலினுள்ளவர்களின் கதி என்னவாயிருக்க முடியும்? உப்புக் கசிந்த கடல் தண்ணீரின் வாதையினாலும் நாற்றத்தினாலும் குழந்தைகள், தாய்மார்கள் மற்றும் பலர் வாந்தி எடுத்து மலஜலமும் கப்பலுக்குள்ளேயே போக வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. சாப்பாடு, தண்ணீர் ஒன்றுமில்லாமல் மழையில் நனைந்து வெயிலில் உலர்ந்து, மயங்கிக் கிறங்கி உயிற்றற சடலங்களாக அக்கரை போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அந்தக் கப்பலுக்குள் நடந்த விபத்துக்கள் எத்தனையோ! ஒரு குழந்தை தலையை நீட்டி எட்டிப் பார்த்ததன் பலன் அந்தப் பெரிய சமுத்திரத்திற்கே இரையாயிற்று. பட்டினியால் வாடி வருந்தி வந்தவர்களின் ஒருவன், கப்பலில் வாந்தியும் வயிற்றோட்டமும் கண்டு

அங்கேயே உயிர் துறந்தான். அவனுடைய சடலத்தையும் அந்தச் சமுத்திர ராஜவுக்கே அர்ப்பணம் செய்தார்கள். இதையெல்லாம் கண்டு அவர்களுக்கு எஞ்சிமிஞ்சியிருந்த ஆசைகளும் நிராசையாயின. நம்பிக்கையெல்லாம் கானல் நீராயிற்று (பக்.55).

கடற்பயணத்தைத் தொடர்ந்து மன்னாரிலிருந்து நாவலப்பிட்டி வரையான கால்நடைப் பயணம் காத்திருந்தது. பல்வேறு நோய்த்தொற்றுக்கும் பலவீனத்துக்கும் உள்ளாகியும் ஒய்வெடுத்துத் தொடரமுடியாத பயணமது. பயணத்தின்போது வயிற்றோட்டத்தின் கொடுமையால் வேலனின் குழந்தை பாப்பத்தியின் மரணமும் நிகழ்கிறது. நடைவழிப் பயணத்தின் துயர்ச் சாட்சியமாகிறது கீழ்வரும் வரிகள் :

என்னா சொன்னே இன்னும் நடக்கனுமா. நாம் நடந்தாக்கூட நம்ம புள்ளைகுட்டி நடக்குமா என்ன என்றான் வேலன் ஆத்திரத்தோடு. நம்ம தூக்கிக்கிட்டாவது போய்ச் சேரவேண்டியதுதான். இவ்வளவு தூரம் வந்தபிறகு இனி எங்கே போவது என்றான் மூக்கன். எனக்கு வர முடியாது. அசையக்கூட முடியாமே இருக்கேன் என்று கண்ணீர் உகுத்தான் முத்தம்மாள். ஆனால், அவர்கள் நினைத்தபடி ஒன்றும் நடக்கவில்லை. கங்காணியின் உந்துதலால் அவர்கள் நிற்கவோ நிலைக்கவோ அவகாசமிருக்க வில்லை. ஆட்டு மந்தைகளை மேய்ப்பது போல தன் குடையால் உந்தி உந்தி அவர்களைக்கிளப்பிடுவான் (பக். 58).

இவ்விதமாக தோட்டங்களில் நிலைகொண்ட மக்கள்கூட்டம் பெருந்தோட்டத்துறைத் தொழிலாளர் வர்க்கமாக இலங்கையின் வரலாற்றில் புதிய சமூகமாக உருப்பெற்றனர். மூன்று தலைமுறைகளின் கதையாக விரியும் நாவல் நவீன அடிமைகளாக வந்து சேர்ந்தவர்கள் மெல்ல மெல்ல தொழிலாளர் வர்க்கமாக உருப்பெறுவதைச் சித்திரிக்கிறது. அந்த உருமாற்ற காலத்திற்குள் கங்காணி கணக்குப்பிள்ளை சின்னதுரை பெரியதுரை என்று அதிகார வர்க்கத்தால் அம்மக்கள் எதிர்கொண்ட இன்னல்களும் நுண்மையாக வெளிப்படுத்தப் பட்டுள்ளன.

பெருந்தோட்டங்கள் அடிமைக் கூலிகளைக் கொண்டு இயக்கப்பட்டன என்று குறிப்பிடும் குமாறி

ஜயவர்த்தனா அவை "அரசுக்குள் அமைந்திருந்த அரசுகள்" ஆக இருந்தன எனவும் குறிப்பிட்டிருந்தமை முன்னர் விளக்கப்பெற்றது. தோட்டத் துரைமார் ராச்சியமாக பெருந்தோட்டங்கள் இயக்கப்பட்டமையே இதற்குக் காரணமாகும். இத்தோட்டத் துரைமார் ராச்சியத்தில் கங்காணி தொழிலாளர்மீது அதிகாரத்தைச் செலுத்தும் ஆதிக்கச் சக்தியாக விளங்கினான். நாவலில் தோட்டத் துரைமாரின் ஆதிக்கம் பரவலாக சித்திரிக்கப்பட்ட வில்லை. கங்காணி தோட்டத்து மக்கள்மீது ஆதிக்கம் செலுத்துவதையும் சுரண்டுவதையும் விஸ்தாரமாக நாவல் காட்டுகிறது. இங்குதான் தோட்டத்துரைமார் கங்காணி களைக் கருவிகளாகக் கொண்டு தமது ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்தவும் சுரண்டலை மேற்கொள்ளவும் செய்தனர் என்ற நுண்ணரசியலைப் புரிந்துகொள்ளல் வேண்டும். இதனைக் கங்காணிமார் சாதமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். ஆதலால், கங்காணியின் சுரண்டலும் வன்மமும் அதிகாரமும் நாவல் முழுவதும் விரிகிறது.

மக்களின் இயலாமையைச் சாதகமாக்கி தன் பாலியல் வேட்கைக்கு அடிபணிய வைக்கும் கங்காணியை நாவலின் பல்வேறு இடங்களிலும் காட்டுகிறார். சிவகாமி, காவேரி என அந்தப் பட்டியல் நீள்கிறது. "தம் ஆற்றாமையில் புதைந்துபோகும் கற்பு" நாவலில் துயர்ச் சித்திரமாகிறது. வள்ளி இதனிலிருந்து விதிவிலக்காகப் படைக்கப்பட்டுள்ளாள்.

வழியை விடு போகணும் என்று துடிப்பாகக் கேட்டாள்.

இதெல்லாம் ஒனக்கென்னத்துக்கு. பேசாம நான் சொல்லுற மாதிரி கேட்டீனா, ராசாத்தி மாதிரி இருக்கலாம் தெரியுமா? என்று வள்ளியின் வலது கையை எட்டிப்பிடித்தான்.

வள்ளி உதறித் தள்ளிவிட்டு மேலே நடக்க முயன்றாள்.

என்னா வள்ளி! என்கிட்டேயே இப்பிடி முறிக்கிக் கிறியே என்று மீண்டும் அவள் கையைப் பிடித்தான்.

இந்த முறை கெட்டியாகப் பிடித்து அவள் அருகில் நெருங்கினான்.

சீ விடு கையை என்று நிமிர்நினாள். அதற்குள் வீரையா அவள் இருப்பில் கையைப் போட்டு அவனைத் தன்வசம் இழுத்தான்.

தோட்டத்து அதிகாரக் கட்டமைப்புக்குள் இயங்கும் தொழிலாளிகளின் வாழ்க்கையின் அனைத்துச் செயற்பாடுகளிலும் அதிகாரத்தின் பிரசன்னம் நிகழ்கிறது. குடும்பப் பிணக்கறுத்தல் தொட்டு சமய, திருமண சடங்கு வரை அந்த அதிகாரத்தின் பிரசன்னம் அம்மாக்கள் விரும்பியோ விரும்பாமலோ நிகழ்கிறது. வேலன் தன் பிள்ளையின் திருமணத்தின் போது "என்னாங்க நீங்கதான் தோட்டத்துப் பெரியவரு வந்து தாலிகட்டும் வரை இருந்து கலியாணத்தை நடத்திவைக்கணும் என்று கங்காணியை அழைத்தான் வேலன். கணக்குப் பிள்ளையையும் அவன் அழைக்க மறந்துவிடவில்லை. சின்னதுரை, பெரியதுரையிடம் வெற்றிலை பாக்கு வைத்துத் திருமண அழைப்பை சொல்லிவிட்டு வந்தான் வேலன்" என்று நாவலாசிரியர் சித்திரிப்பது சுட்டிக்காட்டத்தக்கது.

III

தோட்டத் தொழிற்றுறைசார் நவீன அடிமை களாக விளங்கிய சமூகம் தமது அடையாள எழுச்சியை நோக்கி நகர முற்படுவதை நாவல் சித்திரிக்கிறது. இது இருவகையில் நிகழ்கிறது. ஒன்று, கல்வி பெறுவதன்மூலம் புதியதோர் அடையாளத்தைக் கட்டமைக்க முனைதல். இரண்டு, தொழிலாளர் உரிமைகளைக் கூட்டாகச் சேர்ந்து வென்றெடுப்பதன் மூலம் அடிமைகள் என்ற நிலையில் இருந்து விடுபட்டு தொழிலாளர் வர்க்கமாக மேற்கிளம்புதல். இவ்விரு அம்சங்களும் நாவலில் சித்திரிக்கப் படுகின்றன. வள்ளி தன் இரு பிள்ளைகளையும் பட்டணத்துப் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்துப் படிக்கவைக்க முனைகிறாள்.

நம்ம ராமனுக்கும் பள்ளிக்கூடம் பத்திக் கேட்டேன். தொரே வேணும்னா கொண்டுச் சேக்கச் சொன்னாரு. பணத்தேதான் காணோம்.

எல்லாம் பாப்போம். என் ஓலையே வித்துப் பணம்

எடுத்துப் பள்ளிக்கூடத்திலே சேரு என்றாள்.

அப்படியே அவள் காதோலையை விற்று, ஒரு நல்ல நாள் பார்த்து ராமனையும் லட்சுமணனையும் ஏழு மைனுக்கு அப்பால் உள்ள டவுன் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான் செங்கமலை.

தோட்டத்தில் இவர்கள் கேலிக்குள்ளானார்கள். பெரிய தொராணி ஆவப் போறா. பெரிய கிளார்க்கு ஆவப் போறான் மவன் என்று கிண்டல் பண்ணினார்கள் (பக். 200).

கல் வியை மூலதனமாகி எழுச்சிபெற எண்ணியமையை மேற்படி விபரிப்பிலும் கொலாரா நோயினால் பாதிக்கப்பட்டு ராமன் இறந்தபோது "அடிமை வாழ்க்கையை மாற்றியமைக்க நினைத்து வளர்த்து வந்த தன் மகன், பள்ளியில் படித்து முன்னேறி வரவேண்டிய தன் மகன், எண்ணங்களைப் பூர்த்தி செய்வான் என்று தன் இதயத்தின் லட்சிய பீடத்தில் அமர்த்தியிருந்த மகன்..." என வள்ளியின் துயரை நாவலாசிரியர் புலப்படுத்துவதில் இருந்தும் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

காலவோட்டத்தில் அரசாங்கம் தொழிலாளிகள் தொடர்பில் விதித்த சட்டங்கள் சில பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் சமூகத்தில் சில மாறுதல்களை உருவாக்கின என்பதை நாவலாசிரியர் ஓரிடத்தில் "அரசாங்கத்தின் சட்டத்தின்கீழ் தோட்டத்திலுள்ள குழந்தைகளுக்கு ஒரு பள்ளிக்கூடம் அமைக்க வேண்டும் என்று உத்தரவு போட்டிருந்தார்கள். நல்ல முறையில் ஆஸ்பத்திரிகள் வசதியுடன் தொழிலாளிகளுக்குக் கட்டப்பட வேண்டும் என்று அரசாங்கம் சட்டம் அமுலுக்குக் கொண்டு வந்திருந்தது" என்று பதிவுசெய்கிறார்.

நாவலின் இறுதி அத்தியாயம் தொழிலாளர் போராட்டம் உதயம் பெறுவதையும் அதனைத் துப்பாக்கி முனையில் அடக்குவதையும் பதிவுசெய்வதாக அமைகிறது. பெருந்தோட்டத் தொழிலாளிகளின் முன்றாம் தலைமுறையினரே இத்தகைய அடையாள

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

எழுச்சிக்குத் தயாராகியமையை நாவல் காட்டுகிறது. அப்போராட்டக் களமும் அது அடக்கப்பட்ட முறையும் பின்வருமாறு விபரணமாகிறது :

தூரத் தொலைவிருந்து ஒரு அணிவகுத்த கூட்டம்! ஆம்! கையில் ஒரு... அதென்னா அது? என்று திகைத்தான்.

ஊர்ந்து வந்த அந்த ஏறும்புச்சாரை நெருங்கி, அவர்கள் போட்ட சத்தம் பெருகிறது.

தொழிலாளி வாழ்க! எங்கள் உரிமை எங்களுக்கு வேண்டும். அந்தக் கோஷம் அங்கு மலை உச்சியில் வட்டமிட்டு வட்டமிட்டுச் சென்று வானத்தையே பிளந்து எதிரொலித்தது.

தொழிலாளி வாழ்க! கோஷம் அவள் காதைக் கிழித்தது.

அதற்குள் அங்கு ஒரே பரப்பு ஏற்பட்டது. படபட வென்று மோட்டார் வண்டிகள் வந்தன. போலீஸ் ஜவான்கள் வந்து திமுதிமு வென்று கிறாங்கினார்கள். கூட்டத்தைத் தடுத்து நிறுத்தினார்கள்.

கோஷம் மீண்டும் வானத்தைக் கிழித்தது. கூட்டம் கலைய மறுத்தது.

துப்பாக்கிப் பிரயோகம். படபடவென்று துப்பாக்கிக் குண்டுகள் வெடிக்கும் சத்தம்.

இவ்விதமாக தமிழகத்தின் சேந்தூர் கிராமத்தில் இருந்து புலம்பெயர்ந்து மலைநாட்டில் நிலைகொண்டு, இலங்கையின் புதிய சமூகமாக உருப்பெற்று, பல்வேறு இன்னல்களைக் கடந்து காலவோட்டத்தில் தமது அடையாளத்திற்கான போராட்டங்களை நோக்கி இயக்கம் கொண்ட மக்கள்கூட்டத்தினரின் வரலாற்றுச் சாட்சியமாக இந்நாவல் விளங்குகிறது. ஆதலால், இனவரை வியலுக்கான தரவுகளைத் தன்னகத்தே கொண்ட படைப்பாகவும் விளங்குகின்றது.

இலக்கிய வித்தகர் சாரல் நாடன் நம் காலம் கண்ட முதுசம்

சு.முரளிதரன்

புதிய தலைமுறைகளிடையே வலிமையான சிந்தனைகள் தோன்ற வேண்டும் என்ற அவாக்கொண்ட இர. சிவலிங்கத்தின் பாசறையில் பூத்து இன்று பலரும் பார்த்து அதிசயிக்கின்ற ஆய்வாளராகத் திகழ்ந்த சாரல் நாடன் எழுபதாவது வயதில் நம்மை விட்டு பிரிந்து சென்று ஒரு தசாப்தம் நிறைவடைகின்றது.

அறுபதுகளில் மலையகத்தில் ஓர் ஆத்திர பரம்பரை புறப்பட்டதென சொல்லப்படும் மரபு மலையகத்தில் உண்டு. அந்த பரம்பரையில் இன்றளவும் செயற்றிறன் கொண்டு ஆரோக்கியமான பங்களிப்புச் செய்து வரும் சிலரில் பன்முக ஆளுமைகள் காரணமாக நிமிர்ந்து தன்னை நிலைநாட்டிக் கொண்டவர் நாரல்நாடன்.

பிறப்பும் பாடசாலைக் கல்வியும்

அப்கொட்-சாமிமலை, 1953இல் தொழிற்சங்க முகிழ்ப்புக்கான போராட்டத்தில் தம்மைப் பலிகொடுத்த வெள்ளையன்-இராசம்மா எனும் இரு தியாகிகள் காரணமாக பிரசித்தம் பெற்றது. அதே பகுதியில் 1944ல் தோட்டத் தொழிலாளர் வாழ்க்கையை நெருக்கமாக நின்று நோக்கும் வாய்ப்புக்கள் மிக்க கணக்குப் பிள்ளையாக பணியாற்றிய கருப்பையாவின் மகனாகப் பிறந்த சாரல்நாடனின் இயற்பெயர் நல்லையா. சங்க இலக்கியத்திலிருந்து அவர் தெரிந்தெடுத்த புனைபெயரான சாரல் நாடன் என்பதாகவே பலருக்கும் அவர் அறிமுகமானவர்.

ஆரம்பக் கல்வியை அப்கொட்மின்னா தமிழ் பாடசாலையில் பெற்று இடைநிலை கல்வியை ஹட்டன் -

ஹைலண்ட்ஸ் கல்லூரியில் தொடர்ந்தார். தனது திறமையால் இர.சிவலிங்கத்தை கவர்ந்தார். இர. சிவலிங்கம் அவரை ஒரு பேச்சாளராகவே அவரை செதுக்கினார். ஹட்டன் பாடசாலைகளுக்கிடையில் நடைபெறும் பேச்சுப் போட்டிகளில் அவர் ஜொலிக்கும் நட்சத்திரமாகத் திகழ்ந்தார். என்றாலும் மலையக சிந்தனைகளை உள்வாங்கிய அவரின் படைப்பு உள்ளம் பேச்சாளனை மீறிய ஒரு கவிஞனாகவும் உருவெடுக்க வைத்தது. "ஐயோ பாவம்" எனும் தலைப்பில் சிட்டுக் குருவியொன்று மலை மாந்தர்களை பார்த்து கழிவிரக்கம் கொண்டு பாடுவதாக அமைந்த அவரின் கவிதை வீரகேசரியில் வெளிவந்தமையால் கிடைத்த வரவேற்பும் உற்சாகமும் அவரை மலையகத்தின் ஒரு கவனத்திற்கொள்ள வேண்டிய கவிஞனாக மாற்றியது.

பாடசாலைக் காலத்தில் மாணவரான இவருக்கே நூலகத்தை முகாமைத்துவம் செய்யும் பொறுப்பு வழங்கப் பட்டிருந்தது. எனவே நூல்களை வாசிக்கும் வரப்பிரசாதம் கிடைத்தது. மேலும் ஹைலண்ட்ஸ் கல்லூரியில் இவரின் திறமை கண்டே வாய்ப்பு வழங்குவதற்காக க.பொ.த உயர்தர வகுப்பு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பரீட்சையில் தோற்றி பல்கலைக்கழகம் செல்லும் வாய்ப்பு பெற்றாலும் பொருளாதார வாய்ப்பின்மையும் பெற்றோரையும் சகோதரிகள் பலரையும் வாழவைக்க தொழிலொன்றை தேட வேண்டியாயிற்று.

பாடசாலை வாழ்வுக்கு பின் கண்டியில் செயற்பாடுகள்

பாடசாலை உயர்கல்வியை முடித்துக்கொண்ட சாரல்நாடனை இர.சிவலிங்கம் கண்டி அசோகா பி.டி.ராஜனுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வழங்கிய பரிந்துரை காரணமாக அவருக்கு அசோக விடுதியில் பணியாற்றும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. கண்டியில் தனது தொழிற்சார்ந்த ஒரு வாழ்க்கைக் காலம் அமைந்ததை சரிவர பயன்படுத்திக் கொண்டவராக சாரல்நாடனை இனங்காணலாம். தனது ஆய்வு ஆற்றலை மேம்படுத்தி கண்டி அமெரிக்கன் நிலைய நூலகத்தை முழுமையாக பயன்படுத்தினார். மாற்று சிந்தனைகளை தாங்கிய கட்டுரைகளை பத்திரிகைகளுக்கு

எழுதுபவராக தன்னை நிலைப்படுத்திக் கொண்டார். குறிப்பாக அரசகரும மொழித் திணைக்களம் தமிழ் பெயர்ப்புப் பணிகளில் "ஏனோதானோ"வென செயற்படுவதை அம்பலப்படுத்தி காரசாரமாக வரைந்த அவரின் கட்டுரை பலரின் கவனத்தை அக்காலத்தே ஈர்த்ததாக அமைந்தது.

கண்டியில் மலைநாட்டு நல்வாலிபர் சங்கம் மேற்கொண்ட கல்வி எழுச்சிப் பணிகளோடு சாரல்நாடன் தன்னையும் பிணைத்துக் கொண்டவராக விளங்கினார். குறிப்பாக மலைநாட்டு நல்வாலிபர் சங்கம் ஆங்கில மொழிமூலமாக அனைவரும் மலையக கல்வி நிலையை அறிந்து கொள்வதற்காக ஏற்பாடு செய்திருந்த மகாநாடு The Hindu பத்திரிகையின் ஆசிரிய தலையங்கத்தை அது குறித்து எழுதுவண்ணமாக அமைந்திருந்தது. அம் மாநாட்டினை நடத்துவதில் பங்களித்ததோடு மட்டுமல்லாமல் சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளராக செயற்பட்டமையை அமரர் க.ப.சிவம் என்னைக் காணும் போதெல்லாம் நினைவு கூருவார். அது மட்டுமல்லாமல் கண்டியிலிருந்து கப.சிவம் நடத்திய "மலைமுரசு" பத்திரிகையில் தொடர்ச்சியாக தனது சிறுகதைகள் மற்றும் கவிதைகள் இடம்பெறுவதை உறுதி செய்து கொண்டிருந்தார். ஹட்டனில் ஆசிரியராக பணியாற்றிய போது சாரல்நாடனுக்கு நெருக்கமாக இருந்த நாடகாசிரியர் நவாலியூர் ந. செல்லத்துரை பின் கண்டி திருத்துவ கல்லூரியில் ஆசிரியராக இணைந்து நியமனம் பெற்று கண்டி வந்தபோது நட்பு மேலும் தொடர்வதாயிற்று. இது மலையக மற்றும் ஏனைய படைப்பாளிகளோடு சாரல்நாடன் பரிச்சயம் கொள்வதற்கும் அவர்களோடு இணைந்து செயற்படுவதற்கும் வழிவகுத்தது.

தொழிற்சாலையில் தொடங்கும் வாழ்வும் தொடரும் படைப்புகளும்

கண்டி அசோக்காவிலே தொடர்ந்தும் பணியாற்றி கல்வித்துறை சார்ந்த ஒருவராக வெளிப்படுவாரென பலரும் கருதியிருக்கும் போது சில வாழ்வியல் அழுத்தங்கள் காரணமாக தனது ஊரான சாமிமலைக்கு

அருகிலுள்ள மின்சில்வேண்ட் தோட்ட தேயிலைத் தொழிற்சாலையில் பயில்நிலை உதவி உத்தியோகத்தராக இணைந்து கொண்டார். இப்பணியும் கூட அவரை ஒரு நல்ல மலையக படைப்பாளியாக்க பங்களித்தது. இக்காலப்பகுதியில் அவரின் சிறுகதைகளை தினகரன், வீரகேசரி, சிந்தாமணி பத்திரிகைகள் விரும்பி வரவேற்றுப் பிரசுரித்தன. அவ்வாறான சிறுகதைகளை பார்க்கும் போது, தொழிலாளர்களை எவ்வாறு நேசித்தார் என்பதையும் தோட்ட உத்தியோகத்தர்களாக செயற்படுவதிலுள்ள பலங்களையும் பலவீனங்களையும் சொல்வதோடு அத்தகையவர்களின் வாழ்வியலை சித்தரிப்பதைக் காணலாம்.

அறியாமையின் பாற்பட்ட தொழிலாளர்களின் மனக்கதவு திறக்கப்பட வேண்டும் அநீதியும், அநியாயமும் தங்களுக்கு எதிராக இழைக்கப்படுகின்றதென்ற உண்மையை அவர்கள் உணர்ந்தே ஆக வேண்டும் தூங்கி கிடக்கும் அவர்களின் சக்தியை தட்டி எழுப்புவதன் மூலமே தூங்கும் மத்தியதர வகுப்பினரை துயில் எழுப்ப முடியும். சாரல்நாடனின் சிறுகதை ஒன்றில் இவ்வாறு கூறப்படுகின்றது. உண்மையில் பெருந்தோட்ட பகுதி என்பது படைப்பிலக்கியங்கள் ஊடாக தொழிலாளர்களை பெரும்பான்மையாக கொண்டு தோட்ட தொழிலாளர்களின் வாழ்வியல் தான் மலையகத்தை ஆக்கிரமிக்கிற தென்ற தொனி உருவாகின்றது. ஆனால் அங்கே தொழிலாளர்களுக்கும், துரைமார்களுக்கும் இடையில் மத்தளமாகவிருந்து இருபுறமும் அடி வாங்கி தவிக்கும் ஒரு கூட்டம் மேலே சொல்லப்பட்ட துயில் கொள்ளும் மத்திய தர வகுப்பினரான தோட்ட ஊழியர்கள் ஆவர். கணக்கு பிள்ளைகளும், மீமேக்கர்களும், கண்ட்ராக்டர்களும், கிளாக்கர்களும் மத்தியதர வர்க்கத்தின் பிரதிநிதிகளாக கருதப்பட்டு அவர்களை மெத்தளமாக சித்தரிக்கும் பண்பு இன்று வரை மலையக சிறுகதை நாடக வடிவங்களில் தொடர்ந்து வந்திருக்கின்றது. சில சமயங்களில் இவர்களின் செயல்பாடுகள் தான் மலையகத்தின் படைப்பு களுக்கு கருக்களை தருகின்றன என்ற மனோ பாவம் கொண்ட படைப்பாளிகளும் உண்டு.

அன்று தொடக்கம் இன்று வரை இந்த தோட்ட ஊழியர்களாக நியமிக்கப்படுபவர்களில் அதிகமானோர் தோட்டங்களிலே பிறந்து வளர்ந்து ஓரளவு படித்தவர்கள். சிலர் வேறு பிரதேசங்களில் இருந்து செல்வாக்குகள் காரணமாக இங்கு வந்து சேர்ந்தவர்கள் அடிப்படையில் தோட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஊழியர்கள் துரோகிகளாக மாறி தோட்ட நிர்வாகத்திற்கு உடந்தையாக இருக்க முடியும் என்பது பலராலும் எழுப்பப்படும் வினாவாகும். அந்த வினாக்களுக்கெல்லாம் சிறந்த தோட்ட ஊழியர் ஒருவரின் உள்ளுணர்வு பதிலளிக்கும் பாங்கிலே சாரல்நாடன் சிறுகதைகளை படைத்திருந்தார்.

பயில்நிலை தொழிற்காலம் பூர்த்தியான பின் பூண்டுவோயா டன்சினன் பெருந்தோட்டத்தில் அமைந் துள்ள மிகப்பெரிய தொழிற்சாலையில் நிரந்தர உதவி உத்தியோகத்தராக 1965ம் ஆண்டு நியமனம் பெற்ற பின் தனது வாழ்க்கைக் காலத்தின் பெரும்பகுதியை அங்கேயே கழிக்க வேண்டியிருந்தது அக்காலத்திலே மேற்படி கதைகள் உருவாகின.

1973 வரை துடிப்போடு படைப்புத்துறையில் இருந்தாலும் தொழிற்குறித்த கவனமிகுதி காரணமாகவும் இலக்கிய நண்பர்களிடமிருந்து தொலைவாகிப் போனதும் அவரை ஆக்க இலக்கிய பணியிலிருந்து ஒரு தற் காலிக அஞ்ஞாவாசத்தை மேற்கொள்ளச் செய்திருந்தது. அவ்வப்போது ஆர்வமிகுதி கொண்டு குறிஞ்சித் தென்னவன் அவரை சந்தித்து செல்வது மட்டுமே அவருக்கு ஆறுதலாக அமைந்த இலக்கிய தொடர்பென சாரல்நாடன் அடிக்கடி கூறவதுண்டு.

தொழிற்சங்க அரசியல் முனைப்புகள்

தொழிற் பாதுகாப்புக்காக அவர் இ.தொ.கா சார்ந்த தோட்ட ஊழியர் சங்கத்தில் இணைந்திருந்தார். அவரின் திறமைகளை இனங்கண்ட இ.தொ.கா அதன் தோட்ட சேவையாளர் சங்கத்தின் பொது செயலாளராக தெரிவுசெய்து அவரை தீவிர தொழிற்சங்க செயற்பாட் டாளனாக மாற்றிவிட்டிருந்தது. தோட்ட சேவையாளர் நலன்களுக்காக ஒரு தோட்ட தொழிற்சாலையின்

முதன்மை அதிகாரி என்ற வகையில் முகாமைத்துவம் விதிக்கும் வஞ்சகவலையில் சிக்காமல் தன்னையும் தொழிற்சங்க நலவுரிமைகளையும் காத்துக்கொள்வ தென்பது அவருக்கு கத்திமீது நடக்கின்ற அனுபவத்தை நன்றாகவே கற்றுத் தந்திருந்தது. தோட்ட முகாமை யாளருக்கு எதிராக தோட்ட ஊழியர்கள் மேற்கொண்ட பாரிய வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்துக்கு தலைமை வகித்திருந்தார்.

மறைந்த தலைவர் தொண்டமான், செல்லசாமி மற்றும் முத்துசிவலிங்கம் போன்றவர்கள் மிகுந்த அனுசரணையாக செயற்படுமளவுக்கு ஈர்ப்புச்சக்தி கொண்டவராக சாரல் விளங்கினார். இதன் காரணமாக ஏற்பட்ட இ.தொ.காவின் நெருக்கம் அவரை கொத்மலை பிரதேச சபைக்கு தலைமைத்துவ வேட்பாளராக போட்டி யிட வேண்டிய சூழ்நிலையை உருவாக்கியிருந்தாலும் தனது தொழிற்பாதுகாப்புக்கும் அதிலிருந்த அக்கறையும் காரணமாக அரசியலைத் தவிர்த்துக் கொண்டார்.

தேக்கத்தின் பின் தீவிர ஆய்வாளனாக புதுப் பிரவேசம்

எண்பதுகளின் நடுப்பகுதியில் அவரின் வாழ்க்கை யில் இலக்கிய மற்றும் ஆய்வு சார்ந்த எழுச்சி ஏற்படுவதற்கு அந்தனி ஜீவா தூண்டுகோலாகின்றார். அறுபதுகளில் சாரல்நாடனின் பங்களிப்புகளுக்கூடான அவரின் மேதா விலாசத்தை சரிவர உள்வாங்கிக் கொண்ட அந்தனி ஜீவா அவரை சி.வி. வேலுப்பிள்ளை குறித்து தேடுதல் நடத்தி மலையகத்துக்கு அவரின் கம்பீரத்தை உணர்த்தக் கொடுத்த உந்துதல் "சி.வி. சில சிந்தனைகள்" எனும் ஆய்வு நூலாக (1986) வெளிவரும்போது புதிய மலையகத்துக்கு சி.வி மட்டுமல்ல சாரல்நாடனும் மீளறிமுகமாகிறார். சி.விக்கும் சாரல்நாடனுக்கும் ஒரு தலைமுறை இடைவெளியிருந்தாலும் சி.வி. குறித்த சிந்தனைகளை எழுத்துருவாக்கும் போது பளிச்சிட்ட நேர்மையும் நேர்த்தியும் இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் ஒரு பரந்த அங்கீகாரத்தை இருவருக்குமே ஈட்டிக்கொடுத்தது.

சாரல்நாடனில் திணவெடுத்த ஆய்வுக்கம் மழுங்காதிருக்க, அந்தனி ஜீவா சாரல்நாடனை நடேசய்யர்

பற்றிய தேடல்களை மேற்கொள்ளச் செய்து அனுசரணையான இருந்தமை சாகித்தியப் பரிசு பெற்ற "தேசபக்தன் நடேசய்யர்" (1988) வெளியாவதற்கு காரணமாக அமைந்தது.

மலையக சண்டமாருதமாக விளங்கி தொழிலாளர் எழுச்சிக்கு வழிசெய்த கோ.நடேசய்யரை ஒரு மேருமலையக புதியவர்களுக்கு அவர் அறிமுகப் படுத்த அவர் மேற்கொண்ட சிரமம் சார்ந்த பணி நடேசய்யர் குறித்து மாத்திரமன்றி மலையக வரலாற்றில் காணாமல் போயிருந்த பல பக்கங்களையும் மீட்டெடுப்பதாகவும் இருந்திருந்தது. சாரல்நாடனின் எழுத்துக்கள் வெறும் உரைவீச்சுக்கள் என சொன்னவர்களெல்லாம் நடேசய்யர் நூல் வருகைக்குப் பின் அவரை ஓர் அறிஞராக காணத்தொடங்கினார். பல்கலைக்கழகங்கள் அந்நூலை பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டன. வெறுமனே முதுமாணி அல்லது கலாநிதி பட்டங்களுக்காகவே ஆய்வுகள் நிகழ்கின்ற சூழலில் தனியாக நின்று சுயாதீனமாக செயற்படும் சாரல்நாடனை பல்கலைக்கழக விரிவாளர்களும் புத்திஜீவிகளும் பாராட்டாமல் விட்டால் எங்கே தாங்கள் தவறு செய்து விட்டவராகி விடுவமோ எனும் அருட்டுணர்வில் சற்று நீளமாக கைகளை அவரிடம் நீட்டிக் குலுக்கிக் கொண்டார்கள். தமிழகத்தில் மலையரசி பதிப்பகம் மலையகத்திலிலுந்து புலம் பெயர்ந்த அவரின் நண்பர் சிக்கன் ராஜலினால் நடத்தப்பட்டு வந்தது. அவரும் சாரல்நாடன் முன்னர் எழுதிய பத்திரிகை கட்டுரை களை தொகுத்து "மலையக தமிழர்" (1990) எனும் நூலாக வெளியிட்டு அவரின் ஆளுமைக்கு மெருகேற்றினார்.

இந்து கலாசார திணைக்களம் அக்காலப்பகுதியில் நடத்திய நாட்டாரியல் கருத்தரங்கில் கலந்துகொண்டு மலையக நாட்டாரியல் தொடர்பில் கட்டுரை வாசித்ததோடு அதன் தொடர்ச்சியில் 1993ம் ஆண்டு சென்னை சுவத் ஏசியன் வெளியீடாக மலையக வாய் மொழி இலக்கியம் எனும் நூலை வெளியிட்டார்.

அந்தனி ஜீவா கொழுந்து சஞ்சிகையும் இக்காலப்பகுதியில் தொடர்ச்சியாக வருவதாக இருந்தது. அதன்

தரத்துக்கு சாரல்நாடனின் எழுத்துக்கள் வெகுவாக பங்களித்தது.

கொட்டகலையில் தொடர்ந்த பணிகள்

டன்சினன் தோட்டத்திலிருந்து இடமாற்றம் பெற்று புசல்லாவ பகுதியில் நியூபீகொக் தோட்டத் தொழிற்சாலையில் முதன்மை அதிகாரியாக பணியாற்றி பின் கொட்டகலை பகுதியிலில் உள்ள டிரேட்டன் மற்றும் கெலிவத்தை தேயிலை தொழிற்சாலைகளில் கடமையாற்றினார். நியூபீகொக் தோட்டத்தில் பிரபல நாவலாசிரியரும் அங்கு பணியாற்றிய வைத்தியருமான ஞானசேகரனின் நெருக்கம் வாய்த்தது. அதுவும் அவருக்கு எழுத்துலக உந்து சக்சியாக அமைந்தது. அதுவே குமரன் பதிப்பகத்துக்கூடாக தமிழகத்தில் அவரின் சிறுகதைகளை தொகுத்து "மலைக்கொழுந்தி" (1994) எனும் பெயரில் வெளிவரக் காரணமாக அமைந்தது. இந்நூல் கொட்டகலை பிரதேச சபை மண்டபத்தில் வெளியிடப்பட்டது. அப்போது கொட்டகலை யதன்சைட் ஆசிரிய கலாசாலையில் விரிவுரையாளராக இருந்த நான் நூல் நயவுரை செய்திருந்தேன்.

மூத்த எழுத்தாளர் சோமகாந்தனின் அறிமுகமும் நெருக்கமும் காரணமாக சாரல்நாடனின் இலக்கிய பணி விசாலமானது. அவரின் வேண்டுகோள்கள் காரணமாக மலையகத்தில் இராம வழிபாடு தொடர்பில் ஆய்வு செய்து Rama Cult in Plantation என்பதாக ஆங்கில கட்டுரை வடித்து தொகுப்பு நூலொன்றில் வெளிவரச்செய்ததோடு, யாழ்ப்பாணம் சென்றும் இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொண்டார். நான் அக்காலப்பகுதியில் இலங்கை வானொலியில் தொகுத்தளித்த கலைப்பூங்கா நிகழ்ச்சிகளில் பங்குபற்றி உரைகளாற்றி இருந்தார்.

அக்காலப்பகுதியில் மலையக கலை இலக்கிய பேரவை தலைவராக விளங்கிய அந்தனி ஜீவாவையும் என்னையும் வேகமாக இலக்கிய செயற்பாடுகளில் ஈடுபட செய்தார். திரு. புத்திரசிகாமணி அவர்கள் மத்திய மாகாண அமைச்சராக இருந்த போது நடைபெற்ற சாகித்திய விழாக்கள், மலையக தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு மற்றும்

கலாசார அமைச்சு நடத்திய பிரதேச சாகித்திய விழா என்பனவற்றில் பங்களிப்புச் செய்திருந்த போது அவரின் "மலையகம் வளர்த்த தமிழர்" நூலுக்கான ஆய்வுக்கு அடிக்கடி சுவடிக்காப்பகத்துக்கு சென்று வந்து அதனை துரைவி வெளியீட்டகத்தூடாக 1996ம் ஆண்டு வெளியிட்டார். அப்போது கொட்டகலை ஆசிரியர் கலாசாலையில் எனது தலைமையில் 1997ம் ஆண்டு வெளியீட்டு வைபவம் நடைபெற்ற போது அதில் அவரின் அபிமான ஆசிரியர் இர.சிவலிங்கமும் உரையாற்றியிருந்தார் என்பதுவும் குறிப்பிடத்தக்கது. அதன் பின் பெண்கள் கல்வி ஆய்வு வட்டத்துக்காக "இன்னொரு நூற்றாண்டுக்காய்" எனும் நூலை வெளியிட்டார். நடேசய்யர் குறித்த தேடலில் மூழ்கி அவர்பால் வசியமுற்ற வராக சில காலமிருந்த சாரல்நாடன் மேலும்மேலும் நடத்திய தேடல்களின் விளைவாக "பத்திரிகையாளர் நடேசய்யர்" (1998) எனும் சாகித்திய பரிசு பெற்ற மற்றும் மொரு ஆய்வு நூல் வெளியாக வழிவகுத்தது.

படைப்பு மற்றும் பதிப்பு முயற்சிகளில் தீவிரம்

2000ம் ஆண்டு ஓய்வு பெற்ற பின் கொட்டகலை கலை இலக்கிய வட்டத்தையும் சாரல் வெளியீட்டகத்தையும் தோற்றுவித்து முதலில் அதனூடாக சுப்ராமைந்தன் என எனும் பெயரில் நான் தொகுத்த ஆசிரிய கலாசாலை மாணவர்களின் "விருட்சப் பதியங்கள்" கவிதை நூலை வெளியிட்டார். அதன் பின் அதனூடாக "மலையக இலக்கியம் - தோற்றமும் வளர்ச்சியும்" எனும் தனது நூலை கொண்டுவந்தார்.

பதிப்பு முன்னெடுப்பதில் அக்கறையாக செயற்பட்டமை காரணமாக மல்லிகை சி.குமார் (மனிஷியம்), மொழிவரதன் (ஒரு நாடும் மூன்று நண்பர்களும், தங்கமே தளிர்) சிக்கன் ராஜலி, (வேற்ற வாழ்வு) சு. முரளிதரன் (மலையக இலக்கியத் தளங்கள், வரவும் வாழ்வும்), பபியான் (உயிர்தெழச் சொல்லுங்கள்) போன்றோரின் நூல்கள் தொடர்ச்சியாக வெளிவர முடிந்தது. மேலும் சாரல் நாடன் "பிணம் தின்னும் சாத்திரங்கள்" (2001) "மலையக தமிழர் வரலாறு" (2003), "பேரேட்டின் சில

பக்கங்கள்” (2004) “கண்டிராசன் கதை” (2005) “புதிய இலக்கிய உலகம்” (2006) இளைஞர் தளபதி இர. சிவலிங்கம் (2009) சிந்தை அல்லும் சிவனொளிபாதமலை (2009) என சாரல் பதிப்பகம் ஊடாக தனது படைப்புகளை தொடர்ச்சியாக வெளியிட்டார். இந்த நூல்கள் ஒவ்வொன்றும் உருவாகும் போது சாரல்நாடன் அவர்களோடு நெருக்கமாக இருந்தேன் என்பதால் அவற்றின் பின்னணி குறித்து எழுதினாலே அரிய தகவல்களை சொல்லக் கூடியதாக இருக்கும்.

உதாரணத்துக்கு ஒன்றைச் சொல்லலாம். நானும் சாரல்நாடனும் கொழும்பில் பழைய நூல்களை விற்பனை செய்யும் இடங்களுக்கு ஒரு முறை சென்றிருந்தோம். அப்போது 1941ம் ஆண்டு புசெல்லாவை பகுதியில் நடைபெற்ற போப் துரை கொலை வழக்கு பதிவுகள் (Pope muder case) அடங்கிய நூலைக் கண்டோம். சாரல்நாடன் அந்நூலில் கொண்ட ஆவல் விற்பனையாளனை அதிக விலை சொல்ல வைத்திருந்தது. என்றாலும் அதை வாங்கி வந்து அதிலே மூழ்கி கொடுங்கோலனான துரையை கொலை செய்து தூக்கு மேடையேறிய இரு தியாகிகளான தொழிலாளர்களின் வரலாற்றை கட்டுரையாக வடித்த தோடு குறுநாவலாகவும் படைத்து வீரகேசரியில் தொடர்ச்சியாக எழுதியிருந்தார். இதனையும் நூலுரு வாக்குவதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டு பிரசுர அனுசரணை வேண்டி நூலக மற்றும் ஆவணவாக்கல் சபைக்கு அனுப்பி வைத்திருந்தார். அச்சபையின் உறுப்பினன் என்றவகையில் பிரசுரத்துக்கான அங்கீகாரம் வழங்கியிருந்தாலும் சபைக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிதித் தட்டுப்பாடு காரணமாக அது சாத்தியமில்லாமலிருந்தது. அது தற்போது எச்.எச். விக்கிரம சிங்க முயற்சியால் மு.நித்தியானந்தன் முன்னுரையோடு தமிழகத்தில் வெளிவந்திருக்கின்றது.

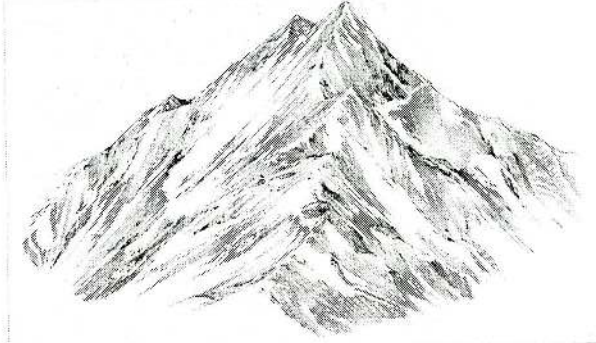
2004ம் ஆண்டுக்கு பின் சாரல்நாடனின் பணிகள் ஹட்டன் தமிழ்ச் சங்கத்தை ஒட்டியதாக அமைந்தது. திரு. ஓ.ஏ. இராமையா ஆலோசகராகவும் நான் தலைவராகவும் சாரல்நாடன் உப தலைவராகவும் லிங்கம் செயலாளராகவும் இருக்குமாறு தமிழ்ச் சங்கம் இயங்கியது. சாரல் நாடனின் நூல்களும் மற்றும் பல நூல்களும் ஹட்டன்

தமிழ்ச் சங்கத்தினால் ஹட்டன் நகர சபை மண்டபத்தில் அறிமுகம் செய்யப்பட்டன. அக்கூட்டங்களில் பல தரப்பிலான மலையக ஆளுமைகள் கலந்து கொண்டு கருத்துகளை வழங்கினார்கள். என்றாலும் ஓ.ஏ. இராமையா மற்றும் சாரல்நாடனின் உரையையும் கருத்துக்களையும் கேட்பதற்கு இக்கூட்டங்களுக்கு பலர் வருவார்கள்.

இக்காலப்பகுதியில் இராமையாவுக்கும் சாரல் நாடனுக்கும் வலுவான தொடர்பு உருவாகியது. ராமையா வின் பழுத்த இடதுசாரி தொழிற்சங்க அனுபவங்களை தெரிந்து கொண்டு அதனை அடிப்படையாகக் கொண்ட மலையக வரலாறை எழுதும் ஆவல் கொண்டவராக இருந்தமை அவதானிக்கூடியதாக இருந்தது.

தான் மட்டுமே நூல்கள் எழுதி வெளியிட வேண்டும் என்ற மனப்பாங்கிலிருந்து விலகி மற்றயவர்களையும் ஊக்குவித்து நூல்களை வெளியிடச் செய்ய வேண்டுமென்ற அவரின் உயரிய சிந்தனையின் பெறுமானம் காலங்கடந்தே பலருக்கும் புரியவரும். சி.வி.வேலுப்பிள்ளையை தினகரனில் தொடர்ராக எழுதிய “வாழ்வற்ற வாழ்வு” நாவலின் அத்தியாயங்களை தேடியெடுத்து பெரிய நூலானாலும் அதனை வெளியிடுவதிலும் குறிஞ்சித்தென்னவன் கவிதைகளை தொகுத்து கவிச்சரங்களாக வெளியிடுவதிலும் அவர் காட்டிய அக்கறை அவரின் பெருமையை என்றென்றும் பறை சாற்றும் முயற்சியாக அமையுமெனலாம்.

குமரன் பதிப்பகத்தின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க தமிழ் சுடர்மணிகள் வரிசையில் கோ. நடேசய்யர் மற்றும் சி.வி. வேலுப்பிள்ளை தொடர்பில் இரு நூல்களை எழுதி குமரன் பதிப்பகத்தின் மூலம் தமிழ்கூறு உலகத்துக்கு வழங்கினார். மலையக நிர்மாண சிற்பி எனும் நடேசய்யர் எனும் இந்நூல் எம்.துரைசாமி அவர்களால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு சிங்களத்தில் 2011ம் ஆண்டு குமரன் பிரசுரமாக வெளிவந்தது. இறப்பதற்கு சில வாரங்களுக்கு முன்பதாக மக்கள் கவிமணி சி.வி. வேலுப்பிள்ளை எனும் குமரன் பிரசுரத்துக்காக தொடக்கலையிலும் ஹட்டனிலும் வெளியிட்டு விழாக்களை நடத்தியிருந்தார்.

கடைசியாக குமரன் பதிப்பகம் அவரின் மலையக தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகள் நூலை வெளியிட்டது. ஆனால் அதன் வெளியீட்டு விழா காணாமலே மறைந்து போனார்.

மலையகத்தின் ஒரு சராசரி குடும்பத்தில் பிறந்து, பாடசாலைக் கல்வியை மாத்திரமே அடிப்படையாகக் கொண்டு கடின உழைப்பை எதிர்பார்க்கும் தேயிலை தோட்ட தொழிற்சாலை அதிகாரியாக பல்மட்டங்களில் பணியாற்றியவாறு அரசுவிருது பெறுமளவுக்கான மூன்று ஆய்வு நூல்களையும் படைத்து தமிழ் கூறு உலகின் கவனத்தை தன்பால் திருப்ப வைத்துள்ள சாரல்நாடனை குறித்து மலையகத்தில் மாத்திரம் அல்லாமல் முழு இலங்கையிலும் ஒரு பிரமிப்பு இருப்பதை நான் வலிதாகவே உணர்ந்திருக்கிறேன்.

சிதம்பர ரகுநாதன், பே.சு.மணி, எஸ்.வி.ராஜ துரை போன்ற சிலரே தமிழகத்தில் சுயாதீனமாக ஆய்வு மேற்கொண்டு தமிழ்ப்பணி செய்வோராக இனங்காணப்பட்டுள்ளனர். இவ்வாறான ஓர் அடையாளம் பெறக்கூடிய வராக இலங்கையின் சார்பில் சொல்லக்கூடியவர்களுள் ஒருவராக சாரல்நாடன் இருப்பதோடு மலையகத்தில் தனித்து பிரகாசித்தவராக இருந்திருக்கின்றார். இலங்கையில் குறிப்பாக மலையகத்தில் சாரல்நாடன் வரலாற்று ஆய்வுத்துறையில் எட்டிய சாதனையை முறியடிக்கக்கூடிய தான வேறு ஒரு ஆளுமையிருப்பதற்கான வெற்றிடத்தை தற்போதும் உணரக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

மலையக கவிதை வளர்ச்சியின் புதிய பரிமாணத்தை வெளிப்படுத்திய அரு.சிவானந்தத்தின் “சென்று வருகிறேன் ஜென்ம பூமியே”

ஜெ.சற்குருநாதன்

ஏறத்தாழ இருநூறு வருடங்களைக் கடந்துவிட்ட மலையகச் சமூகத்தின் அசைவியக்கத்திற்குக் கவிதைத் துறை ஆற்றிய பங்களிப்பு அளப்பெரியது. வாய்மொழிப் பாடல்களின் நீட்சியாக மலையகக் கவிதைகள் சமூக நிகழ்வுகளைப் படம்பிடித்துக்காட்ட தயங்கியதில்லை. ஈழத்து கவிதை இலக்கிய வளர்ச்சியிலும் தரத்திலும் தனக்கென இடத்தைவரித்துக்கொண்ட மலையகக் கவிதை இலக்கியம் அரசியல் பரிமாண அழகியலுடன் பயணித்து வந்துள்ளது.

சென்றுவருகிறேன் ஜென்மபூமியே கவிதைகளின் அரசியல் பின்புலம் இலங்கை வரலாற்று காலம் தொடக்கம் தென்னிந்திய மக்களின் புலம்பெயர்வு நடந்து வந்திருக்கின்றது. கண்டி இராசதானி மன்னர் தமிழராக இருந்த போது சிங்கள மக்களின் நன்மதிப்பினை பெற்றே ஆட்சி நடாத்தி வந்ததை வரலாறு பதிவு செய்து வந்துள்ளது. இவர்கள் ஆட்சிசெய்த காலத்தில் தென்னிந்திய தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்து கண்டியின் பலபகுதிகளில் குடியமர்த்தப்பட்டனர். இத்தகைய தமிழர்கள் ஒரு புறம் இலங்கையினை கைப்பற்றிய வேளையில் கண்டி நகர சுத்திகரிப்பாளராக கண்டியில் தமிழர்கள் குடியமர்த்தப்பட்டனர். இவர்கள் குறைந்த தொகையினராக காணப்பட்டனர். இன்றும் கண்டி மஹியவா பகுதியில் இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். பின்னர் கோப்பியுக் காலத்தில் தென்னிந்திய

யாவிலிருந்து ஏராளமான தமிழர்கள் கொண்டு வரப்பட்டனர். ஜேம்ஸ்டெயிலர் தேயிலைப்பயிர்செய்கையினை ஆரம்பித்தவுடன் ஏராளமான தென்னிந்திய தமிழர்கள் மலையகத்தின் பல்வேறுபகுதிகளில் குடியமர்த்தப்பட்டனர். இலங்கையின் தேயிலைப்பயிர் செய்கையுடன் விவசாய அடிமைமுறை அத்தியாயம் தொடங்கியது. மலைகளை செப்பனிடும் காடுகளை வெட்டியும் பாதைகளை உருவாக்கியும் புதியபாலங்களை அமைத்தும் இலங்கையில் புதிய பிரதேசத்தை உருவாக்கினர்.

மனித நாகரீகம் உருவாகுவதற்கும் தனது இருப்பு அடையாளங்களை உறுதிப்படுத்துவதற்கும் காடுகளை அழித்து விவசாயம் வேறுதொழில்களையும் உருவாக்கி தனது நாகரீகத்தை ஆரம்பித்தனரோ அதனை ஒத்த தன்மையினை மலையகமக்களிடம் காணமுடியும். பிரித்தானியா மற்றும் கங்காணிமார்களின் கொடூர சுரண்டலுக்கு ஆளாகியபோதிலும் இது எனது மண் எனது தோட்டம் என்ற உணர்வுநிலைப்பட்ட வாழ்க்கை முறையினை வரலாற்றுப்பக்கத்தில் மலையக மக்கள் பதிவு செய்து வந்துள்ளனர்.

ஆரம்பகாலங்களில் இவர்கள் ஒரு இனக் குழுமமாக குடியமர்த்தப்பட்டபோது தனக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளுக்கு எதிராக தனித்தனியாக போராடினர். கறுப்பு துரைமார்கள் என அழைக்கப்படும் கங்காணி மார்களுக்கு எதிராக பல போராட்டங்களை செய்தனர். தங்கள் மீது நடத்தப்படும் அநீதிகளுக்கு எதிராக சிறுதெய்வ வழிபாடுகள் ஊடாக எதிர்ப்பினை வெளிப்படுத்தினர். தனி ஒரு அமைப்பாக உடனடியாக இணையக் கூடிய இயங்கியல் தன்மை அப்போது வெளிப்பட்டிருக்கவில்லை மலையக மக்களின் வாய் மொழிப்பாடல்கள் ஊடாக போராட்ட உணர்வுகளையும் வர்க்க உணர்வுகளையும் வெளிப்படுத்தினர்.

1931 ஆண்டு டொனமூர் ஆட்சி ஏற்படுத்தப்பட்டு சர்வசன வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது. பிரித்தானியா தனது காலனித்துவ பிடியினை தளர்த்தத் தொடங்கியது. உலக அரங்கிலும் பிரித்தானியாவுக்கெதிரான கிளர்ச்சியும் ஜனநாயக அரசியலை விரிவுப்படுத்தின.

இத்தகைய சூழ்நிலையில் இடதுசாரிகளின் எழுச்சி தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாக அமைந்தது. இத்தகைய சூழ்நிலை இலங்கையையும் பாதித்தது இலங்கையில் ஏகாதிபத்தியத்திற்கெதிரான போராட்டங்களை ரொஸ்கிய வாத இடது சாரி இயக்கமான லங்கா சாமகாமகட்சி முன்னெடுத்தது. தொழிலாளர் வர்க்க அடிப்படையில் மலையக மக்கள் இவ்வியக்கங்களில் இணைக்கப்பட்டனர். அதன்பின்னரே தொழிற்சங்க அரசியலில் மலையக மக்கள் இணையத் தொடங்கினர் குறிப்பாக இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தொழிற் சங்கம் மலையக மக்களின் பிரதான அமைப்பாக மாறியது. ஆனால் இவ்வமைப்பு இன்று வரை இந்தியாவின் ஏஜன்டாகவே இருந்து வருகின்றது.

மலையக மக்களின் அரசியல் நகர்வு இடது சாரி அமைப்புகளினாலும் தொழிற்சங்க அமைப்புகளினாலும் முன்னெடுக்கப்பட்டன. சோல்பரி யாப்பு பாராளுமன்றத்தில் மலையகமக்கள் சார்பாக ஏழு பிரதிநிதிகள் தெரிவு செய்யப்பட்டது மலையக அரசியலில் முக்கிய நகர்வாக முன்னிறுத்தப்படுகின்றது. முல்லேயா கோவிந்தன் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டமைக்கெதிராக நடந்த போராட்டங்கள், எட்டியாந்தோட்ட போராட்டம், உருளுவெள்ளி போராட்டங்கள் என்பன மலையகமக்களின் வர்க்க உணர்வினை வெளிப்படுத்தின. இருப்பினும் தொழிற்சங்க அரசியல் மலையக மக்களில் அழுத்தமாக பதிந்திருப்பதால் அவ்வரசியலுக்குள் சிக்குண்டுள்ளனர். மலையக மக்களின் பல போராட்டங்கள் தொழிற் சங்கங்கள் ஊடாக நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளன என்பதையும் மறக்க முடியாது.

நிலமானிய முதலாளித்துவ குணங்களை கொண்ட தொழிற் சங்க அரசியலுக்கு அப்பால் வர்க்க விடுதலை அரசியல் தவிர்க்க முடியாதபடி வளர்ந்தது. லங்கா சமாசமாகட்சி, இலங்கை கம்யூனிஸ்ட்கட்சி என்பன மலையக தோட்டதொழிலாளர்களிடம் இடதுசாரி கருத்துகளை விதைத்தன. இருப்பினும் “நிரந்தர புரட்சி” என்ற ரொஸ்கியவாத நிலைப்பாட்டுடன் இயங்கியதும் சந்தர்ப்பவாத இனவாதபோக்குகளும் மலையக மக்களின் வர்க்க அரசியலை முன்னகர்த்துவதற்கான தடைகளாக

இருந்தன. இதன் நீட்சியாக ரொஸ்கியவாத நிலைப்பாட்டி-
லிருந்து விலகி புரட்சிகர அரசிலுடன் ந.சண்முகதாசன்
முன்னெடுத்த கம்யூனிச இயக்கம் முக்கிய திருப்பு
முனையாக அமைந்தது. இலங்கையின் முற்போக்கான
அரசியலை முன்னெடுத்தவர் என்ற வகையிலும் மலையக
அரசியலில் தொழி வர்க்க அரசியலிலும் காத்திரமான
பங்களிப்பினை வழங்கியவர். இலங்கை பொதுவுடமை
கட்சியின் தொழிற் சங்க அமைப்பான செங்கொடிச் சங்கம்
மலையகத்தில் புரட்சிகர வர்க்க அரசியலை முன்னெடுத்த
து. சிங்களத் தொழிலாளர்களுடன் ஐக்கியப்பட்டு
மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களும் வர்க்க நிலைப்
பாட்டுடன் புரட்சிகர நிலைப்பாட்டை எடுக்கவேண்டும்
எனவும் இலங்கையில் நடக்கவிருக்கும் புரட்சிகர
மாற்றத்திற்கு முன்னணி பாத்திரமாக மலையகத்தோட்டத்
தொழிலாளர்கள் அமையவேண்டும் என்ற கருத்தை ந.சண்
முகதாசன் வெளியிட்டிருந்தார். அந்தளவுக்கு மலையகத்
தில் முன்னேற்றகரமான அரசியலை முன்னெடுத்ததுடன்
மலையகத்தின் தேசிய இனப்பரிமாணத்தையும் குறைந்
தளவுவேனும் விளங்கியிருந்தார். சண்முகதாசனின்
தேசியம் புரட்சிகர அரசியலை விட கூர்மைப்படுத்தப்
பட்ட புரட்சிகர அரசியலை மலையகத்தில் "கீழைக்காற்று
இயக்கம்" முன்னெடுத்தது. சிங்கள தமிழ் உழைப்பாளர்
வர்க்கத்தையும் புத்திசீலிகளையும் கொண்டு தொடங்கப்
பட்ட இவ்வியக்கம் இந்தியாவின் நக்சல்பாரி இயக்கத்தை
(மக்கள் யுத்தக்குழு) ஒட்டிய செயற்பாடுகளை முன்
னெடுத்தது. மலையகமக்கள் ஒரு தேசிய இன அடிப்படை
கூறுகளை இனங்கண்டு புரட்சிகர அரசியலை முன்னெடுத்த
து. இவ்வியக்கத்தில் காமினி யாப்பா, லோரன்ஸ்,
அய்யாக்கண்ணு, சாதாசிவம் சி.பன்னீர் செல்வம் போன்ற
பலர் புரட்சிகர நிலைப் பாட்டுடன் அரசியலை முன்
னெடுத்தனர். இவர்களில் முதன்மைசெயற் பாட்டாளராக
சென்று "வருகின்றோம் ஜென்மபூமியிலே" கவிதைக்கு
சொந்தக்காரன் அரு.சிவா னந்தன் இயங்கியிருக்கின்றார்
கீழைக்காற்று இயக்கம் அரசியல் களத்தில் நின்று வர்க்க
அரசியலை முன்னிறுத்திய படைப்பாக சென்று வருகின்
றோம் சென்மபூமியிலே கவிதைத்தொகுதி அமைந்துள்ளது.

அரு.சிவா னந்தனின் கவிதைப்படைப்புகளில் வர்க்க அரசியலும்
அழகியலும்

மலையக கவிதை பரப்புக்களை உள்ளடக்க
அடிப்படையில் பின் வருமாறு வகைப்படுத்தலாம்.

1) திராவிட இயக்க சிந்தனைகளை வெளிப்
படுத்தும் கவிஞர்கள்

2) மலையக மக்களின் வாழ்வியலைப் பாடிய
கவிஞர்கள்

3) மலையக சமூகமாற்றத்தையும் புரட்சிகர
நிலைப்பாட்டையும் பாடிய கவிஞர்கள்.

இதில் மூன்றாம் வகைசார்ந்த கவிஞராக
அரு.சிவா னந்தன் காணப்படுகின்றார். சென்றுவருகிறேன்
ஜென்மபூமியே கவிதைத் தொகுதி முன்னுரையில் "நான்
வாழும் இந்த சமூகக்குழல் புதிதான அமைப்பையும்,
உறவுகளையும் பெறுவதற்கு என்னை போராடும்படி
நிர்ப்பந்திக்கின்றது. நிலவும் சமூகஅமைப்பை தகரத்
தெறியவும் அதனிடத்தில் முழு மனிதகுலம் சுபீட்சமாக
வாழ உகந்ததான ஒரு சமூக அமைப்பை உருவாக்கவும்
வேண்டியதற்கான அவாவை என் கவிதைகளில் வெளிப்
படுத்துகிறேன். எனக்கு எழுத்தே ஒரு போர்கருவி. இது ஒரு
புறத்தில் சமூக அடக்குமுறைக்கு எதிராக செயல் பட
உதவுகிறது. மறுபுறத்தில் உளவியல் வாழ்க்கைக்கு தயார்
படுத்த உதவுகிறது" எனப் புரட்சிகர சிந்தனை நடைமுறை
செயற்பாடுகளின் ஊடாக தனது படைப்பினை வரித்துக்
கொள்வதை அவதானிக்கலாம். சென்று வருகிறேன்
ஜென்மபூமியே கவிதைத்தொகுதியில் இரண்டு நாட்டுக்
குரிய கவிதைப் புலங்கள் வெளிப்படுத்தப்பட்டு கின்றன.
1967 ஆம் ஆண்டு இலங்கை-இந்திய நாடுகள் செய்து
கொள்ளப்பட்ட சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் மூலம்
வலிந்து நாடு கடத்தப்பட்டவர்களுள் அருள் சிவா னந்த
னும் ஒருவர். நய வஞ்சகமாக நாடு கடத்தப்பட்டாலும்
அவர் வரித்துக்கொண்ட அரசியலை கைவிடவில்லை
"உலகத்தொழிலாளர்களே ஒன்றுசேருங்கள் இழப்ப தற்கு
ஒன்றுமில்லை வெல்வதற்கு உலகம் இருக்கின்றது" என்ற
மாக்கிய நிலைப்பாட்டை உணர்ந்தவர். அரு.சிவா னந்தன்
அவர்கள்.

புதிய காற்று/விடுதலை வேட்கைக் கொண்ட/
மக்கள் உள்ளம் வீறுகொண்டு/பாங்கி எழும்/
காட்டு வெள்ளம் / விடுதலைக்கு செவ்விரத்தம் சிந்தும்/
தோழர் வீரமுடன் நாடிவரும்/புதியக் காற்று/
விடுதலைக்குப் போராடும்/
வேகமுடன் வளர்ந்து வரும் புதிய சக்தி

என மாணுட விடுதலைக்கான அறைகூவலாக இவரது கவிதை
அமைகிறது. வாழ்க்கைக்கான அர்த்தத்தினை பாடும் போது
விடியல் /நிச்சயமாற்றுப் போயின /நம் இரவுகள்./
அன்பே! /படுக்கைக்குப் போகுமுன்/
இறுதி அர்த்தங்களுடன் /புர்த்துக் கொள்வோம்!

குழந்தைகளின் கன்னங்களில்/
அழுத்தமான உன் உதடுகளை /
ஒரு முறை பதித்துவை./அப்புறமாய்
நம் உறவுகளை /ஒரு முறை நினைத்துக் கொள்வோம்!

இறுதியாக/மாறி மாறி/நம் கண்ணீர்த் துளிகளை/
நாமே துடைத்துக் கொள்வோம்/இந்த கிரவில்/
நாம் எரியாதிருந்தால்/விடியலில்/
பனிமுத்துக்கள் தாங்கும்/தேயிலைத் தளிர்களில்/
விரல்கள் பதிப்போம்.

என்ற அற்புதமான வரிகள் மூலம் தோட்டத்தொழிலாளர்
களின் வாழ்க்கையை பதிவு செய்கின்றார். இதனைப்போல
வாழ்க்கைக்கான நம்பிக்கையினை கூறும்போது
பீதுருவென நிமிர்வோம்/என் பகல் கரைந்தது/
கிரவாய் இறுகும்/மனக் கரங்கள்/
கிழந்ததை துழாவும்

நான் வாழ்ந்த பூமியின்/தேயிலை வனங்களினால்/
என் சகோதர கீவன்களில்/எழும்புக் கூடுகள் மக்கி/
வெண்மை பூத்திருக்கும்/
யார் என் தேயிலை வனங்களில்/தீயிட்டது?/
யார் என் மலைக் கொழுந்துகளை/
பறித்தெறிந்தது?/யார் என் தெருக்களில்/
பன்றிகளை மேயவிட்டது?/அவர்களே/
சித்தார்த்தனையும்/சிலுவையில் அறைந்து கொன்றனர்/
அவர்களின் மூச்சுக் காற்றில்/
மலைக்கொழுந்துகளில் கருகுகின்றன/

இனியுமென்ன?/நாங்கள்/வேறு கரைகளில்
ஒதுங்கும் படகுகளாகவோ/அல்லது/
முகவெளியில் துயர் சுமக்கும்/உலவப் போவதில்லை
விடுதலை வேண்டி/போராளும்/மக்களுடன் கூடி/
நாங்கள் நிமிர்வோம்/பீதுருவென.

இதனைப்போல மலையக மண்மீது கொண்ட பாசத்தை
பாடும்

தேயிலை செடிகள் மீது/தென்றல் இல்லை/
புயல்./இலைகளும் பூக்களும்/இறந்து விழுந்தன/
இன்னும் என்ன?/செடிகள் மாத்திரம்/
விறைத்து நிற்கும்./பன்றிகள் வந்து/
வேர்கள் பறிக்கும்/குன்றுகள் நோக்கி/
பறாக்கள் பறக்கும்/காகங்கள் சிலை/
சிறகுகள் விரித்து/சுற்றே கரையும்./
காலங்காலமாய்/தங்கள் மீது/எச்சங்கள் விட்டதை/
தேயிலைச் செடிகள்/திரும்பிப்பார்க்கும்

என மக்களின் வாழ்வியலுக்கான கவிதைகளை முன்வைக்
கின்றார். மலையகமக்கள் மக்கள் தொடர்பான விரிந்த
பார்வை, ஆழமான புரிதல் வர்க்க அணுகுமுறை அவரது
கவிதைகளின் பின்புலமாகின்றன. “உண்மையான கலைப்
படைப்பு மக்களிடம் உள்ள கலைஞர்களை தட்டி
எழுப்புகின்றது: அவர்களது உலகக்கண்ணோட்டத்தை
மட்டுமல்லாது, அழகியல்-கலையியல் இரசனைகளையும்
அவர்கள் உருவாக்கிக் கொள்ள வழிசெய்கின்றது” என்ற
மாசேதுங்கின் கலை இலக்கிய தத்துவ செல்நெறிகளுடன்
அருள் சிவானந்தனின் படைப்புகளும் இணைந்திருப்பதை
யும் அடையாளப்படுத்த முடியும். வெறுமனே பார்வை
யாளராக இருந்து கவிதைகளை படைக்காது புரட்சிகர
அரசியல் இயக்க செயற்பாடுகளை ஊடாக மக்களின்
அரசியல் பரிணாம வளர்ச்சி நிலையினை தூண்டுவதாக
இவரது படைப்புகள் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றன.

மகிழ்ச்சி என்ற கவிதையின் ஒருபகுதி இப்படி
பதிவாகின்றது

இருளும் நாற்றமும்/
என்னை அழுத்த பச்சை மரங்களையும்/
செடிகளையும்,கொடிகளையும்./
புரட்சிகர முறைகளையும்/பார்க்காது/

கம்பிகளுக்குள்ளே/கட்டுப்படுத்திய/
அரசு அடக்குமுறையின்/ஒன்பதாண்டுகளில்/
நான் அனுபவித்தது/என்ன தெரியுமா?/
“மக்களுக்காக/நான்/செத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்/
என்ற/மகிழ்ச்சிதானம்மா”/

“மகிழ்ச்சிக்காக போராடுகின்றோம் மகிழ்ச்சிக்காக
வாழ்கின்றோம் எங்கள் நிழலில் கூட துயரம் வராமல்
இருக்கட்டும்” என்ற ஜில்லிஸ்புசிக் தூக்குமேடை குறிப்பு
களில் கூறியுள்ளமை இவருக்கும் பொருந்தும் குறுந் தேசிய
வாத நிலைப்பாட்டுக்கு அப்பால் உண்மையான தேசிய
விடுதலையை நோக்கிய மலையக கவிஞராக அருள்
சிவானந்தன் மேற்கிளம்புவதை புரிந்துகொள்ள முடியும்.
உலக மக்கள் விடுதலையின் ஒரு பகுதியான மலையக
மக்களின் விடுதலைக்காக போராடுவதும், சிறை
செல்வதும் மகிழ்ச்சிதான் என முன்னோக்கி செல்வது
இவர் வரித்துக் கொண்ட பார்வையின் வெளிப்பாடாகும்.

1964 ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட சிறிமா-
சாஸ்தாரி ஒப்பந்தமானது மலையக மக்கள் மத்தியில்
அதிர்வலைகளை எற்படுத்தியது. இலங்கையும்-இந்தியா
வும் கூட்டுச்சதியானது ஆறாத ரணமாக மலையக
மக்களை பாதித்தது. தனது சொந்த மண்ணை விட்டும்,
சொந்தங்களை விட்டும் இந்தியாவுக்கு போக நிர்ப்பந்திக்
கப்பட்டனர். மலையக மக்கள் சார்ந்த மாற்று அரசியல்
இயக்கத்தவர்களை பரம்பரையாக நிலமாணிய எச்சங்
களுடன் ஆண்டு வந்தவர்கள் கூட நயவஞ்சகமாக பலரை
தந்திரமாக வெளியேற்றினர். பலர் அரசு அடக்குமுறை
களிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காவும் இந்தியாவுக்கு
வெளியேறினர். அருள்சிவானந்தன் அவர்கள் வர்க்க
அரசியலை முன்னெடுத்தவர் என்ற வகையில் இவ்வாறான
பலபாதிப்புகளை சந்தித்தவர். இருப்பினும் மலையக
மண்மீதும் மக்கள்மீதும் வர்க்க அடிப்படையில்
நேசித்தவர். சென்று வருகின்றேன் ஜென்ம பூமியே என்ற
கவிதை மண்மீதும்,மலையக மக்கள் மீதும் அவர் பற்றும்
மக்கள் சார்ந்த அரசியல் முனைப்பும் வெளிப்பட்டு
நிற்பதை அடையாளம் காணமுடியும்.

நக்கள்ளின் தொடர்களை நான்

நாளெல்லாம் பார்க்கின்றேன்

“நீ பார்த்துச் சலிக்காத பொருளென்ன” என்று நீர்
எனைக் கேட்டால் நான் சொல்லும் பதிலிதுதான்
“குளிர்மேகம் வாடியிடும் நக்கள்ளின் தொடர்கள்தான்
நான் பார்த்துச் சலிக்காத நல்ல பொருள்” என்பேன் நான்!
மக்கள்ளெனும் சமுத்திரத்தில் நானும்மோர் துளி
மனம் விட்டு நேசிக்கும் பழக்கம் எனக்குண்டு
தாம் பிறந்த நாடுகளை நேசிக்காத மக்களில்லை
கியற்கையெனும் பெரும் கலைஞன் செதுக்குகிற சிற்பங்கள்
ரசிக்காத கவிஞரில்லை

எனவும் இக்கவிதையின் இறுதிவரிகளில்

சென்று வருகின்றேன் மலைத்தொடர்களை
திரும்பவும் நான் உன்னை என்று காண்குவேனோ
சென்று வருகின்றேன் தோழர்களே!
திரும்பவும் நாம் ஒன்றாய் என்று மலையேறுவோமோ?
சென்று வருகின்றேன் கொற்றக்கங்கையே!
திரும்பவும் உன்மேனியில் என்று நீராடுவேனோ?
சென்று வருகின்றேன் வெகுஜனங்களே!
திரும்பவும் நாம் கீதய மகிழ்வோடு
என்று கரம் குணக்குவோமோ?
சென்று வருகின்றேன்
ஜென்ம பூமியே திரும்பவும் உன்வெளிகளில்
என்று ஓடி மகிழ்வனோ?

என அர்த்தப்பூர்வமாக பதிவு செய்திருக்கின்றார்
“இன்றைய சமூக அமைப்பின் மீது அது ஏற்படுத்துகின்ற
உறவு களின் மீது நான் கோபம் கொண்டிருக்கின்றேன்.
அந்தக் கோபம் வெறும் கோபமல்ல, முழு அமைப்பையும்
தலைகீழாக மாற்ற செயல்படுகின்ற கோபம். இந்தக்
கோபத்தை அதன் உள்ளே பொதிந்துள்ள புதிய நிர்
மாணத்திற்காக செயல் உணக்கத்தை வாசகர்களுக்கும்
பகிர்ந்து கொள்ளவே இந்த தொகுப்பு வெளி வருகின்றது.”
என தனது முன்னுரையில் அருள்சிவானந்தன் குறிப்பிட்டது
போன்று கவிதையின் உள்ளடக்கம் காணப்படுவதை அவ
தானிக்க முடியும். மலையக கவிதை துறைக்கான அரசியல்
உள்ள டக்கம் அதற்கான அழகியல் ஆகியன சமமாக
இயங்கிச் செல்வது இவரது கவிதை வெற்றி எனலாம்.

ஒரு பன்முகப் படைப்பாளர்

சி.பன்னீர்செல்வம்

மு.சி.கந்தையா

மலையக இலக்கிய வரலாற்றில் சி.பன்னீர் செல்வத்தின் பங்களிப்பையும் அவரது படைப்புகளின் தன்மைகளைப் பற்றியும் பேசப்படுவது தவிர்க்க இயலாது. காலனித்துவ காலத்தில் பெருந்தோட்ட உருவாக்கத்திற்காக பல்லாயிரக் கணக்கானவர்கள் இலங்கைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டதில் பன்னீர்செல்வத்தின் பெற்றோர்களும் அடக்கம். 1950 காலத் திற்குப் பிறகே கொற்றகங்கை தோட்டத்தில் இவரது பெற்றோர் குடியேறினர். இங்கு வருவதற்கு முன்பு வேறு தோட்டங்களில் தங்களுது இருப்பை தொடர்ந்திருக்க வேண்டும். தோட்டங்களுக்குச் சென்றவர்கள் அனைவரும் ஒரே இடத்தில் இருப்பை தொடர்ந்திருக்கவில்லை. இதை சுட்டுவது மட்டுமே, கட்டுரையின் தலைப்புக்கு வருகிறேன்.

சமூக நோக்கில் ஆழப்பார்வையை கொண்டுள்ள ஒரு படைப்பாளரின் படைப்புகள் அவன் வாழும் காலத்தில் அவனது படைப்புகளில் உள்ள குறைநிறையைப் பற்றிய மதிப்பீடுகள் செய்யப்பட வேண்டும். வாசகர் அரங்கு களுக்கு இயக்கமாக அதை முன்னெடுக்கப்படுவதும் முக்கியம். இப்படியான முன்னெடுப்புகள், வாசகர்களின் வாசிப்புத் திறனை மேம்படுவதுடன், படைப்பாளரின் படைப்பாற்றலையும் ஊக்குவிக்கும். ஆனால், இன்றைய நிலை இதற்கு மாறாகவே உள்ளது. காரணம் தமிழர்களின் எண்ணிக்கை அளவை ஒப்பிட்டால் அதன் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்றதுபோல் வாசிப்பு விகிதம் உயரவில்லை. இன்னும் அது ஆழ்ந்த உறக்கத்திலேயே உள்ளது.

பன்னீர்செல்வம் அதிக எண்ணிக்கையில் எழுதிக்க

குவிக்கவில்லை. ஆனால் அவர் வாழ்ந்த சூழலும் கடந்து வந்துள்ள பாதையும் கடினமானது. அப்படி இருந்தும் அவர் எழுதிக்கொண்டிருந்தார். அதில் ஒடுக்கப்பட்ட சுரண்டப்படும் மக்களின் அவலத்தின் வலி உள்ளார்ந்து உள்ளது. பல்வேறு துன்ப நிலையினை எதிர் கொண்ட நிலையிலும் அவரது இறுதி காலம் வரையும் அந்த வலியைத் தூக்கிச் சுமந்தது அவரது எழுதுகோல்.

எனக்கு இன்றும் நினைவில் உள்ளது. மலையகப் பகுதிகளில் மிகவும் பின் தங்கி உள்ள தோட்டங்களில் கொற்றகங்கையும் அடங்கும். ஐந்தாம் வகுப்புடன் கல்வியை நிறுத்திக்கொள்ளும் தோட்ட நிர்வாகம். ஆறாம் வகுப்பை மேற்கொள்ள எட்டு மைல்கல் தொலைவைக் கடக்கவேண்டும். இதில் இரண்டு மைல் தூரத்தை நடையாகவும் மிகுதியை பேருந்திலும் செல்ல வேண்டும். குறிப்பிட்ட நேரத்தில் மட்டுமே இயக்கப்படும் பேருந்தைத் தவற விட்டால், ஓட்டமும் நடையாக செல்ல நேரிடும். தோட்டத்திலிருந்து ஆறாம் வகுப்பை தொடரச் சென்றவர்களின் எண்ணிக்கை பன்னீர்செல்வம் அடக்கம் நான்கு பேர்கள். இதில் அரு, சிவானந்தன், (வன்னச்சிறகு) சுவாமிநாதன், சந்தானம். ஆகியோர் எழுபது காலங்களில் கீழைக்காற்று இயக்கத்தில் முழு நேர அரசியலில் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டனர்.

பத்தாம் வகுப்புக்குச் செல்லவிருந்த வேளை பன்னீர் செல்வம் அவரது தந்தையின் அகால மரணத்தை எதிர் கொண்டார். இதன் பின்பு தனது தாயின் உழைப்பில் தம்பி, தங்கையுடன் தானும் தங்கி இருக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. இதேவேளை கல்வியைத் தொடர்வதில் நிதி நெறுக்கடியைச் சந்தித்தார். அவர் பள்ளிச் செல்வதில் தடை நிகழாமலிருக்க இரவு படிப்பகம் ஒன்றை அவருக்கு ஏற்பாடு செய்து அதில் சிறிய அளவிலான வருவாயை உருவாக்குவது சாத்தியமானது. பல்வேறு நெருக்கடிகளை எதிர்கொண்டும் பத்தாம் வகுப்பில் அதிக மதிப்பெண் பெற்றுப் பள்ளியில் முதல் மாணவனாகத் அவர் தெரிவானார்.

சிறிமா சாத்திரி உயர்ப்படிக்கை தோட்டங்கள் தோறும் புயலை சிளப்பி இருந்தவேளை தோட்டத்தி

லிருந்து இந்தியா செல்லவிருந்த குடும்பத்தில் உள்ள பெண்ணுக்கும் தமிழ் நாட்டில் உள்ள இளைஞருக்கு திருமணம் செய்ய நிச்சயக்கப்பட்டிருந்தது. இவர்கள் இந்தியா செல்லவிருந்த நிலையில் அந்தப் பெண் தோட்டத்தில் உள்ள இளைஞருடன் சென்று விட்டாள். இந்த நிகழ்வை மையமாகக் கொண்டு இவர் எழுதிய "இலவுகாத்தக்கிளி" என்ற சிறுகதை வீரகேசரியில் வெளிவந்தது. இது வீரகேசரி பரிசுக் கதையாகவும் பன்னீர்செல்வத்திற்கு அமைந்தது.

1967ஆம் ஆண்டு கொற்றகங்கைத் தோட்டத்திலிருந்து பணி நிமித்தமாக இரண்டாவது முறையாக நான் (கந்தையா) வெளியேறியபோது மேற்கொண்டு படிப்பதற்கு வாய்ப்பில்லாமலிருந்தார். அவரது பொருளாதாரத்தையும் கவனத்தில் கொண்டே அவரையும் அழைத்துக் கொண்டேன்.

இறங்கலை நகரத்திலிருந்து பத்து கிலோ மீட்டருக்கு மேலாகவுள்ள மீட்புறை என்ற இடத்தில் புதிய சாலை அமைக்கும் பணி தொடங்கப்பட்டிருந்தது. அங்கு கால்வாய் கட்டும் பணியை ஒப்பந்ததாரரிடமிருந்து நான் பெற்றிருந்தேன். இதுபோன்ற வேலையில் எனக்கும் முன் அனுபவமில்லை. நம்பிக்கை மட்டும் தொடர்ந்தது. எங்கள் இருவருக்கிடையில் ஏற்பட்ட நட்பும் அதன் தொடக்கமும், அவரது மறைவு வரையும் நீடித்தது. இந்த வரலாற்று உறவில் மொழி, பண்பாடு, அரசியல், கலைஇலக்கியம், காதல், வாழ்வு, குடும்பம் என விரிந்து செல்லும் பயணத்தில் கற்றுக்கொண்டவைகள் அநேகம். 1960 காலம் முதல் பன்னீர்செல்வத்துடன் ஒன்றாக தொடர்ந்தவர்களையும் இங்கு குறிப்பிடவேண்டும். அரு.சிவானந்தன், சுவாமிநாதன், அய்யாகண்ணன், நான், (மு.சி. கந்தையா), சந்தானம் ஆகியோராவர். இதில் அரு, சிவானந்தன், பன்னீர் செல்வம், நான் எங்களுக்கிடையே நீடித்த உறவு தனித்துவம் கொண்டது. இவர்கள் இரண்டு பேர்களும் எனக்கு மொழியைக் கற்றுக்கொடுத்த ஆசான்கள்.

காமன் கூத்து விழா ஆண்டுக்கு ஒரு முறை தோட்டத்தில் நடக்கும். இதன் இறுதி நாள் இரவில் ராஜா இராணி உடை உடுத்தி நாடகத்தை நடத்துவார்கள்.

இதற்கு மாற்றாக சமூகம் சார்ந்த பிரச்சினைகளை உள்ளடக்கிய நாடகத்தை நடத்த நாங்கள் எண்ணினோம். மது குடிப்பால் ஏற்படும் தீமையைக் கருப்பொருளாகக் கொண்ட கதையை நான் எழுதினேன் நாடகத்தின் காட்சி அமைப்புகளை அமைப்பதிலும் “இருள் அகன்றது” என்ற பெயரை வைப்பதிலும் பன்னீர்செல்வத்தின் பங்களிப்பு நினைவு கூறத்தக்கது. “இளங்கோ மன்றம்” நடத்தும் “இருள் அகன்றது” என்ற நாடகம் 1964ஆம் ஆண்டு அரங்கேற்றம் செய்தோம். நாடகத்தின் காட்சி அமைப்புகள் தொடர்பாக ஒன்பதாம் வகுப்பு படிக்கும்போழுதே அவருக்குப் புரிதல் இருந்தது. கற்பதில் மட்டும்மல்லாமல் கலை வடிவங்களிலும் அவரது ஈடுபாட்டை செலுத்தி வந்தார்.

தோட்டத்தில் உள்ளவர்களுக்கு உழைப்பு மட்டுமே பொழுதை போக்கியது. தோட்ட வேலைக்குச் செல்லாத எங்களுக்குமீட்டி வேலைகள் இருந்தன. அந்திப் பொழுதைப் போக்குவதற்காக ஒவ்வொரு நாள் மாலை ஐந்து மணிக்குத் தோட்டத்தில் உள்ள “பாடை மாற்றி” என்று சொல்லப்படும் முச்சந்திப்பில் நாங்கள் ஒன்றுபடுவோம். எங்களின் உரையாடலில் கல்கி, ஆனந்த விகடன், குமுதம், கல்கண்டு, ராணிமுத்து போன்ற வெளியீடுகளில் வரும் கதைகளையும், வாரந்தோறும் வீரகேசரி வெளியிடும் கதை மற்றும் கட்டுரை, கவிதை களைப் பற்றி எல்லாம் விவாதங்கள் தொடங்கும். இது இறங்கலை நகரம் வரையும் சென்றுத் திரும்பும் வரையும் நடைபெறும். இதில் சிவானந்தனின் நகைச்சுவை கலந்த சொல்லாடலும் அவ்வப்போது வெளிப்படும். அவருடன் பழகும் மனிதர்கள் இலகுவில் அவரை மறந்துவிட மாட்டார்கள். காரணம் அந்த சொற்களில் ஒருவகையான ஈர்ப்பு மிகுந்திருந்தது. நடையுடன் தொடரும் எங்களின் உரையாடல் நிறைவுபெறாது. சில நாட்களில் எனது வீட்டில் இரவு பத்து மணிக்கு மேலும் நீடிக்கும். என் தாயார் இவர்களின் வருகையைக் கண்டதும் வழக்கத்திற்கு அதிகமாகவே அரிசியை உலையில் இடுவார். இரவு உணவை அனைவருக்கும் பகிர்ந்தளிப்பதில் அவருக்கும். அது ஒரு மகிழ்ச்சியான தருணம்.

காலை எட்டுமணிக்கு முன்பாகவே லயக் காம்ப்ரிராக்களில் வழக்கமாக எதிரொலிக்கும் குரல் அனைத்தும் அடங்கிவிடும். பள்ளிக்கூடம் செல்லாத சிறுவர், சிறுமியர், முதியவர்களின் முகங்கள் காலை வெயிலில் சூடேற்றிக்கொண்டிருக்கும். சில லயன்கள் அமைதியில் உறங்கும். பன்னீர்செல்வம் இருக்கும் லயத்தின் முற்றத்தின் வழியாகவே மேட்டு லயத்து மக்கள் கடந்து செல்ல வேண்டும்... அந்த லயம் அமைதியாகவே கிடந்தது. அவரது பெற்றோர் குடியிருக்கும் காம்ப்ரிராவும் அனைத்து லயங்களில் உள்ள அறைகளைப் போலவே இருண்டே கிடந்தது. வீட்டு முற்றத்தில் சாக்குப்பையைக் கிடத்தி அதன்மீது முட்டுக்கால் இட்டு குனிந்தபடியே எழுதி கொண்டிருப்பார். இவரது கற்பனை தடையாகி விடக் கூடாது என எண்ணி மெல்ல நான் கடந்து விட்ட நாட்களும் உண்டு. கிழமையில் ஒருநாள் வீட்டு அடுப் பெரிக்க விறகு தேடி செல்வோம். நக்கில்ஸ் மலைத் தொடர்களுக்கு முன் உள்ள குறுங்காடு எல்லை வரையும் சென்று திரும்பும் வேளை பகல்பொழுது ஆகிவிடும். இதன் பிறகு கொற்ற கங்கை சிற்றாறு எங்களை வரவேற்றுக் கொள்ளும். அது இனிமையான வேளை துன்பங்களை, சோகங்களை, பசியை மறக்கச் செய்யும் பொழுதுகள்..

1967 இறுதியில் மீம்புறையிலிருந்து செலிஓயா என்ற கிராமத்திற்குச் சென்றோம். அங்கு புதிய சாலை ஒன்றை அமைக்கும் பணியைச் சாலை ஒப்பந்ததாரர் என்னிடம் வழங்கினார். சில மாதங்கள் இப்பணிகள் தொடர்ந்தன. இப்பணியைத் தொடர்ந்தும் செய்ய முடியாத நிலை ஏற்பட்டதால் இருவரும் அங்கிருந்தும் வெளியேறினோம்.

1968இல் கண்டி நகரில் தங்கி தொழில் செய்தேன். நான் இருந்த அறையின் எதிர்புறத்தில் ஓவியர் இராஜன் என்பவர் பெயிண்டிங் சம்பந்தமான தொழிலை நடத்தி வந்தார். இவர் இறங்கலை நகரில் இருந்த வேளை இவருடன் சிறிது காலம் பன்னீர்செல்வமும் பணியாற்றினார். அவரிடமிருந்து முறையான சம்பளம் கிடைப்பதில்லை. இதேவேளை, இராஜன் செய்துவரும் தொழிலில் அதிக வருவாய் அவருக்கும் கிடைப்பதும்

இல்லை செலிஓயாவிலிருந்து திரும்பியப் பிறகு வேறு வேலை கிடைக்காமையால் மீண்டும் இராஜனிடமே வேலையில் சேர்ந்தார், பன்னீர் செல்வம்.

1969 ஆம் ஆண்டு கண்டியில் அறிஞர் அண்ணா நினைவு மலரை வெளியிட்டோம். இதை மேற்கொள்ள நான் தங்கி இருந்த 170 கண்டி அறைகளில் உள்ள சிலர் மலையகத்தைப் பிறப்பிடமாய்க் கொண்டவர்கள். தமிழக திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தால் வெளியிடப்படும் நூல்களும் செய்தி ஏடுகளும் கண்டியில் உள்ள சில கடைகளுக்கு விற்பனைக்கு வரும். இந்த நூல்களின் மீது ஏற்படும் விவாதங்கள் அவ்வப்போது தொடரும். இவர் களுடன் ஏற்பட்ட நட்பினாலே நினைவு மலர் வெளிக் கொணர வேண்டி இருந்தது. இதில் மலருக்கான ஆக்கங்களை நெறிப்படுத்தும் பணிகள் அனைத்தும் பன்னீர் செல்வமே மேற்கொண்டார். இதை அச்சிடும் பொறுப்பைப் தோழர் தங்கவேல் ஏற்றிருந்தார். இவர் அச்சிக்கோப்பாளராக பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். பிற்பகுதியில் “நதி” இதழை அச்சிட்டுத் தருவதிலும் இவரது பங்களிப்பை மறக்க முடியாது. அவர் பன்னீர் செல்வத்தின் வாசகருமாவார்.

கண்டி கொழும்பு வீதியில் “செய்தி” பத்திரிக்கை அலுவலகமும் அச்சகமும் செயல்பட்டன. இதன் ஆசிரியராக திரு.மகாதேவன் அவர்களும் துணை ஆசிரியராகத் திரு. சிக்கன்ராஜ் அவர்களும் இருந்தனர். வீரகேசரி வார வெளியீட்டிலும், செய்தி பத்திரிக்கையிலும் பன்னீர் செல்வத்தின் படைப்புகள் அவ்வப்போது வெளிவரும். அவருக்கான வாசகர்களும் கண்டியில் உருவாகினர். இதில் கண்டி இராமன், இல.இராசு, கே.கணேஷ், தங்கவேல், இராஜ கோபால், செல்வராஜ் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இதேகாலத்தில் அரு.சிவானந்தனின் தந்தை அவரைப் பத்தாம் வகுப்புக் கல்வியைத் தொடர, கண்டியில் உள்ள அசோகா வித்தியாலயத்தில் சேர்த்து விடப்பட்டிருந்தார். ஆனால் வெளியில் தங்கியே கல்விக் கூடம் செல்லவேண்டும். இந்நிலையில் அவர் தங்கி இருந்த இடத்தில் தொடர்ந்து இருப்பைத் தொடர முடியாமல் வெளியேறி நான் தங்கியுள்ள அறையில் அவரும் தங்கிக்

கொண்டார். இதன் பிறகு சிலநாட்கள் மட்டும் கற்க சென்றவர் கல்வி நிலையம் செல்வதை முற்றாக நிறுத்திக் கொண்டார்.

அறிஞர் அண்ணா நினைவு மலர் வெளிவந்த பின்பு இராணு முகாமில் பணிசெய்துவரும் எழுத்தாளர் அகஸ்த்தியர் அவர்கள் எங்களிடம் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டார். அவருடன் நிகழும் உரையாடலும் தொடர்ந்தன. இலக்கியம் மற்றும் மார்க்சிய நூல்களை கற்கும் ஆவலை அது தூண்டியது. கண்டி நகருக்கு வெளியில் குடியிருக்கும் இல. இராசவின் பெயரில் இருக்கும் நூலக வாசகருக்கான அங்கத்தினர் பதிவு அட்டையைச் சிவானந்தன் பெற்றிருந்தார். தேவையான நூல்களை அவரே எடுத்தும் வருவார். நூலை முழுமையாகப் படித்தப்பின்பு அதன் உள்ளடக்கத்தை விளக்குவார். தமிழகத்திற்கு வந்த பின்பும் அவர் சென்ற இடங்களில் அறிவு சார்ந்த வரலாற்றுத் தகவல் அனைத்தையும் தொகுத்து, நாங்கள் ஒன்றுபடும்வேளை அதை வழங்க அவர் தவறவில்லை. சிவானந்தன் அறிவு சார்ந்த தேடலில் அவர் முன்னோடியாகவே எங்களில் தொடர்ந்தார்.

அகஸ்த்தியரின் இலக்கிய வகுப்பு ஒவ்வொரு ஞாயிற்று கிழமையும் கண்டியை சுற்றியுள்ள ஒரு பூங்காவில் நடக்கும். வகுப்பு நடக்கும் ஒவ்வொரு முறையும் அதில் கலந்து கொள்ளும் எண்ணிக்கையும் அதிகரித்தது. கலையும் இலக்கியமும் மக்களுக்கானது. அது வர்க்கம் சார்ந்தது போன்ற விளக்கம் மார்க்சிய அரசியலின் தொடக்கப் பாடத்தைக் கற்றுக் கொள்ள வழிகாட்டின. அவர் நடத்திய தொடர் வகுப்புகள் பின்வந்த நாட்களில் அரசியல் நிலைப் பாட்டை மேற்கொள்ள உதவின.

கண்டி நகரில் கலை இலக்கியம் போன்ற நிகழ்வுகள் எங்களின் பங்களிப்புடன் அவ்வப்போது அரங்கேறின. 1970 களில் அகஸ்திரியரின் இரண்டு நூல்கள் கண்டி இந்து சீனியர் பள்ளிக்கூட அரங்கில் வெளியிடப்பட்டது. இதில் பன்னீர்செல்வம், அரு.சிவானந்தன், நான் (மு.சி.கந்தையா) உமாபதி (இவர் பன்னீர்செல்வத்தின் வகுப்புத் தோழன்) இல.இராச ஆகியோர்களுக்கு நூலைப்பற்றிப் பேசுவதற்கு அகஸ்த்தியர் வாய்ப்பைத்

வழங்கியிருந்தார். எங்களில் பலருக்கும் மேடையேறுவது அதுவே முதல் முறை. ஆனாலும் நூலை விமர்சிக்க வேண்டும். காரணம் அவர் முன்னெடுக்கும் கட்சி அரசியலில் திரிபுவாதக் கருத்துக்களை கொண்டுள்ளதால் அதை நாங்கள் அம்பலப்படுத்த வேண்டும் என்ற துடிப்பு. இது சுயசிந்தனையுடன் எங்களிடம் தோன்றிய கருத்தும் அல்ல.

மாற்று கட்சி அரசியல் வகுப்பில் நாங்கள் உள் வாங்கப்பட்டிருந்த செய்தி அகஸ்த்தியருக்கு எட்டாமலிருந்த வேளை அது. புதிதாக எங்களால் உள்வாங்கப்பட்டுள்ள அரசியல் கருத்துக்களை எங்கோ ஓர் இடத்தில் அதை வெளிப்படுத்தப்பட வேண்டும். எங்களின் வேகத்திற்கு அப்பொழுது கடிவாள மிட கற்றுக் கொள்ளாத நாட்கள். நூலை விமர்சிப்பதில் சிவானந்தன் முன்னோடியாக இருந்தார். அரங்கம் நிறைந்திருந்தது. நூலை விமர்சிக்க சிவானந்தனின் சகோதரன் ஐயா கண்ணனையும் துணைக்கு அழைத்திருந்தோம். அது ஒரு கத்துக்குட்டிகளின் நிகழ்வைப்போல் வெளிப்பட்டது.

அகஸ்த்தியரின் பக்குவத்தையும் அவரது தோழமையையும் இன்றும் நினைவு கொள்கிறேன். அவர் பணி ஓய்வுப் பெற்று வெளியேறவிருக்கும் செய்தி அறிந்து தோழமை நிமித்தம் பிரியாவிடை நிழ்ச்சிக்கு “கண்டி கலாச்சாரக் குழு” வால் ஒழுங்கு செய்தேன். பன்னீர் செல்வம், சிவானந்தனும் தமிழகம் சென்று விட்டனர். இந்த நிகழ்வில் மறைந்த எழுத்தாளர் கே.கணேஸ், செய்தியாளர் க.ப. சிவம், எங்களுடன் பயணித்த தோழர்கள் பலரும் கலந்து கொண்டனர். கடந்த காலத்தில் நிகழ்ந்துவிட்டத் தவறுக்கு வறுத்தத்தைத் தெரிக்க அந்த வாய்ப்பை நான் பயன்படுத்திக் கொண்டேன்.

சிவானந்தனுடனும், பன்னீர்செல்வத்துடனும் அகஸ்த்தியர் மிக அன்போடு இருந்தார். ஒருமுறை அவரது ஊரான கீரிமலைக்கு எங்களை அழைத்திருந்தார். எந்த ஆண்டு என்று நினைவில் இல்லை. கலை இலக்கிய வகுப்பில் கலந்து கொண்ட வர்களை உள்ளடக்கியே கண்டி கலை இலக்கிய வகுப்பை உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. அகஸ்த்தியர் அதன் தலைவராக இருந்தார்.

சிக்கனராஜ் எழுதிய “தாயகம்” குறுநாவல் நூலாக வெளிவந்திருந்தவேளை இதற்கு வெளியீட்டு விழா நடத்த கலை இலக்கிய வட்டம் உடன்பட்டது. வெளியிடும் பணிகள் முடிந்த நிலையில், அகஸ்த்தியரின் உடல் நிலை குறைவால் மருத்துவ மனையில் அனுமதிக்கப்பட்டார். அவரது தலைமையில் கூட்டம் நடக்கவிருந்த நிலையில் நாங்களே அதை மேற்கொள்ள நேர்ந்தது.

நூல் வெளியீட்டு அழைப்பாளர்களாக திரு. சி.வி. வேலுப்பிள்ளை, குறிஞ்சித் தென்னவன், சாரல்நாடன் ஆகியோர் வருகை தந்திருந்தனர். இவர்கள் மூவரையும் சந்திப்பது எனக்கு அதுவே முதல்முறை. மலைநாட்டு எழுத்தாளர் சங்க மாநாட்டில் பன்னீர்செல்வம் கலந்து கொண்டுள்ளதால் இவர்களை முன்னமே அறிந்திருந்தார். அன்று மதியம் முதல் கண்டி நகரில் அடை மழை தொடர்ந்தது. கூட்டத்தில் பங்கேற்போர் எண்ணிக்கை பத்தொன்பது பேர்களாகக் குறைந்தது. கூட்டம் தொடங்கியது. எங்களில் முதலாவது பேசியது யார் என்பது நினைவில் இல்லை. ஆனால் மேடையில் நூலைப் பற்றி உரையாற்றிக்கொண்டிருந்த சிவானந்தன் உணர்ச்சி மேலிட “எந்தையும் தாயு மகிழ்ந்து குலாவியிருந்தது மிந்நாடே-” என்றவர் “இல்லை... எந்தையும் தாயும் உழைத்து உழைத்து செத்ததும் இந்நாடே!” என உணர்ச்சி மேலிட கூறி விட்டு மேடையிலிருந்து இறங்கினார். “தாயகம்” அறிமுக ஏற்பாட்டாளர்களாகிய எங்களால் நூலைப் பற்றி கருத்துக்கள் கடுமையாவே வெளிப்படுத்தப்பட்டது. பன்னீர்செல்வம் அகஸ்த்தியரின் “இருளி னுள்ளே” “தீக்குள் நீ” நூல் மதிப்பீட்டில் வெளிப்படுத்திய மென்மையான முறையை இந்த நூல் வெளியீட்டு நிகழ்விலும் கையாண்டார். எப்படி இருந்தாலும் மீண்டும் ஒரு கத்துக்குட்டிகளின் நிகழ்வு அரங்கேறி உள்ளதை மறுப்பதற்கில்லை.

கண்டியில் இராஜன் அவர்களால் தொடங்கப்பட்டிருந்த தொழில் முன்னேற்றம் இல்லாமல் முடங்கும் அளவில் அது சென்றது. பன்னீர்செல்வத்திற்கு மீண்டும் தொழில் தேடும் நிலை தோன்றியது. இப்பொழுது கண்டி நகருக்கு சற்றுத் தொலைவில் உள்ள தெய்கொல்ல என்ற

இடத்தில் இருக்கும் கடையொன்றில் வேலையில் சேர்ந்தார்.

அகஸ்த்தியருடனான அறிமுகத்திற்குப் பிறகு, “தேசாபிமானி” பத்திரிக்கையில் பன்னீர்செல்வத்தின் கவிதைகள் வெளிவரத்தொடங்கின. அரு. சிவானந்தன் மற்றும் எனது கவிதைகளும் சமகாலத்தில் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. நான் தங்கி இருந்த அறையிலேயே சிவானந்தனும் இருப்பைத் தொடர்ந்தார். தோழர் சண்முக தாசன் தலைமையில் இயங்கிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அரசியல் எங்களை உள்வாங்கியது. அரசியல் விவாதங்களின் களமாக எனது அறை மாறியது. அவ்வப்போது பன்னீர்செல்வம் அறைக்கு வருவார். சிவானந்தனும் அவரும் சகோதர உறவு முறை உள்ளவர்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

1973இல் சிறிமா சாஸ்திரி உடன்படிக்கையில் இந்திய அரசு வழங்கும் வணிகக்கடனைப் பெற்று புனர்வாழ்வுத்திட்டத்தில் தனது தந்தையர் கிராமம் குலமங்கலத்திற்கு தாய் மற்றும் உடன் பிறப்புகளுடன் சென்றடைந்தார். இவர் தோட்டத்தை விட்டகலும் நாளில் அவரை சந்திக்கும் வாய்ப்பு கிடைக்காமல் ஆனதுபோல் அவரது இறுதி நிகழ்விலும் பங்கெடுக்க இயலாமல் போனது. அதன்வலி இன்னும் எனக்குள்ளே.

1969இல் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தலைமையுடன் (சண்முகதாசன்) முரண்பட்டு வெளியேறியவர்களால் தோற்றுவித்த கீழைக்காற்று இயக்கத்துடன் சிவானந்தன் தன்னை இணைத்துக்கொண்டார். நான் சண்முகதலைமையில் இயங்கிய அமைப்புடன் கட்சிப் பணிகளை தொடர்ந்தேன்.

1971ஆம் ஆண்டு மக்கள் விடுதலை முன்னணியின் ஆயுதக்கிளர்ச்சிக்குப் பிறகு இடது அமைப்புகள் அரசின் அடக்குமுறைகளை எதிர்கொண்டன. இதில் தோழர் சண்முகதாசன் உட்பட கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் பலரும் சிறைப்படுத்தலுக்கு உள்ளாகினர். இவர்கள் சிறையிலிருந்து வெளிவந்தவுடன் உள்கட்சி விவாதங்களை முன்னெடுப்பதற்கு மாற்றாக கட்சிக்குள் பிளவைத் தோற்றுவித்தனர். இது நடந்து பல

மாநங்களில் கீழைக்காற்று இயக்கத் தலைவர்களும் கைது செய்யப்பட்டனர். இதன் பிறகு அந்த இயக்கமும் முடங்கியது. இந்த அமைப்பின்மீது சிவானந்தன் போன்றவர்கள் கொண்ட நம்பிக்கையும் தகர்ந்துவிட்டது. இந்த நிலையில், அவர் விரும்பியிருந்த பெண்ணை திருமணம் முடிக்க எண்ணி அவரது தந்தையின் ஒப்புதலை எதிர்பார்த்தார். ஆனால் அதற்கு அவர் மறுத்த நிலையில், பெண் வீட்டாரும் அந்தப் பெண்ணை வேறு ஒருவருக்குத் திருமணம் செய்ய முடிவு செய்துவிட்டனர். இதனால் ஏற்பட்ட மனத்தாக்கத்தால் கொற்றகங்கைத் தோட்டத்திலிருந்து முழுமையாகத் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு தமிழ் நாட்டுக்குச் சென்றார். அவரது இருப்பு அங்கேயும் நிலை கொள்ளவில்லை.

1977ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் ஒருநாள் காலை சுமார் ஆறு மணி இருக்கும் நான் குடியிருக்கும் வீட்டுக் கதவு தட்டப்பட்டது. சில நொடிகளில் கதவைத் திறந்தேன். சற்று ஆச்சரியம்... அது சிவானந்தன்.

தலாத்தோயாவில் என்னுடன் அவர் தங்கி இருந்தவேளை “கண்டி கலாச்சாரக் குழுநடத்திய கவியரங்கத்தில் அவரும் கலந்துகொண்டார். இதில் அவரால் பாடப்பட்ட கவிதையே “நதி” ஆறாவது இதழில் வெளிவந்த “சென்று வருகிறேன் ஜென்மபூமியே” என்ற கவிதையாகும். சிலமாதங்களுக்குப் பிறகு மீண்டும் அவர் தமிழகம் சென்றார். அவருடன் நானும் சென்றேன். சிவானந்தனின் தந்தை ஊர் பாலையனம். இங்கு ஒருநாள் தங்கியப் பின்பு, இரண்டு மணி நேரத்திற்கு மேலாக பன்னீர்செல்வம் இருக்கும் குலமங்கலம் கிராமத்திற்கு நடந்தே சென்றோம். போக்குவரத்து வசதி இல்லை அவசரத் தேவைக்கு மாட்டு வண்டியே பயன்பாட்டில் இருந்தது. அப்பொழுது அவர் ஒரு வழக்கறிஞரிடம் எழுத்துப் பணியில் சேர்ந்திருந்தார். குறைந்த வருவாயே அங்கு கிடைப்பதாகவும் இலக்கியப் படைப்புகளை மேற்கொள்வதில் பணிசுமைகள் தடையாக உள்ளதை குறிப்பிட்டார்.

அவரது பெரிய தந்தையிடமிருந்து அவரது தந்தைக்கு உரிய நிலத்தை பெற்று அவரது தம்பியிடம்

ஒப்படைத்திருந்தார். வானத்தையும் கிணற்று நீரையும் நம்பியே இருந்த அந்த நிலத்தில் போதிய விளைச்சலை எதிர்பார்க்க இயலாத நிலையில் 1981இல் அவரது திருமணம் நடந்தது. கிராமத்துடன் வாழ்வைத் தொடர்வதில் ஏற்பட்ட பொருளாதார நெருக்கடியால் அங்கிருந்து வெளியேறி திண்டுக்கல் நகரில் செயல்பட்ட சமூக சேவை அமைப்புடன் சில ஆண்டுகள் செயல்பட்டார். இதன் பிறகு மதுரையில் உள்ள மக்கள் கண்காணிப்பகத்தில் பணியில் சேர்ந்தார். அந்த அமைப்பு நடத்திய “கங்காணி” இதழின் துணை ஆசிரியராகப் பணியில் இணைந்தார். இதில் தனது ஓய்வு காலம் வரையும் பங்காற்றினார். அதன் ஒவ்வொரு இதழிலும் சமகால சமூகப் பிரச்சினைகளை உள்ளடக்கிய அவரது கவிதைகள் இடம்பெற்று வந்தன.

இங்கு பணி செய்த காலம் சற்று நிம்மதியை அவருக்குத் தந்திருக்க வேண்டும். அவரது படைப்புகள் நூல் வடிவம் பெற்றதும் இந்த நாட்களாகும். “ஜென்மபூமி”, அகதிகள் தெரு” சிறுகதை தொகுதிகள் இரண்டும் தமிழ்நாடு நூலகம் பெற்றுள்ளது.. “விரல்கள்” நாவல் கலைமகள் நூற்றாண்டு விழா நாவல் போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்றது. மலையகத் தமிழர் இன வரலாற்றைத் தேயிலைப் பூக்கள்” என்றத் தலைப்பில் காவியமாகத் தந்துள்ளார். இவரது ஒரு சாலையின் சரிதம், திறந்தே கிடக்கும் வீடு, திறந்த வெளிச் சிறைகள் ஆகிய கவிதை நூல்களும் வெளிவந்துள்ளன.

தமிழ்நாட்டிலிருந்து வெளிவரும் கல்கி, சாவி, குமுதம், ஆனந்தவிகடன், கலைமகள், தினமணிகதிர், அமுதசுரபி, காவேரி ஆகியவற்றில் இவரது படைப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. 1962ஆம் ஆண்டு பள்ளி நாட்கள் முதல் எழுதத் தொடங்கியவர், அவரது நாடித் துடிப்புகள் உள்ள வரையும் அவரது எழுதுகோல் ஓய்வுகொள்ள வில்லை.

கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கட்டுரை எனப் படைப்புத் தளத்தில் அவரது பங்களிப்புகள் உள்ளன. இலங்கை “வீரகேசரி” நடத்திய கவிதை, சிறுகதை பரிசுப் போட்டிகளில் பரிசுகளையும் பெற்றுள்ளார். மலையக இலக்கிய வரலாற்றில் சி.பன்னீர்செல்வத்தின் தேயிலைப் பூக்களும் ஏனைய படைப்புகளும் என்றும் பேசப்படும்.

தொழிலாளர்களின் எதிர்ப்புக் குரல்கள் மல்லிகை சி.குமார் அவர்களின் படைப்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட குறிப்புகள்

சிவ. இராஜேந்திரன்

“கதைகள் வெறும் கற்பனையால் மட்டும் விளைந்தவையல்ல. நான் கண்ட, நானே பாதிப்புற்ற எனது தொழிலாளர் தோழர்களின் பாதிப்பும், வெறுப்பும், வீரமும் அவர்கள் கொண்ட மனித நேயமும் மீட்சி பெற வேண்டும் என்ற துடிப்புமே இக்கதைகளில் அடங்கி இருக்கின்றன” மல்லிகை சி.குமார் - வேடத்தனம்

அறிமுகம்

மலையக மக்களின் போராட்ட வரலாறு இரு நூறு வருடங்களைக் கடந்து செல்கின்றது. இதனை தொழிலாளர் வர்க்கக் கண்ணோட்டத்தில் ஆழ்ந்து நோக்கினால் தொடர்ச்சியாக நிகழ்ந்த போராட்டங்களின் விளைவுகளாகவே அது கட்டியெழுப்பப்பட்டிருப்பதைக் காண முடியும். இக்கருத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு சிந்தித்தால் மலையகம் என்ற அடையாளம் பல இலட்சக் கணக்கான தொழிலாளர்களது உழைப்பின் திரட்சியாக, கற்பனைகளுக்கு எட்டாத உயர் சாதனைகளாக, புதிய பண்பாட்டின் விளைவாக விளங்கிக் கொள்ள முடியும். இயற்கை அனர்த்தங்களை எதிர்த்து நிற்கல், இங்கிலிசு துரைமார்களினதும், கறுப்புக் கோட்டுக் கங்காணிகளினதும் அடக்குமுறைகளுக்கு எதிராக மண்ணை வாரி இறைத்தல் முதல் தூக்கு மேடைக்கு பயமின்றி செல்லுதல் வரை போராடிய நிகழ்வுகள் இதனையே வெளிப்படுத்துகின்றன. நாற்பத்தெட்டில் கொடி மாற்றம் நிகழ்ந்த பின்னர்

உள்ளூர் முதலாளிகளின் ஆட்சியில் முன்னெடுக்கப்பட்ட பேரினவாத, மதவெறி தாக்குதல் நிகழ்வுகளுக்கு எதிராக குரல்களை உயர்த்தியமை, அத்தனை அழிவுகளையும் சமாளித்து, தாங்கிக் கொண்டு தன்னை நிலை நிறுத்தி வாழும் வாழ்க்கைப் போக்கினை நுணுகி ஆராய்ந்தால் அவை தொடர்ச்சியாக நிகழ்ந்த போராட்டங்களின் விளைவாகவே அமைகின்றது என்பதை விளங்கிக் கொள்ள முடியும். கிடைத்திருக்கும் அற்ப சலுகைகளும் உரிமைகளும் மக்களின் போராட்டத்தால் வென்றெடுக்கப்பட்டவைகளே ஆகும் இத்தகைய வரலாறு மலையக மக்களின் தனித்துவத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. அதுவே அவர்களது தனித்துவமான இன அடையாளத்தையும் உயர்த்திக் காட்டுகின்றது. பேரினவாதம், மதவெறி மற்றும் வர்க்க ஒடுக்குமுறைகள் ஆகியவற்றுக்கு எதிராக நடைபெற்ற போராட்டங்களின் மூலமாக பல் வேறு அனுபவங்களைப் பெற்ற கலை இலக்கியப் படைப்பாளர்கள் அவற்றை மக்களுக்காகப் படைத்தளித்துள்ளனர். அத்தகைய படைப்பாளிகளின் வரிசையில் மல்லிகை சி.குமார் அவர்கள் தனித்துவமானவராக காணப்படுகின்றார். தோட்டத் தொழிலாளியாகவும் கால்நடை மருத்துவ நிலையத்தில் உதவியாளராகவும் பணியாற்றிய அவர் தனது அனுபவங்களை தொழிலாளர் வர்க்கக் கண்ணோட்டத்தில் பதிவு செய்திருப்பது அவரது சிறப்பினை வெளிப்படுத்துகின்றது.

மல்லிகை சி.குமார் என அறியப்பட்ட சின்னையா குமார் (04.01.1944 - 27.01.2020) தலவாக்கலை பெரிய மல்லிகைப்பூ தோட்டத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவராவார். தனது கல்வியை தலவாக்கலை சுமண மகா வித்தியாலயத்தில் கற்றார். தோட்டத் தொழிலாளியாகவும் பின்னர் கால்நடை மருத்துவ நிலையத்திலும் கடமையாற்றினார். சிறுகதை மற்றும் கவிதைகளில் “உழைக்கும் மக்கள் சார்ந்து” எழுதிய மலையக எழுத்தாளர்களில் முக்கியமானவராக அடையாளங் காணப்படுகின்றார். மேலும் சிறந்த ஓவியராகவும், நாடக ஆசிரியராகவும், நடிகராகவும், போராட்டங்களில் நேரடியாகப் பங்கேற்ற ஒரு போராளியாகவும் தனது வாழ்வை அர்ப்படுத்தியுள்ளார். அவரது

குடும்பத்தினர் வாசிக்கும் பழக்கம் உள்ளவர்களாவும் கலைஞர்களாகவும் இருந்தமை அவரது ஆற்றல்களுக்கு அடித்தளத்தை வழங்கின என்பதை அவரது பதிவுகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. பாடசாலை காலத்திலேயே “தமிழோசை” என்ற பெயரில் வெளியிடப்பட்ட கையெழுத்துப் பிரதிகளில் எழுதத் தொடங்கியுள்ளார் அதற்கான ஓவியங்களையும் வரைந்துள்ளார். மாடும் வீடும் கவிதைத்தொகுதி, மனுசியம் மற்றும் வேடத்தனம் ஆகியன சிறுகதை தொகுதிகளாகவும் வெளி வந்துள்ளன. சிந்தாமணி, தினகரன், வீரகேசரி ஆகிய பத்திரிகைகளுக்கும் தனது படைப்புகளை அனுப்பியுள்ளார். குன்றின் குரல் நிகழ்ச்சிக்கும் நாடகங்களை எழுதி தயாரித்துள்ளார். பல ஆக்கங்கள் வெளிவராமல் போனதால் ஏற்பட்ட கவலைகளுடனே அவர் வாழ்ந்தார். அவர் வாழ்ந்த லயக்குடியிருப்புகள் கடந்த ஜனவரி 15ம் திகதி தீயிற்கு இரையானது. அவர் சேகரித்து வைத்திருந்த எழுத்துலகப் பொக்கிசங்கள் மற்றும் ஆக்கங்கள் அந்த தீயினால் எரிந்து சாம்பலாகிய நிகழ்வையும் வரலாறு பதிவு செய்கின்றது. தொழிலாளர்களுக்கு தனித்தனி வீடுகள் பாதுகாப்பான வகையில் அமைக்கப்பட வேண்டும், அவை அவர்களுக்கே சொந்தமாக்கப்பட்ட வேண்டும் என்று அடிக்கடி கூறி வந்த குமார் அண்ணனின் கோரிக்கை நிறைவேறி இருந்தால் இத்தகைய மக்கள் சொத்துக்களைப் பாதுகாத்திருக்க முடியும். குமார் அவர்களின் கனவுகளை வென்றெடுக்க தொடர்ந்து போராடுவது அவசியமாகின்றது. அத்தகைய வரலாற்றுப் பணிக்கு உழைக்கும் மக்கள் சார்ந்த எழுத்தாளர்கள் மற்றும் கலைஞர்கள் தாபன அடிப்படையில் ஒன்றிணைவதும் செயலாற்றுவதும் சிறந்த பயன்களை உருவாக்கும்.

மல்லிகையின் படைப்புகளில் வெளிவந்த தொழிலாளரின் போராட்டக்குரல்கள்

மல்லிகை சி.குமார் அவர்கள் தான் அனுபவித்த அடக்குமுறைகளையும் அதற்கு எதிரான கோபம் கொப்பளிக்கும் போராட்டக்குரல்களையும் தனது படைப்புகளில் வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார். ஆரம்ப

காலங்களில் அவர் எழுதி மேடையேற்றிய நாடகங்களிலும் அத்தகைய குரல்கள் ஒங்கி ஒலித்ததாக தனது கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் அவரது மகன் கு.மாறன் மற்றும் அவரது நண்பர் டி. சிவசாமி (தாயகம் - மல்லிகை சி.குமார் சிறப்பிதழ்) போன்றோர் நாடகங்களின் தொழிலாளர் சார்பைப் பதிவு செய்துள்ளனர். கோபத்துடன் கூடிய “நையாண்டி” எதிர்ப்பிலிருந்து மக்கள் திரண்டெழுந்து எதிர் தாக்குதல் நடத்துவது வரையிலான போராட்ட நடவடிக்கைகள் வரையிலான எதிர்ப்பிலக்கிய நுட்பங்களை இவர் கையாண்டுள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது.. இத்தகைய படைப்புகளுக்கான அடித்தளத்தை அவர் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்.

நாங்கள் காயப்பட்ட போதெல்லாம் என்
உள்ளதிலிருந்து
கொப்பளித்தெல்லாம்
கவிதைகள் தான் ... (மாடும் வீடும்)

“அடக்கப்பட்டு ஒடுக்கப்பட்ட தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தான் என் கதைக்காரர்கள். அறிந்து எழுதியதை விட இவர்களின் விம்மலையும் வேதனைகளையும் நானும் அனுபவித்ததால் அதையே எழுதியவன்” (மனுசியம்)

ஒரு காலத்தில் அதிகாரத்திலிருந்து மாட்டினாலும் வீட்டினாலும் எதையுமே சாதிக்க முடியாமல் போனதை தனது கவிதை தொகுதியின் தலைப்பாக இட்டதன் விளைவை அவர் நேரடியாகவே அனுபவித்திருந்தார். ஒரு வகையில் பூடகமாக, குறிகாட்டியாக எழுதிய அப்படைப்பு பிற்காலத்தில் அவரது அடையாளத்தை இலக்கிய உலகுக்கு சிறந்த அடையாளமாக காட்டியது எனலாம். அவர் கண்ட “பச்சை வண்ணக் கண்ணன் நீல வண்ண கண்ணனாக மாறிய நிலையும், பரதன்கள் இடம் மாறி போய் இடமொன்றைப் பிடித்ததாலும் வந்த வினைகள் ஏராளம் என்பதை இன்றும் காண்கின்றோம். இந்த நிகழ்வுகள் “அவர்களுக்கு” “வாசியானது” மக்களுக்கு கைக்கு எட்டாத வடையாகிப் போனது. “பேரனுக்குப் பேரன் வந்தும் எந்தக் கூடும் சொந்தமாகாமல்” போனது தான் மிச்சம். ஆழ்ந்து நோக்கின் இவை வெறும் “தமாககன்” அல்ல மக்களிடம்

கிளர்ந்தெழும் கோபத்தின் வெளிப்படுகளே ஆகும்.

எங்களது மைதானத்தில்
இன்று கூட எத்தனை கொடிக்கம்பங்கள்
சாயமெல்லாம் வெளுத்துப் போன
அல்லது மங்கிப்போன கட்சிக் கொடிகள் என
பதிவிட்ட கவிதைகளும்

“ஆடுகள் நனைய” மற்றும் “நரியும் காகமும்” ஆகிய தலைப்புகளில் எழுதிய விடயங்களும் இதற்கு சிறந்த உதாரணங்கள் ஆகின்றன.

திறந்த பொருளாதாரமும் அதன் உருவாக்கங்களாக அமைகின்ற நுகர்வு கலாசாரமும், பொருத்தமற்ற வகையிலமைந்த கல்வியும், தனித்தீவுகளாக வாழும் மனநோய் நிலமைகளும், குறுகிய நோக்கும், சுய நலமும் மலையக கற்றவர்களை அறிவு நீக்கம் பெற்றவர்களாகவும், உள் ரீதியாக மிகவும் மோசமாக பாதிக்கப்பட்டவர்களாகவும் மாற்றியிருப்பதைக் காணலாம். சுய நலனுக்காக “எதையும் இழந்து போக” தயாராக இருக்கும் போக்கு மக்கள் விரோதிகளை நல்லவர்களாக காணும், காட்டும் நிலை ஒரு கோடாகவே அமைந்துள்ளது. இந்த நிலையைக் கண்ணுற்ற குமார் அவர்கள்,

நங்கள் தோள்களைக்
கதிரைகளாகக்
கொடுக்கும்
துதிபாடிகள்
இருக்கும்வரை
மரணவீட்டிலும்
உங்களுக்கு

மாலைகள் கிடைக்கும்... என்பதாக கோபம் கொள்கிறார். துதிபாடிகள் மீதான கோபம் என்பது தொழிலாளர்களிடம் இயல்பாகவே காணப்படுகின்றது. “படித்த முட்டாள்கள்” என அத்தகையவர்களை அடையாளம் காட்டுவது கூட எதிர்ப்பின் வெளிப்பாடே ஆகும்.

குமார் அவர்கள் வாழ்ந்த பெரிய மல்லிகைப்பூ தோட்டத்தில் காணப்பட்ட தொழிலாளர் குடியிருப்புகள் மிகவும் பழமையானதாகும். மலையகத் தொழிலாளர்கள் வாழும் பல லயக் குடியிருப்புகள் அவ்வாறே

அமைந்துள்ளன. இவ்வமைப்புகளைக் காணும் எவருக்கும் கோபம் வருவது இயல்பானதாகும். அதனையே வெளிப்படுத்தும் கவிதை பின்வருமாறு அமைகின்றது.

தந்தத்தைப் பாதுகாக்க
தங்கத்தாலும் கூரை உண்டு
நாட்டைத் தங்கமாக மாற்ற
நாளும் உழைக்கும்
இந்த தங்கங்களது வீட்டுக்கு மட்டும்
ஏன் இன்னும் ஓட்டைக் கூரைகள்?

இதற்கான காரணத்தைத் தேடும் ஒருவருக்கு முகம் சிவக்கும் கோபம் வரவில்லை எனின் பெரும் அறிவு மற்றும் உணர்வு குறைபாடாகவே அமையும். “இந்த இரு நூறு வருடங்களில் ஒரு துரை வங்களாவேனும் நெருப்பினால் சாம்பலாகவில்லை. மண் சரிவினால் புதைந்து போகவில்லை... ஆனால் தொழிலாளர் குடியிருப்புகள் மட்டுமல்ல தொழிலாளர்களே மண்ணில் புதையுண்டு போனார்கள்... லயங்கள் சாம்பலாகிப் போயி விட்டன..” என தொழிலாளர் ஒருவர் கூறியது மனங் கொள்ளத் தக்கது. ஆழ்ந்து நோக்கினால் இது புகைந்துக் கொண்டிருக்கும் கோபத்தின் வெளிப்பாடு என்பதை விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

இளைஞர்களே நாளை புதியமுறையின் திறவுகோல் என்பதை பலரும் ஏற்பர். காரணம் இளைஞர்கள் காலச்சூரியனுக்கு ஒப்பானவர்கள். அவர்களால் புதிய உலகத்தைப் படைக்க முடியும். குமார் அவர்களின் “எப்படியும் விடியும்” என்ற கதையில் வரும் இளையர்களும் “இனிமேலும் பொறுமையா இருந்தமுணா பிச்ச தான் எடுக்கணும்” என கூறுவதும்,

கொழுத்த
மலைகளைத் தகர்த்து
பள்ளமாய் இருக்கும் எங்கள் நிலையை
மாற்றியமைக்க
உங்களால் தான்
முடியும்

என பொறுப்பினை இளையரிடம் கையளிப்பதும் கூட எதிர்ப்புக்கான செயல்முறையின் வழி

காட்டலாக குறிப்பிட முடியும்.

நீயும் உன் கூட்டமும் நிமிர்ந்தால்... சகுனிகளை மலைகளிலிருந்தே உருட்டி விடலாம் (மாடும் வீடும்) என நம்பிக்கையூட்டுவதும் இங்கு சுட்டிக்காட்டத் தக்கது. சகுனிகளின் எண்ணிக்கை நாளுக்கு நாள் பெருகுவது தான் சவாலுக்குரிய அம்சமாகும்.

“தொழிலாளர் வர்க்கத்துக்கு எதிராக எடுக்கப்படும் செயற்பாடுகள் நிச்சயம் இந்த தொழிலாளர்களின் எழுச்சியிக்க கூரான போராட்ட உணர்வுகளால் முழங்கடிக்கப்படும்”

“தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களாக இருந்தாலும் சரி, றப்பர் தோட்டத் தொழிலாளியாக இருந்தாலும் சரி... எங்கே தொழிலாளருக்கு அநீதி ஏற்படுகின்றதோ அந்த அநீதியை எதிர்க்க வேண்டும். அதிலும் பெண் தொழிலாளர்களின் உரிமைகள் பாதிக்கப்படுவதை தடுக்க வேண்டும்” என்ற பெருமானின் வெளிப்பாடு (எங்களில் ஒருத்தி மனுசியம்) குமார் அண்ணனின் கொள்கையாகவே இருந்தது.

“தன்னோடு வேல செய்யிற ஒரு தொழிலாளி தாக்கப்படுவதைப் பார்க்கும் இன்னொரு தொழிலாளி சும்மா இருக்க மாட்டான். தன்னால் இயன்றதை செய்யத்தான் முனைவான். அவரும் அப்படித்தான். அவரு செய்தது சரி இல்லாட்டி அடுத்த தொழிலாளி மீதும் அந்த துரை கை வைப்பான் தானே..” என சக்கரா சொல்வதாக (மனுசியம்) எழுதியதன் அடிப்படையே தொழிலாளர்களின் பொறுமைக்கும் ஒரு எல்லை உண்டு என்பதையே வெளிப்படுத்துகின்றது.

வேடத்தனம் கதையின் இறுதியில் “ஏய்... எங்கள் ஏமாத்தி நீங்க இன்னும் எத்தனை காலம் வாழ முடியும்? இதுக்கெல்லாம் நாங்கள் முடிவு கட்டாம விட மாட்டோம்” என தொழிலாளர்கள் ஆத்திரமாக குரல் எழுப்பியதோடு, அமைச்சராகப் போகும் வேடதாரியின் வீட்டுக் கண்ணாடியை கல்லெறிந்து உடைப்பதும் காலத்தின் அவசியமாகவே கொள்ள முடியும். சம்பளப் பேச்சு வார்த்தையில் கம்பனி சார்பாக இருந்தமை, தொழிலாளர் ஒற்றுமையை சிதைத்தமை, இளைஞர்கள் கைதாகுவதற்கு காரணமான சட்டங்களுக்கு இரு கைகளையும் தூக்கி வாக்களித்தமை போன்றனவெல்லாம் இந்த கோபத்துக்கு காரணமாகின என்பதுவும் கதையில் வெளிப்படும்

ஏனைய சங்கதிகள் ஆகும்.

“அதுவும் ஒரு திருவிழா” (வேடத்தனம்) கதையில் மேல் டிவிசன் மக்களது லயக்காம்பிராக்கள் எரிந்து போனதனால் அந்த தொழிலாளர்களுக்கு உதவ வேண்டும் என்ற தீர்மானம் தொழிலாளர்களால் எட்டப்படுகின்றது. ஆனால் உட்கட்டு அமைச்சு எந்த முடிவையும் எடுக்காமல் இருக்கின்ற நிலையையும் தோட்ட நிருவாகமும் பாராமுகமாக இருப்பதையும் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். அவர் வாழ்ந்த லயக் குடியிருப்புகள் முழுமையாக எரிந்து சாம்பலாகியதோடு அவர் பாதுகாத்து வைத்திருந்த நூல்கள் சஞ்சிகைகள் போன்றனவும் தீயினால் சாம்பலாகின. லயம் எரிந்த காலப்பகுதியில் வாழ்ந்திருந்தால் தனி வீடுகளின் அவசியத்தையும், தற்போதைய “நெருப்புப் பெட்டி வீடுகள்” அமைப்புக்களையும், மாடி லயங்களின் பாதுகாப்பின்மையும் ஏமாற்றுத் தலைமைகளின் திருகு தாளங்களையும் மேலும் கோபமுடன் எழுதி இருப்பார்.

வாங்கிய வாக்குக்கு நன்றிக் கடனாக

ஏதாவது செய்யுங்கள்

இல்லையேல்

உங்கள் முகவரி கூட

முகம் தெரியாமல்

முழக்கடிக்கப்படும்..

இந்த வரிகள் தொழிலாளர்களது கோபத்தின் உச்சமெனக் கொள்ள முடியும்.

தொழிலாளர் ஐக்கியத்தை வலியுறுத்தி வந்த அவர் தனது படைப்புகளில் இன ஐக்கியத்தைத் தொழிலாளர் கண்ணோட்டத்தில் வெளிப்படுத்தி இருப்பதைக் காண முடியும். றப்பர் தோட்டப் பெண் தொழிலாளி சுரங்கணியின் கொலைக் கெதிராக தொழிலாளர்கள் போராடுவதும், ஆனந்தன் புஞ்சி நிலமே ஆகியோர் தொழிலாளர் சார்பான மேதினத்துக்கு ஒன்றாக செயற்படுவதும் (சிவப்பு மலர்கள்) பயங்கரவாத சட்டத்தின்படி நவராசுவும் சிங்களத் தோழரும் கைது செய்யப்பட்டு பூசா சிறைக்கு அனுப்பப்படுவதும் (போதுமடாசாமி) இத்தனை உதாரணங்கள் ஆகும்.

ஏழாயிரம் ஏக்கர் காணியைப் பாதுகாக்கவென

நடைபெற்ற போராட்டத்தில் இலட்சுமணன் வீழ்ந்தான் இன்று கல்லறை நிலமும் களவாடப்படுகின்றது என பதி விட்டமை தொழிலாளர்கள் மற்றும் சமூக செயற்பாட்டாளர்களின் கோபத்தை சுட்டிக்காட்டுகின்றது. லட்சுமணனால் பாதுகாக்கப்பட்ட நிலம் இன்று தனியாரின் கபளீகரத்துக்கு ஆளாக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

“மக்குத் தனமா இருந்தா இந்த நிர்வாகம் நம்ம தொழிலாளிக தலையில அரப்பு தேப்பானுங்க அண்ணே..” என்ற ஆனந்தனின் வெளிப்பாடு (சிவப்பு மலர்கள் - மனுசியம்) தொழிலாளர்களின் கவனத்தை மட்டுமல்ல கோபத்தையும் வெளிப்படுத்துவதாகவே அமைகின்றது.

ஜேர்மனி, சுவிடன் போன்ற நாடுகளின் நிதி உதவியில் கட்டப்படும் பாடசாலை கட்டிடங்களை திறப்பதற்கு மந்திரிமார் அல்லது “பெரிய தலைகளை” அழைப்பதும் அவர்களுக்காகக் காத்து நிற்பதும் இன்றும் தொடர்கின்ற நிகழ்வுகள் தான். பெரும்பாலான நிகழ்வுகளுக்கு அவர்கள் வருவதே இல்லை. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட சிறு கதையில் மனம் நொந்து வேதனை படாது, தோட்டத்தில் “நைட் ஸ்கூல்” நடத்திய வாத்தியாரைக் கொண்டு அதனை திறப்பதும் “மண்ணாங்கட்டி அந்த தலைவரு வந்து தான் இத திறந்து வைக்கணுமாக்கும். வேறு ஒரு ஆளு இல்லையா என” தொழிலாளர்கள் கோபப்படுவதும் புதிய பண்பாட்டுக் கான வழிமுறையாகவும் குறிப்பிட முடியும்.

“அடே ஓங்களுக்கெல்லாம் ஒன்னு சொல்லுறேன் வெற்றி எடுத்த திமிர்ல கச்சேரியில இருந்து கார்ல வந்து கிட்டே இருக்கிற ஐயாவ இந்த பாலத்த தாண்டி டவுன் பக்கம் விடவே கூடாது”

கையிலிருக்கும் இரும்பு கம்பியை உயர்த்திப் பிடிக்கின்றான ஆயாவின் பேரன். கள்ள ஓட்டு போட வச்சி கழுத்தறுத்த ஐயா இல்ல அவன் ராஸ்கல் என ஆத்திரமாக ஒலித்த கதை முடிவு ஏமாற்றுத் தலைமைகளின் போக்கிற்கு எதிரான மக்களது குரலாகவே அடையாளங் காண முடியும்.

மலையக இளைஞர்கள் சுய உற்பத்தியில் ஈடுபட வேண்டுமென என்.ஜி.ஓ பாணியில் பலர் கூறுவதை

இன்றும் கேட்கின்றோம் ஆனால் அதற்கான நிலம் பயிர் செய்வதற்கான அனுமதி போன்றனவற்றை கம்பனி முதலாளிகள் வழங்கத் தயாரில்லை என்பதையும் அறிவோம் குமார் அண்ணன் வாழ்ந்த தலவாக்கலை பகுதியில் போஞ்சி பயிர்ச் செய்கையில் ஈடுபட்ட ஒருவரின் தோட்டம் முழுவதும் துவம்சம் செய்யப்பட்ட செய்தியை சகலரும் அறிவர். பாதையின் ஓரத்தில் வியாபாரம் செய்த இளைஞர் ஒருவரை அவ்விடத்திலிருந்து வெளியேறுமாறு கூறி அட்டகாசம் புரிந்த துரை ஒருவரின் கோபம் கம்பனிக்கு உரியது மட்டுமல்ல அரசாங்கத்தின் கொள்கையும் அதுவே ஆகும் என்பதை "இது கவுருமண்டு உத்தரவு" என எழுதியதன் மூலமாகவும் அவ்வாறு உத்தரவை மீறி செயற்பட்டால் அது "பயங்கரவாதம்" என்பதாக முடியும் என்பதை குமார் அவர்கள் சுட்டிக்காட்டியதையும் இங்கு அவதானிக்கலாம்.

இந்தியா சென்றால் வாழ்வில் ஒளி கிடைக்கும் என நம்பி சென்றவர்கள் "இந்திய பிச்சையில்" அனுபவித்த துன்பங்களையும் குமரிக்காடு கதையில் பதிவு செய்துள்ளார். "தம்பி தாய் நாடு என்று நம்பி வந்தோம்... இது நாய் நாடு" என ஒரு அண்ணன் மிகுந்த கோபத்துடன் எழுதிய கடிதத்தை இந்த கதை மீண்டும் ஞாபகமுட்டியது.

"அவனாங்க கையில் துப்பாக்கி இருந்திச்சி...எங்ககிட்ட நான் அது இல்லையே...என்னா செய்யிறது... காணு போச்சி... ஆனால்... வெறி போகல" என மைக்கல் சொல்வது எதையும் எதிர்த்து நிற்கும் கொள்கை உறுதிப்பாட்டை வெளிப்படுத்துகின்றது.

குமார் அவர்கள் மக்களால் முன்னெடுக்கப்பட்ட போராட்டங்களில் நேரடியாகவே பங்கெடுத்தவராவார். மேல் கொத் மலைக்கெதிரான மக்கள் இயக்கம் முன்னெடுத்த போராட்டங்களின் போது உரத்த குரலில் வாசித்த கவிதை வரிகள் இன்றும் காதுகளில் கேட்கின்றன. அந்த கவிதை வரிகள் அச்சுக்கு வரலில்லை வருத்தத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. இவ்வாறே ஆயிரம் ரூபா சம்பளப் போராட்டங்களிலும் கலந்துக்கொண்டார்.

அவர் தொழிலாளர்களின் கோபத்தை மட்டும் பதிவு செய்யவில்லை. அடக்குமுறை மற்றும் ஏமாற்று

நடைமுறைகள் போன்றவற்றிலிருந்து விடுபடுவதற்கான வழிமுறைகளையும் தெளிவாக்கியுள்ளார். ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு என்பதை இது எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

கரங்கள் எல்லாம் ஒன்றிணைந்தால்

இந்த அலங்கோல நிலை மாறும்

சமனாகும்

அதிகார குடைசாயும்

இந்த வழிமுறையே அவசியமான நெறிமுறையாகவும் குறிப்பிட முடியும்

கோவிந்தன்களும்

இலட்சுமணர்களும்

ஏன்

ஏப்ரகாம்களும்

எழுந்து வருகின்றனர்

பொய்யர்களின்+

நாமம்

அழிக்கப்படும்

இதுவே அவரது நம்பிக்கையாகும்.

எதிர்கால மலையகத்தின் வெற்றிப் படிநிலைகளும் இதனை ஒட்டியே சாதனைகளாக்கப்படும்.

மல்லிகை சி.குமார் அவர்கள் தொழிலாளர்களின் கோபத்தை வெவ்வேறு வடிவங்களில் வெளிப்படுத்தி யுள்ளார். ஏமாற்றுத் தலைமைகளைத் தோலுரித்துக் காட்டும் அத்தகைய எழுத்துகளும் அவர் முன் வைக்கும் விடுதலைக்கான வழிமுறைகளும் மலையகத்துக்கு மட்டுமல்ல முழு நாட்டுக்கும் பொருந்தி வருகின்ற மிகச் சரியான மார்க்கமாகவே உள்ளது.

மக்களே வரலாறை உருவாக்குகின்றனர் என்ற உண்மையை விளங்கிக்கொண்டு அதன் அடிப்படையில் கலை இலக்கியவாதிகள் செயற்படுவது அவசியமாகும். அத்தகைய நெறியைப் பின்பற்றுபவர்களுக்கு குமார் முன்னுதாரணமாக விளங்குவார்.

(தொடர்ச்சி 36 ம் பக்கம்)

வெளிக்கொணர்ந்த போதும் அவற்றின் கருவிலும், யதார்த்தத் தன்மையிலும், உயிரோட்டத்திலும், சற் றேனும் தோய்வு இருக்கவில்லை. இதற்கான காரணத்தை தெளிவத்தையார் "நான் ஒரு தோட்ட உத்தியோகத்தரின் சகோதரன் என்றாலும் கூட, தோட்ட மக்களுடனும் அவர்தம் குழந்தைகளுடனும் இறுக்கமான தொடர்பு களைக் கொண்ட ஒரு வாத்தியாரின் மகன் என்பதும், நூற்றாண்டு வரலாறு கொண்ட தோட்டத்து லயத்தில் பிறந்ததையும் எனது எழுத்துத் தொடர்ச்சிக்கான ஒரு அடித்தளமாக எண்ணுகின்றேன்" என்று கூறுகின்றார்.

இந்த வகையில் தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்கள் தனது இலக்கியப் பயணத்தில் விமர்சகர், சிறந்த பேச்சாளர் என்ற பாத்திரங்களிலும் தனித்துவமாக மிளிர்ந்துள்ளார். தனது இலக்கிய பயணத்தில் தன்னை மாத்திரம் முன்னிலைப் படுத்தாது ஏனைய எழுத்தாளர்களுக்கும் ஒரு அடையாளத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதில் காத்திரமான பங்கினை வகித்துள்ளார். பழகுவதற்கு எளிமையான அனை வரது கருத்தையும் செவிமடுத்து கருத்து சொல்லும் மனித நேயப் பண்பினை கொண்டிருந்த அவர் தனது மனைவி பிலோமினா, பிள்ளைகளான திரேசா, ரமேஸ், ரவீந்திரன், சியாமளா ஆகியோருடனும் பேரக் குழந்தை களுடனும் மகிழ்ச்சிகமான குடும்ப வாழ்வில் ஈடுபட்டிருந்தார். குமார் இரு வருடங்களாக உடல் நலக் குறைவால் பாதிக்கப் பட்டிருந்த தெளிவத்தை ஜோசப் தனது 88 ஆவது வயதில் கொழும்பு, வத்தளை இல்லத்தில் 2022ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 21ஆம் திகதி இயற்கை எய்தினார். இவரது மறைவு மலையக இலக்கியத்திற்கு மட்டுமன்றி ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கும் பேரிழப்பாக அமைந்தது. பதுளை மாவட்ட மண்ணில் பிறந்து தனது எழுத்துக்களின் மூலம் மலையக இலக்கிய பாரம்பரியத்தில் மாத்திரமன்றி, ஈழத்து இலக்கியப் பாரம்பரியத்திலும் தனித்துவமான இடத்தைப் பெற்றுக் கொண்டதோடு, பன்முக ஆளுமைமிக்க தனது எழுத்துக் களால் சர்வதேசத் திலும் விதந்து போற்றப்படும் இலக்கிய ஆளுமையாக போற்றப் படுகின்றார். தமிழ் கூறும் இலக்கிய உலகில் இவருடைய எழுத்துகள் என்றும் மங்காப் புகழுடன் நினைவுகூரப்படும் என்பதில் எவ்வித ஐயமும் இல்லை. ●

காலமும் மனிதர்களும் சாந்திகுமாரின் எழுத்துகள் பற்றிய மதிப்பீடு

சு. தவச்செல்வன்

1. அறிமுகம்

மலையக சமூக இலக்கிய வரலாற்றில் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் ஒவ்வொரு ஆளுமைகள் செயற்பட்டு வந்துள்ளனர். அவ்வாளுமைகள் அவ்வக் காலத்தை பிரதிபலித்தே வந்துள்ளனர். அதை கருத்திற்கொண்டே காலமும் மனிதர்களும் பற்றி நாம் ஆராயவேண்டியுள்ளது. 200 வருட மலையக சமூக வரலாற்றில் இப்போதுதான் திறந்த மனதுடன் நாம் சில மதிப்பீடுகளை மேற்கொள்ள ஆரம்பித்துள்ளோம். குறிப்பாக நடேசய்யர் மீனாட்சியம் மாள் பற்றி 80 வருடங்களின் பின்னர் அவர்களைப் பற்றிய மதிப்பீடுகளை மேற்கொள்ள ஆரம்பித்துள்ளோம். சாந்திகுமார் பற்றி 40 வருடங்களின் பின்னர் பேச விளைந்துள்ளோம். சி.வி பற்றி இன்னும் சரியாக நாம் மதிப்பிடவில்லை. மலையக சமூக அரசியல் இலக்கிய வரலாற்றில் சாந்திகுமார் போன்ற ஆளுமைகளின் எழுத்துக்கள் அறியப்படுவது போல அவர் பற்றிய மதிப்பீடுகளும் அவசியமாய் அமைகின்றது. அதுபோலவே “காலமும் மனிதர்களும்” என்ற நூல் பற்றிய கணக்கெடுப்பும் காலத்தேவையாகி நிற்கிறது. காலம் சில மனிதர்களை உருவாக்குகின்றது. ஆனால் காலத்தை கடந்தும் சில மனிதர்கள் உருவாகி நிற்கின்றார்கள். சாந்திகுமார் பற்றிய மதிப்பீடும் காலத்தைக் கடந்துநிற்கும் அவசியப்பாடே.

2. இலக்கிய ஆளுமைகள் பற்றிய மதிப்பீட்டின் அவசியம்

மலையக சமூக, அரசியல், இலக்கிய புலத்தில் தமது காலத்துக்கு முன்னர் எழுந்த படைப்புகள், ஆய்வுகள் ஆளுமைகளைப் பற்றிய மதிப்பீடுகள் சரியாக

செய்யப்படவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டு ஆய்வாளர்கள் மத்தியில் உண்டு. குறிப்பாக இவ்வாறான மதிப்பீடுகள் எழுந்தமானமாகவோ, குறித்ததோர் கருத்து நிலையிலோ அல்லது சில அரசியல் தேவைகளுக்காகவோ எழுதப்படுவதாகவே அமைந்துவிடுகிறது. சாந்திகுமார் போன்ற சிந்தனையாளர்கள், மலையக சமூக, அரசியல், ஆய்வாளர்கள் தளத்தில் கண்டுகொள்ளப்படாதது ஏன்? பிரதானமாக அவர் செயற்பட்ட இடதுசாரிய தளத்தில் அவர் பற்றிய மதிப்பீடுகள் இல்லை. திறந்த கலந்துரையாடல்கள் இல்லை. குழுவாசனம் இதில் செல்வாக்கு செலுத்துவதாகவே அறியப்படுகிறது. இவ்வாறான போக்குகளின் விளைவாக மலையகத்தின் சமூக, அரசியல் சிந்தனைத் தளங்களில் பல இடைவெளிகளை அவதானிக்க முடிகிறது. குறிப்பாக ஆய்வுத் துறைகளில் ஒரு தொடர் சிந்தனையோட்டத்தை காணமுடியாத நிலை உருவாகியுள்ளதோடு பல தேக்க நிலைகளையும் ஏற்படுத்தியுள்ளன. சாந்திகுமார் அவர்கள் உருவாக்கி செயற்பட்ட மலையக மக்கள் இயக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றிய “தீர்த்தக்கரை” சஞ்சிகையில் அவர் எழுதிய ஆய்வு கட்டுரைகள் தொகுக்கப்பட்டு இப்போது வெளிவந்துள்ள நிலையில் சாந்திகுமாரின் எழுத்துக்கள் மற்றும் அவரது கருத்துக்கள் பற்றிய மதிப்பீடுகள் அவசியமாகின்றது.

3. சாந்திகுமாரின் எழுத்துக்கள்

மலையக இலக்கிய வரலாற்றில் எண்பதுகளில் மிகத்தீவிரம் மிக்கவையாக எழுத்துகளாக சாந்திகுமாரின் எழுத்துகளை அடையாளப்படுத்தலாம். அக்காலத்தில் மலையகத் தமிழரின் சமூக உருவாக்கம் மற்றும் தேசிய அடையாளம் குறித்த காத்திரமான ஆய்வுகளை மேற்கொண்டவராக அவர்கள் வெளிப்பட்டதோடு மார்க்சிய கோட்பாட்டு நிலை நின்று மலையக சமூகத்தைப் பற்றி ஆராய்ந்தவராகவும் அவர் அறியப்படுகிறார். அந்தவகையில் மலையகம் சில குறிப்புகள், மலையகத்தின் வரலாறும் சமூக உருவாக்கமும் போன்ற கட்டுரைகள் மலையக மக்களின் வரலாற்றையும் அச்சமூக உருவாக்கம்

பற்றியும் தெளிவாக பேசியுள்ளன. மலையக மக்களைப் பற்றி அவர் எழுதும்போது,

“எங்கிருந்தோ வந்து தயாராகவிருந்த பொருளாதார வாய்ப்புகளை அபகரித்துக் கொண்ட மக்கள் அல்ல மலையக மக்கள். அவர்கள் எந்தவொரு நாகரிக சமுதாயத்தினதும் உருவாக்கத்தின் மூலத்தைப் போலவே காடுகளை அழித்து வளமாக்கி புதியதொரு பொருளாதாரத் துறையை அடைந்தவர்கள். இவர்கள் அமைந்த பொருளாதாரத் துறையையும் அதைச் சார்ந்த அமைப்புகளும் இன்றும் இந்நாட்டின் ஆதாரமாகவிருக்கின்றன. இம்மக்களின் வரலாறும் உருவாக்கமும் யாரையும் போலவே இவர்களும் இந்த மண்ணின் மக்களே என்பதை ஆதாரப்படுத்துகின்றன.”

என்று எழுதுகின்றார். மலையக மக்களின் வரலாற்று உருவாக்கம் பற்றிய மிகத் தெளிவான பார்வையாக இவ்வெழுத்துக்கள் அமைகின்றன. மலையக மக்கள் ஒரு சமூகமாக உருவாக்கம் பெற்றுள்ளதை குறிப்பிடும் சாந்திகுமார் தொடர்ந்து அவர்கள் எவ்வாறு ஒரு தேசிய இனமாக பரிணமித்துள்ளார்கள் என்பதை மார்க்சிய தத்துவார்த்த பின்புலத்தில் அவர் “தேசியங்களும் தேசிய இனங்களும் குறித்த மார்க்சிய கண்ணோட்டம்” என்ற கட்டுரையில் ஆராய்ந்துள்ளார். அக்கட்டுரைகளுடன் மார்க்சிய தத்துவத்தின் சமகால ஸ்தாபன பிரச்சினைகள் குறித்தும் மூன்றாம் உலக நாடுகளில் இடதுசாரி இயக்கங்களும் இலங்கையும் போன்ற கட்டுரைகளும் மார்க்சிய தளத்திலான ஆய்வுகளாக குறிப்பிடலாம். இவை ஒரே காலப்பகுதியில் அவரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகள். மலையகத் தமிழரின் அடையாளம் குறித்து அவர் பிற்காலத்தில் எழுதிய (2016) கட்டுரையும் அவரது அய்வு கட்டுரைகளின் தேர்வாக அமைகின்றது.

இலக்கிய எழுத்து சார்ந்த முயற்சிகளில் இலக்கிய விமர்சனங்கள் மூன்று இத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன. இலங்கையின் முற்போக்கு இலக்கிய போக்குகள் குறித்த விமர்சனங்கள், குமரன் சிறுகதைகள், விமர்சனமும் வேண்டுகோளும் ஆகிய விமர்சன கட்டுரைகள் சமூக இலக்கிய போக்குகள் குறித்த மார்க்சிய பார்வையில் அமைந்த ஆய்வுகளாக வெளிப்படு

கின்றன. சாந்திகுமார் எழுதிய மற்றுமொரு விமர்சன கட்டுரையானது மு.நித்தியானந்தன் அவர்கள் மேற்கொண்ட மலையகத்தின் ஆரம்பநிலை எழுத்து முயற்சிகளை உள்ளடக்கிய “கூலித்தமிழ்” என்ற நூலை முன்னிறுத்தி எழுதப்பட்ட விமர்சன கட்டுரையாகும். இவை தவிர சாந்திகுமாரின் சிறுகதைகளும் அவரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட சிறுகதைகளும் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன.

4. சாந்திகுமாரின் எழுத்துகள் பற்றிய ஆய்வுகள்

சாந்திகுமாரின் ஆய்வுகளையும் அவரது கருத்துகளையும் வெளிக்கொணர்வதில் எல். ஜோதிசுமார் அவர்களது பங்களிப்பு மிகவும் முக்கியமானதாகும். இத்தொகுப்பில் எல். சாந்திகுமார் : காலமும் மனிதர்களும், தீர்த்தக்கரை ஆசிரியர் சாந்திகுமாரின் மலையகக் கட்டுரைகள் தொர்பாக முதலிய கட்டுரைகள் அவரைப் பற்றியும் அவரது இயக்கம் பற்றியும் புரிந்துகொள்வதற்கு இலகுவாய் அமைகிறது. இவ்விரண்டு கட்டுரைகளையும் இணைத்து வாசிக்கும்பொழுது அவரைப் பற்றியதொரு விம்பத்தை ஜோதிசுமார் அவர்கள் உருவாக்குகின்றார். அது மட்டுமல்லாது மலையக தமிழர் வரலாற்றில் சில புள்ளிகளை அவர் தொடுகிறார். குறிப்பாக சாந்திகுமாரை அவரது காலத்தோடு மதிப்பிடுகிறார்.

தீர்த்தக்கரை சஞ்சிகை மற்றும் மலையக மக்கள் இயக்கத்தோடு தொடர்புறுத்தி அவரை மதிப்பிட்டு செய்யும் ஜோதிசுமார் அவர்கள் வீ.கே.வெள்ளையன், சி.வி. வேலுப்பிள்ளை, சண்முகதாசன் என்ற பாரம்பரியத்தின் தொடர்ச்சியாக சாந்திகுமாரை வைத்துப்பார்க்கும் அவர் சண்முகதாசனின் தொடர்ச்சியில் இருந்து வேறுபட்டு நிற்கும் இடங்களையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார். அது போலவே அவரது காலத்திலேயே செயற்பட்ட இர.சிவலிங்கம் அவர்கள் மலையகத்தில் மேற்கிளம்பிய படித்த மத்தியத்தரவர்க்க நலன்களை சார்ந்த கருத்துநிலையில் செற்பட்டதோடு சாந்திகுமார் அவர்கள் அவரது அவ்வாறான கருத்துநிலையுடன் முரண்பட்டு மத்தியத்தரவர்க்கத்துடன் உழைக்கும் தொழிலாளர் வர்க்கத்தையும்

இணைத்து செயற்படவெண்டுமென்று வெளியேறி அவர் பின்னாட்களில் மலையக மக்கள் இயக்கத்தை ஆரம்பித்தாக மு.சி யும் தனது அனுபவ குறிப்பில் பகிர்ந்துள்ளார். இவ்விடங்களிலிருந்து மலையக சமூகம் குறித்த சாந்திகுமாரின் பரந்த நோக்கை எம்மால் புரிந்துகொள்ள முடிவதுடன் அவரது கருத்துநிலைப் பற்றியும் அறிய முடிகிறது.

சாந்திகுமார் செயற்பட்ட காலத்தில் இலங்கையில் மலையகத் தமிழர்களுக்கெதிராக இடம்பெற்ற வன்முறைகள், வன்செயல்களைப் பற்றியும் அவ்வாறான செயல்பாடுகள் மக்களைப் பாதித்த விதம் பற்றியும் செயல்பாடுகள் மக்களைப் பாதித்த விதம் பற்றியும் தீர்த்தக்கரையில் சாந்திகுமார் எழுதியுள்ளார். அவரது “இனவெறியாட்டம்” என்ற ஆய்வுக்கட்டுரை பல புள்ளி விபரங்களுடன் இதனை ஆராய்கிறது. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு பகவதாஸ் ஸ்ரீகந்ததாஸ் அவர்கள் கலந்துரையாடுகிறார். அக்காலத்தில் இவ்விடம் பற்றி எழுதிய சாந்திகுமாரோ அதனை பிரசுரித்த தீர்த்தக்கரை செயற்பாடோ மிகவும் துணிகரமானது என அவர் குறிப்பிடுகிறார். மற்றொரு கட்டுரையில் சாந்திகுமாரின் இலக்கிய இயங்கு தளத்தையும் அவரது உருவாக்கத்தில் வட பகுதியிலுள்ள இடதுசாரி அமைப்புகளும் சிந்தனையாளர்களும் தாக்கம் செலுத்தியுள்ள விதத்தை பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

5. மலையக தேசியம் குறித்த கருத்துக்களும் விவாதங்களும்

மலையக தேசியம் பற்றிய கருத்துகளும் விவாதங்களும் சமகாலத்தில் வலுப்பெற்று வருகின்ற சூழ்நிலையில் நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்னரே சாந்திகுமார் மலையகத் தேசியம் பற்றி காத்திரமான கருத்துக்களை முன்வைத்துள்ளார். இதில் மலையக சிறுபான்மைத் தமிழரை அறிமுகம் செய்வதிலும் அவர்கள் எவ்வாறு ஒரு தேசிய இனமாக பரிணமிக்கிறார்கள் என்பதையும் மார்க்சிய கோட்பாட்டுப் பின்னணியிலிருந்து சாந்திகுமார் ஆராய்கின்றார். அதனடிப்படையில் மலையகத் தேசியம் தொடர்பான இரண்டு அம்சங்களை நாம் இனங்காண முடிகிறது.

மார்க்சிய கோட்பாட்டாளர்களில் லெனின் முன்வைத்த “ஏகாதிபத்திய காலனித்துவ தேசியம்” என்ற கோட்பாட்டுப் பின்புலத்தில் மலையகத் தமிழர்களது தேசிய கோட்பாட்டை முன்வைத்தல்.

மலையகத் தேசியம் தொடர்பாக ஐம்பதுகளுக்கு முன்னாலிருந்து இன்றுவரை கதைக்கப்பட்டு வந்திருந்தாலும் சாந்திகுமாருக்கு முன்னரும் அவருக்குப் பின்னரும் மலையகம் தேசியம் குறித்து கோட்பாட்டு ரீதியிலும் கருத்துநிலை அடிப்படையிலும் தெளிவான விளங்கங்களை யாருமே தரவில்லை என்ற விவாதம்.

முதலாளித்துவ பொருளாதாரத்தின் உச்சகட்டமான ஏகாதிபத்திய காலப்பகுதியிலேயே பல காலனித்துவங்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட காலனித்துவங்களில் இலங்கையும் உள்ளடங்குகின்றது. இவ்வாறு இலங்கையில் உருவாக்கப்பட்ட அல்லது உருவாகிய தேசிய சிறுபான்மை இனமே மலையக மக்கள் என அடையாளப்படுத்தும் சாந்திகுமார், மலையகத் தேசியம் பற்றி ஸ்டாலினின் கோட்பாட்டை தழுவி விளக்க முனைந்த பலரது கருத்துகளிலிருந்து வேறுபடுகிறார்.

தேசியம் குறித்த சாந்திகுமாரின் சிந்தனைகளை இருவர் ஆராய்ந்துள்ளனர். அவர்களில் எம்.எம். ஜெயசீலன் அவர்கள் மலையக தேசியம், எல். சாந்திகுமாரின் நோக்கும் பங்களிப்பும் என்ற கட்டுரையில் சாந்திகுமாரின் தேசியம் பற்றிய கோட்பாட்டு ரீதியிலான நோக்கை தெளிவுபடுத்துவதுடன் அதனை மீளவும் கலந்துரையாடுவதற்குரிய தேவையைப் பற்றி பேசுகிறார். குறிப்பாக மலையகத் தமிழ் சமூக உருவாக்கம், தேசிய சிறுபான்மை இனம் தொடர்பான கோட்பாட்டியல் வரைபை உருவாக்குவதற்கு சாந்திகுமாரின் எழுத்துக்களின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். மேலும் மலையகத் தேசியம் குறித்து நாவலர் ஏ. இளஞ்செழியன் முதல் அண்மையில் மறைந்த எழுத்தாளர் லெனின் மதிவானம் வரை எவ்வாறு அப்பொருளை கையாண்டுள்ளனர். அவர்களின் முன்வைப்புகளிலுள்ள குறைபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டி அவற்றிலிருந்து சாந்திகுமாரின் முன்

வைப்பின் சமகால பொருத்தப்பாட்டை வலியுறுத்து கிறார் ஜெயசீலன். முக்கியமாக மலையகத்தில் இயங்கிய திராவிடர் முன்னேற்றக் கழகம் (ஏ.இ.எஞ்செழியன்), மலையக வெகுசன இயக்கம் (பீ.ஏ. காதர்), மலையக ஐக்கிய இளைஞர் முன்னணி (வீ. புத்திரசிகாமணி), புதிய ஜனநாயக கட்சி (இ. தம்பையா), வி.ரி. தர்மலிங்கம், அ. லோறன்ஸ், லெனின் மதிவானம் போன்றோரும் அமைப்புகளும் ஆய்வாளர்களும் மலையகத் தேசியம் குறித்து பல கருத்துக்களை முன்வைத்திருந்தபோதிலும் அவை முழுமை பெற்றதாய் அமையவில்லை எனவும் சாந்திகுமாரின் கருத்துக்களே ஏற்புடையதென்றும் நிறுவுகிறார் ஜெயசீலன்.

இதன் தொடர்ச்சியாக சமுத்திரன் அவர்கள் சாந்திகுமாரின் தேசியம் குறித்த கருத்துகளை “தேசிய இனப்பிரச்சினையும் மலையகத் தமிழரின் சமூக உருவாக்கமும்” என்ற தலைப்பின் கீழ் ஆராய்கிறார். இலங்கையில் சமகாலத்தில் விவாதிக்கப்படுகின்ற சிறுபான்மை இனங்களின் தேசியம் குறித்த பிரச்சினைகளுக்கு சகல இனங்களுடன் சேர்ந்து ஒரு தீர்வை எட்டுவதற்கான முன்னோட்டமாக சாந்திகுமாரின் ஆய்வுகளை அடிப்படையாகக் கொள்ள முடியுமென்கிறார். “நான்கு தசாப்தங்களுக்கு முன் அவர் முன் வைத்த விமர்சனப்பார்வையும் அணுகுமுறையும் மலையகத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் உருவாக்கம் மற்றும் இலங்கை தேசிய இனப்பிரச்சினையின் சிக்கல் மிகுந்த உள்ளடக்கங்கள் ஆகியவற்றின் சம்பகாலப் போக்குகளின் அரசியல் வரலாற்றைப் புரிந்துகொள்ள உதவும் என நம்புகிறேன்.” என முன்வைக்கிறார் சமுத்திரன்.

6. சாந்திகுமாரின் இலக்கிய படைப்புகள். விமர்சனங்கள் பற்றிய மதிப்பீடுகள்.

சாந்திகுமாரின் இலக்கியப் பங்களிப்பு குறித்து பெரும்பாலும் நந்தலாலா குமுலினர்களாலேயே அதிகம் பேசப்பட்டு வந்திருந்தாலும் அப்பங்களிப்பு குறித்த மதிப்பீடுகளை அவர்களும் சரியாக மேற்கொள்ள வில்லை. அவர் ஆசிரியராகவிருந்த தீர்த்தக்கரை

சஞ்சிகையில் நேரடியாகவும் புனைபெயர்களிலும் பல இலக்கிய முயற்சிகளை மேற்கொண்டு வந்தார். குறிப்பாக அவரது எழுத்துக்கள்

1. சிறுகதைகள்
2. மொழிபெயர்ப்புகள்
3. இலக்கிய விமர்சனங்கள்
4. நாட்டார் பாடல் தொகுப்புகள்

என்றவாறு அமைகின்றன. அவர் ஒரு சில சிறுகதைகளே படைத்துள்ளார். அவை, தீர்த்தக்கரை கதைகள் தொகுப்பில் வெளிவந்துள்ளன. அதுபோலவே சில கதைகளை மொழிபெயர்த்துள்ளார். அவை, தீர்த்தக்கரை சஞ்சிகையில் வெளிவந்துள்ளன. அக்கதைகள் காலமும் மனிதர்களும் என்ற தொகுப்பில் இடம்பெறுகின்றன. அக்கதைகள் அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் இடம்பெற்ற பிரச்சினைகளின் பிரதிபலிப்பவையாக அமைந்துள்ளதாக கலாநிதி பெ.சரவணகுமார் குறிப்பிடுகிறார்.

சாந்திகுமாரது இலக்கிய பங்களிப்புகளில் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக விளங்குவது இலக்கிய விமர்சனம் தொடர்பானவை. அவ்வாறான தளத்தில் மூன்று கட்டுரைகள் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கவை.

1. குமரன் சிறுகதைகள்: விமர்சனமும் வேண்டு கோளும்
2. கூலித்தமிழ் நூல் பற்றிய மலையக யதார்த்தங்களின் பகைப்புலத்திலான ஒரு நிதர்சன நோக்கு
3. இலங்கையில் முற்போக்கு இலக்கிய போக்குகள் குறித்து

குமரன் சஞ்சிகையில் வெளிவந்த சிறுகதைகள் குறித்தும் முற்போக்கு இலக்கிய செயற்பாடுகள் குறித்தும் சாந்திகுமார் அவர்களது விமர்சன எழுத்துக்கள் இலக்கிய கோட்பாட்டு நிலைச் சார்ந்ததாகும். குறிப்பாக சாந்திகுமார் இயங்கிய மார்க்சிய கோட்பாட்டு நிலை நின்று இலக்கிய விமர்சனங்களை முன்வைக்கிறார். “நாகரீகமான முறையில் இலக்கியத்தை அணுகுவதும் கண்மூடித்தனமாக கோட்பாடுகளை படைப்பாக்கத்துக்குள் புகுத்தி இலக்கியத்தின் கலைத்தன்மையை சீர்குலைப்பதில் சாந்திகுமாரைக் கண்டிப்பாடிக்கொள்ளுமா என்பதை குமரன் சிறுகதைகள் குறித்து சாந்திகுமாரின் விமர்சனங்களை

எடுத்துக்காட்டும் பெ. சரவணகுமாரின் மதிப்பீட்டின் ஊடாக அறிய முடிகிறது.” மார்க்சிய கோட்பாடுகளை உள்வாங்கி படைப்பாக்கங்களை மேற்கொள்வோர் குறிப்பாக சிறுகதை படைப்போர் பிரச்சார நோக்கத்திற்காக வலிந்து வறட்டுத் தனமாக சில கருத்துக்களை திணிக்கும்போது இலக்கிய படைப்பின் கலைத்தன்மை சீர்குலைவதை சாந்திகுமார் சுட்டிக்காட்டியிருப்பதை சரவணகுமார் எடுத்துக்காட்டு கிறார்.

முற்போக்கு இலக்கியம் குறித்து ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் தேசிய ரீதியில் இடம்பெற்று வந்த இலக்கிய சர்ச்சைகளுக்கு சாந்திகுமாரும் சில எதிர்வினைகளை புரிந்துள்ளார் என்பதும் கூட மார்க்சிய படைப்பாளிகள் பின்பற்ற வேண்டிய படைப்பாக நெறிமுறைகள் பற்றியதாகவே அமைகிறது. முக்கியமாக இது மலையகம் மட்டும் சார்ந்து நிற்காது இலங்கையின் தேசிய ரீதியில் இடம் பெற்று வந்த இலக்கிய போக்குகள் குறித்த விவாதங்களிலும் அவர் தனது அழுத்தமான பார்வையை செலுத்தி வந்துள்ளமையை சரவணா அடையாளம் காட்டியுள்ளார்.

7. கூலித்தமிழ் மு. நித்தியானந்தனின் கருத்துநிலையும் சாந்திகுமாரின் கருத்துக்களும்

ஆரம்பகால மலையக இலக்கிய முயற்சிகள் குறித்து வெளிவந்த ஆய்வு முயற்சிகளில் பேராசிரியர் மு. நித்தியானந்தனின் கூலித்தமிழ் எனும் நூல் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இந்நூலில் மலையகத்தில் முதல் நூல், முதல் பெண் ஆளுமை பற்றிய மதிப்பீடுகள் அவரது கருத்துநிலை முரண்பாட்டை காட்டி நிற்பதாக சாந்திகுமார் இனங்காண்கிறார். கோப்பி யுகத்தில் மக்களால் பாடப்பட்ட நாட்டார் பாடல்களை நிராகரித்து தோட்டத்தில் கண்டாக்டராக இருந்த ஆபிரகாம் ஜோசப் அவர்களால் இயற்றப்பட்டு 1869ம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட நாட்டார் பாடல்கள் உள்ளடங்கிய “கோப்பிகிருஷ்ணிகும்பி” என்ற நூலை மலையகத்தின் முதல் நூலாக மு. நித்தியானந்தன் அடையாளங்காட்டுவதானது, மலையக மக்களது செழுமை மிக்க வாழ்வியல் கலாசாரங்களை பின்தள்ளி திரிபுபடுத்தி மலையக மக்களை ஒரு கூலி

கலாசாரிகளாக உருவகிக்க முனைவதாக சாந்திகுமார் குறிப்பிடுகிறார்.

மலையகத்தின் முதல் பெண் ஆளுமை குறித்த மதிப்பீட்டிலும் நித்தியானந்தனின் பார்வைக் கோளாறு களைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். க. அஞ்சகம் இயற்றிய “உருத்திரக் கணிகையர் கதாசாரத் திரட்டு” என்ற நூல் மலையக இலக்கியத்தின் உன்னதமான பெண் ஆளுமையை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது என்று நித்தியானந்தன் முன்வைக்கும் கருத்துக்களை விவாதிக்கும் சாந்திகுமார் அவர்கள் மலையக சமூக இலக்கிய தொழிற் சங்க அரசியல் செயற்பாடுகளில் தீவிரமாக அக்கால கட்டத்தில் செயற்பட்ட கோ. ந. மீனாட்சியம்மாள் குறித்த நித்தியானந்தனின் மதிப்பீடு யாது? என வினவுகின்றார்.

“கூலித்தமிழ் கோப்பி யுகத்தின் சில ஒருதலைப்பட் யதூர்த்தங்களை தேயிலை யுகத்திற்கும் முக்கியமாக 20ம் நூற்றாண்டின் மூன்றாவது தசாப்தத்திற்கும், அடுத்த கட்டத்திற்கும், அதே அணுகுமுறையில் தாக்கி நிறுத்த முற்படுவதே கீந்நூலின் அடிப்படைப் பண்பினமாகவும் அமைந்துவிடுவதை காணமுடிகிறது.” என்று கூலித்தமிழ் முன்னிறுத்தும் கண்டடைவுகளின் பொருத்தப்பாடற்ற தன்மையை எடுத்துக்காட்டும் எஸ். சாந்திகுமாரிலிருந்து சற்று அழுத்தமாக நோக்கினால் முதல் நூல், முதல் பெண் ஆளுமை என்பவற்றுடன் முதல் நாவலாக அவர் அடையாளம் காட்டும் நூலும் அவரது கருத்துநிலையை தெளிவாக வெளிப்படுத்துகின்றது. நாட்டார்பாடல்களை புறக்கணித்து ஆபிரகாம் ஜோசப் எழுதிய கோப்பிகிருஷ்ஷிக் கும்மி எவ்வாறு மக்களுக்கு எதிரான இலக்கியமாக நின்றதோ அதுபோலவே நித்தியானந்தனின் கூலித்தமிழும் மக்கள் இலக்கிய கணக்கெடுப்பிலிருந்து அந்நியப்பட்டு நிற்கிறது என்பது வெளிப்படை.

8.0 முடிவுரை - கோட்பாடும் நடைமுறையும்

காலமும் மனிதர்களும் எஸ். சாந்திகுமாரின் தேர்ந்த படைப்புகளின் தொகுப்பு, சாந்திகுமாரின் எழுத்துக்களின் வழியாக அவரை மீள்வாசிப்புச் செய்வதற்கு ஒரு வாய்ப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளது. என்பது

ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதாயிருப்பினும் அவரது முழு எழுத்துக்களும் தொகுக்கப்படவேண்டியது அவசியமாகும். எமது வாசிப்புக்கு எட்டியவரையில் சாந்திகுமாரினால் எழுதி கிடைக்கப்பெற்ற எழுத்துக்களும் அவரது எழுத்தியக்கம் குறித்த ஆய்வாளர்களினால் முன்வைக்கப்பட்ட கருத்துக்களின் ஊடாகவும் அவரது சமூக அரசியல், இலக்கிய ஆய்வு முயற்சிகள் அனைத்தும் மார்க்சிய கோட்பாட்டுத் தளத்தில் அணுகப்பட்டவையாக அமைகின்றன. சமூக உருவாக்கம், ஸ்தாபன பிரச்சினைகள், தேசியம் தொடர்பான ஆய்வுகள், இடதுசாரி இயக்கங்கள் குறித்த நோக்கு, மலையகத் தமிழரின் அடையாளம் தொடர்பான விவாதங்கள் போன்ற சமூகவியல் ஆய்வுகள் அனைத்தும் மார்க்சிய கோட்பாட்டினடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்பட்டது போலவே அவரது இலக்கிய விமர்சனங்களும் மார்க்சிய பின்புல நோக்கை அடிப்படையாக கொண்டு நிகழ்த்தப்பட்டவை. இந்த அடிப்படையில் மலையகத்தில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் பின்னரைப் பகுதியில் இயங்கிய பிரதான மார்க்சிய சிந்தனையாளராகவும் மலையக சமூக விடுதலை குறித்து தெளிவான கருத்துக்களை முன்வைத்த முன்னோடியாகவும் சாந்திகுமார் தெரியவருகிறார்.

மலையக சமூக அரசியல் இயங்குதளத்தில் முனைப்பான சில பிரச்சினைகளை பேசியவராக அவர் அறியப்படுகிறார். குறிப்பாக மலையக “சமூக உருவாக்கம்” என்ற அவரது கருத்துநிலை மிக மிக முக்கியமானதென்பது போலவே மலையகத் தேசியம் குறித்த அவரது கோட்பாட்டியல் விளக்கமும் மலையகத் தேசியம் குறித்த ஆய்வுகளை மேற்கொள்வோருக்கு மிகவும் அவசியமானதாகும். மலையக இலக்கிய புலத்தில் மார்க்சிய சிந்தனை சார்ந்து இயங்கிக்கொண்டிருப்பவர்கள் கோட்பாடுகளை மட்டும் வியாக்கியானம் செய்துகொண்டிருக்க அக்கோட்பாடுகளை “மலையகத் தேசியம்” எனும் கருத்தாக்கத்துடன் பொருத்தி ஆராய்ந்தமையால் சாந்திகுமார் கோட்பாட்டை நடைமுறையுடன் இணைத்துப் பார்ப்பவராக அடையாளமாகிறார்.

மலையக தமிழரின் வரலாறு 200 வருடத்தை நெருங்குகின்ற இச்சூழ்நிலையில் மலையகத் தமிழரை எவ்வாறு அழைப்பது என்பது குறித்த தெளிவில்லாத நிலையில் இந்திய வம்சாவளித்தமிழர் என்று இன்றும் எம்மை இந்நாட்டுக்கு அந்நியராகவே கருதநினைக்கும் ஆய்வாளர்கள் எம்மிடையே வெளிக்கிளம்பியுள்ள நிலையில் மலையகத் தமிழரின் அடையாளம் பற்றிய அவரது விளக்கமும் தற்காலத்தில் மிக அவசியமாகும்.

சாந்திகுமாரின் விடுபட்ட படைப்புகள் அனைத்தும் நூலுருவாக்கம் பெறவேண்டும். இதுவரையில் வெளிவந்த ஆக்கங்களை வைத்துப் பார்க்கின்றபோது மலையக சமூக, அரசியல், இலக்கிய தளத்தில் மிக முக்கியமான விடயங்களைப் பற்றி அவர் பேசியுள்ளதோடு அவற்றை விவாதித்துமுள்ளார். ஆகவே அவரது கருத்துக்களை தொடக்கப்புள்ளியாகக் கொண்டு மேலும் அக்கருத்துக்களை விவாதித்து சமூகத்திற்கு கொண்டு செல்லமுடியும்.

“இறவா புகமோடு”

ஜெயராமன் லெனின் மதிவாணம்

சை.கிங்ஸ்லி கோமஸ்

அறிமுகம்

வாழ்க்கையில் சந்தித்திருக்கக் கூடாத அந்த நாள் - 2022 நவம்பர் 13 மரண செய்தி காதுகளில் காய்த்த சயப் பிழம்பாகப் பாய்ந்தது... தோழர் லெனின் மதிவாணம் மரணித்து விட்டான்....

மலையகத்தில் ஆண்டாண்டு காலமாக மானுட ஆளுமைகளின் வரவும் வளர்ச்சியும் அதனோடு சேர்த்து அவர்கள் தம் தியாகங்களும் பதியப்பட்டும் பதியப்படாம லும் காணப்படுகின்றன. ஆனாலும் அவர்களின் எழுத்தும் கருத்தும் மாத்திரமே உயிர் வாழ்கின்றன. அந்தவகையில் மலையகத்தின் அடையாள ஆளுமைகளில் ஜெயராமன் லெனின் மதிவாணம் என்னும் இளம் இலக்கிய வாதியின் நினைவுகள் என்றென்றும் பதியப்பட்டே காணப்படும்.

ஆங்கிலேயரிடம் இருந்து பெற்ற சுதந்திரம் இந்தியர் கைகளுக்குச் சென்று விடக்கூடாது என்று அச்சம் கொண்ட பெரும்பான்மைச் சமூகம் 200 வருட காலமாக ஒரு சமூகத்தை நிமிர் விடாமல் சதி செய்யும் ஒரு நாட்டில் அச்சமுதாயத்தை நெம்பும் நெம்பு கோல்களாகப் பிறப்பவர்கள் - பிறந்தவர்கள் அச்சமுகத்தால் மறக்கப்பட கூடாதவர்கள்.

1971 ஆம் ஆண்டு காசல்ரி தோட்டத்தில் கோடி லயத்தில் திருமதி தவமணி தேவி ஒரு ஆண் மகனைப் பெற்றெடுத்தாள். அந்த ஆண்மகன் இரவ

பாடசாலை, ஸ்டாண்டர்ட் முடக்கு, இரட்டைக்கல் பாறை, ஆறாம் நம்பர் மலை, அங்கிருந்த பலா மரம், பத்தாம் நம்பர் ஏத்தம், காத்தாடி முடக்கு, ஆத்துக் கரை, கிரிக்கெட் மைதானம், கோயில் வாசல் என்று ஓடி ஆடி விளையாடியபோதும், மூங்கில் தூர்களில் அடியில் பிள்ளையார் பந்து விளையாடி மகிழ்ந்திருந்தபோதும் காசல்ரி தோட்டம் கண்டெடுத்த மாணிக்கம் ஒன்று உலகம் பேசும் திறனாய் வாளனாக, சமூக மாற்றத்திற்கான நெம்பு கோலாக எழுந்து வாழ்ந்து சீக்கிரம் மண்ணில் புதைந்து போவான் என்று யாருமே நினைக்கவில்லை.

தமிழ் இலக்கிய விமர்சனத் துறையில் ஈடுபாடு கொண்ட லெனின் பற்றிய பல்பக்க பார்வையை இக்கட்டுரை ஆராய்கின்றது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் இலக்கிய வளர்ச்சியின் நவீன இலக்கியம் பாரதியின் மூலம் விரிவும் ஆழமும் பெற்றது. இலங்கையின் நவீன இலக்கிய மானது பேராசிரியர் கைலாசபதியின் திறனாய்வுகள் ஊடாகவும் இலக்கிய கோட்பாடுகள் ஊடாகவும் விஞ்ஞானவியலுடனும் இணைந்து புடம் போடப்பட்டது. அவ்வாறு புடம் போடப்பட்ட தமிழ் இலக்கியத்தைக் கையில் எடுத்த இலக்கியப் பொற் கொல்லர்களில் முக்கியமாக அடையாளப்படுத்தக் கூடிய லெனின் மதிவாணம் பற்றிய “இறவா புகழ் பெற்ற ஜெயராமன் லெனின் மதிவாணம்” என்னும் இந்தக் கட்டுரை மலையக இளம் இலக்கியவாதி களுக்குப் பயணிக்கச் செப்பனிடப் பட்ட பாதைகளில் ஒன்றாக அமையும் என்ற நம்பிக்கையில் பகிரப்படு கின்றது.

குடும்பப் பின்னணி

திராவிட இயக்கத்தின் கோட்டை என்று கூறப் பட்ட காசல்ரி தோட்டத்தின் திராவிட பின்னணியிலான குடும்பம் ஒன்று மக்களோடு

மக்களாக வாழ்ந்து வந்தது. அந்தக் குடும்பத்தின் தீவிர திராவிட செயல்பாடுகளும் அதன் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போக்கும் மக்களைச் சிந்தனை மாற்றத்திற்குள் கொண்டு சென்றது. இலங்கை நாட்டில் பஞ்சம் தலைவிரித்தாடிய காலகட்டம். மக்கள் பசியால் வாடிய காலம். தோட்டக் களஞ்சிய அறையில் கோதுமை மா களஞ்சியப்படுத்தி வைக்கப்பட்டு இருந்தாலும் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்குப் பட்டினியுடன் துன்பத்துடன் உயிர் நீக்க வேண்டிய நிலை காணப்பட்டது. தோட்ட நிர்வாகம் இவற்றைக் கண்டு கொள்ளவில்லை. மாவை பதுக்கி மக்களுக்குத் துரோகம் செய்தது. புரட்சிகர தொண்டர்களும் திராவிட தலைமை களும் தோட்ட களஞ்சியத்தை இரவோடு இரவாக உடைத்து மக்களுக்குக் கோதுமை மாவினைப் பகிர்ந்து அளிக்கின்றனர். இந்த சம்பவம் தோட்டங்கள் தோறும் புரட்சிகர புதிய சமூக சிந்தனையை ஏற்படுத்தியது. மதிவாணத்தின் பாட்டன் பூட்டன்கள் வரலாறு இவ்வாறாக காணப்படுகின்றது.

மலையக தோட்டப்பிரதேசங்களில் திராவிட சிந்தனையுடன் மார்க்சிய சிந்தனையும் பொதுவுடைமை தத்துவங்களையும் மக்கள் மனங்களில் பதிவேற்றிய காலம் அது. அத்தோட்டத்தில் சி.வி வேலுப்பிள்ளை, வீ.வெள்ளையன் போன்றோரின் ஆதிக்கமும் மாற்று அரசியலின்பால் மக்களை கொண்டு சென்றது. திராவிட இயக்கத்தின் முன்னோடி இளஞ்செழியன் மிகவும் நேசித்த ஒரு தோட்டம் இந்த தோட்டம் என்றால் அது மிகையாகாது.

லெனின் மதிவாணத்தின் தந்தை

லெனின் மதிவாணத்தின் தந்தை ரோஸ்கிய மார்க்சிய தத்துவத்தைத் தன்னகத்தே கொண்டு கடைசி வரை கம்யூனிஸ்ட்டாக வாழ்ந்தவர். அதிலும் ட்ரொஸ்கிய பார்வை என்பது அவரின் பார்வையில்

நியாயப்படுத்தப் பட்டதாகவே இருந்ததுடன் தான் கொண்ட கொள்கைக் காக எவரையும் மிகத் தீவிரமாக விமர்சிக்கும் அரசியல் விமர்சகனாகவும் அவர் காணப்பட்டார். அவரின் அதி தீவிர மார்க்சிய ஈர்ப்பின் காரணத்தினால் லெனின், ட்ரொஸ்கி என்று அவரது புதல்வர்களுக்கு நாமம் சூட்டியுள்ளார்.

மதிவாணத்தின் பாடசாலை காலம்

அட்டன் புனித ஜோன் பொஸ்கோ கல்லூரியில் வகுப்பு ஒன்று முதல் கல்வி பொது சாதாரண தரம் வரை கல்வி கற்று தனது பாடசாலை காலத்தில் சிறந்த விவாதியாகவும் மேடைப் பேச்சாளனாகவும் லெனின் மதிவாணம் திகழ்ந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. மலையக நாட்டார் பாடல்கள், கவிதைகள், தனிப்பாடல்கள், புதுக்கவிதைகள், சிறுகவிதைகள், சிறுகதைகள், நாவல்கள், நடைச் சித்திரங்கள், ஓரங்க நாடகங்கள், ஆவணப் படங்கள், ஹைக்கூ கவிதைகள் என்று காணப்பட்ட காலத்தில் திறனாய்வு இலக்கியம் என்ற சொற்பதம் அங்கங்கே பேசப்பட்ட காலம் அது. சற்று உன்னிப்பாக நோக்கிய போது பாரதி, பேராசிரியர் கைலாசபதி, பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, பேராசிரியர் மௌனகுரு என்று அடிக்கடி தனது பேச்சில் உச்சரித்த மலையக மைந்தன் லெனின் மதிவாணம் என்றால் மிகை ஆகாது.

மாணவனாக லெனின், ஆசிரியனாக லெனின், விரிவுரையாளனாக லெனின், வெளியீட்டு திணைக் களத்தின் பிரதி ஆணையாளராக லெனின் என்ற நான்கு பகுதிகளைக் கொண்டு இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

மாணவப் பருவம்

கணித பாடத்தை விருப்பத்துடன் கற்ற மதிவாணம் என்னும் மாணவன் கணிதப்பட்டதாரியாக வரவேண்டும் என்ற ஆசைகளை நிராசைகளாக ஆக்கிக்

கொண்டான். குடும்ப வறுமை காரணமாகவும், பொருளா தார கஷ்டங்கள் காரணமாகவும் அந்த எண்ணத்தை கைவிட்டான். ஆனாலும் தனது வகுப்பு நண்பர்களுக்கும் தனது தோட்டத்தில் ஏனைய மாணவர்களுக்கும் கணிதம் கற்பிப்பதிலே ஆர்வம் கொண்டிருந்தான். கணிதத்தோடு சேர்த்து வாழ்வி யலை கற்பிப்பதிலும் உள்ளூர் அரசியல், சர்வதேச அரசியல் பற்றி கதைப்பதிலும் ஆர்வம் கொண்டிருந்தான். இதனூடாக அவனது ஆளுமை அந்தத் தோட்டத்திலும் பாடசாலையிலும் வியாபித்து இருந்தது. அட்டன் திருச்சிலுவை ஆலய வாசலிலே புனித ஜோன் பொஸ்கோ கல்லூரியின் மாணவர்கள் நாடகம், விவாதம், பா ஓதுதல், பேச்சு போன்ற போட்டிகளுக்கான ஆயத்தங் களைச் செய்து கொண்டிருந்தபோது விவாத போட்டிக் காக லெனின் மதிவாணம் ஏனைய நண்பர்களையும் ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்ததைக் கண்டு வியந்தத பாடசாலை மாணவர்களில் நானும் ஒருவன். கல்வி பொது தராதர சாதாரண தரத்தினை முடித்து தனது 18 வயதில் ஆசிரியர் நியமத்தைப் பெற்றார் மதிவாணம். தொண்டர் ஆசிரியராக புலியாவத்தைத் தமிழ் வித்தியாலயத்தில் சில வருடங்கள் கணிதம் கற்றுக் கொடுத்ததாகப் பலர் கூற கேட்டிருக்கின்றேன்.

ஆசிரியராக...

25,000 ஆசிரியர் நியமனங்கள் வழங்கப்பட்ட போது வெறும் ஆயிரம் ரூபாய் சம்பளம் பெற்ற ஆசிரியர்களுள் ஒருவரான லெனின் தனது முதல் சம்பளத்தில் புத்தகங்களை வாங்கிய பண்பாடு வியந்து போற்றத்தக்கது. கொழும்பு மத்திய சந்தையில் அமைந் திருந்த வசந்தம் புத்தக நிலையம் சவுத் ஏசியன் புகள் தேசிய கலை இலக்கிய பேரவையின் புத்தக நிலைய மாகக் காணப்பட்டது. தனது சம்பள பணத்துடன்

இன்னும் பல நண்பர்களிடம் கடனாக பெற்ற பணத்தையும் சேர்த்து ஐந்தாயிரம் ரூபாவிற்குப் புத்தகங்கள் வாங்கிய ஆசிரியனை இதுவரை வேறு எங்கும் நான் சந்தித்த தில்லை. அது ஒரு புதிய பண்பாட்டின் அடையாளமாக காணப்படுகின்றது. அந்த நூல்கள் தான் லெனின் மதிவாணம் என்னும் இலக்கிய ஆளுமையைப் பேராசிரி யர் கைலாசபதியின் பாதையில் பயணிக்கப் பாதை சமைத்துக் கொடுத்தது என்றால் மிகையாகாது.

தனது தந்தை றொஸ்கிய மார்க்சிய மார்க்கத்தைத் தன்னகத்தே கொண்டு இருந்தாலும் லெனின் அதற்கு எதிரான ஸ்டாலினின் கோட்பாட்டை தன்னகத்தே கொண்ட மாக்ஸியவாதியாகத் தன்னை மாற்றிக்கொண்ட காலகட்டம் அந்த காலகட்டமே. அந்த காலகட்டங்களில் ஹோமியோபதி வைத்தியர் அழகப்பன் சாந்தகுமாருடன் ஏற்பட்ட தோழமை காரணமாக மலையக இளைஞர்கள் பலருக்கு ஆங்கில மொழியுடன் மார்க்சியமும் கற்பிக்கப்பட்டது. அந்தக் கல்வி நிலையத்தில் மீண்டும் லெனின் மதிவாணம், ஜெயராமன் ட்ரொஸ்கி, சண்முகராஜா, வாசுதேவன், ஒஸ்போன் ரவி, பிரியா, தேவி போன்றோரின் ஐக்கியம் ஏற்பட்டது. இதன் காரணத்தினால் புதிய சிந்தனை கலை இலக்கிய பேரவை ஹட்டன் நகரில் தோற்றம் பெற்றது.

புதிய சிந்தனை கலை இலக்கியப் பேரவை 1990களில் இளமையும் புதுமையும் ஒன்றிணைந்த அரசியல் சிந்தனையில் பல புதிய மாற்றங்களைத் தொட்டகாலகட்டம்.

அரசு சார்பற்ற நிறுவனம் ஒன்றில் கடமை யாற்றிய காலத்தில் மாணவர்களுக்கு இலவச கணித பாட கருத்தரங்குகளை ஏற்பாடு செய்து வினாதான் களைத் தயார் செய்து தட்டச்சு செய்து வகுப்புகளை நடத்துவதற்காக லெனினுடன் இணைந்து வேலை

செய்த காலத்தில் அவர் மிகவும் அர்ப்பணிப்புடன் வேலை செய்தமையை மீட்டு பார்க்க வேண்டியதுடன் அவரோடு காசல்ட்ரி தோட்ட வீட்டில் பல இரவுகள் தங்கி இருந்து கடுமையாக வேலை செய்ததுடன் மார்க்சிய நூல்கள் தொடர்பாகவும் கே டேனியல், பேராசிரியர் கைலாசபதி, சில்லையூர் செல்வராசன் போன்றோரின் இலக்கிய படைப்புகள், வாழ்வியல் என்பவற்றைப் பற்றி பேசியதுடன் என்னை புடம் போட்ட தோழமைகளில் லெனின் மதிவாணம் மிக உயரத்தில் இருக்கின்றார்.

அக்காலத்தில் புதிய சிந்தனை கலை இலக்கிய பேரவையினை ஆரம்பித்து டாக்டர் சாந்தகுமாரின் வழிநடத்தலில் மார்க்சிய அறிவியலுடன் திறனாய்வுக் கான இலக்கிய அமைப்பாகப் பேராசிரியர் கைலாசபதியின் அடிப்பாதையில் மனிதநேய இலக்கியங்களின் பால் இளம் இலக்கியவாதிகளை நகர்த்துவதனை நோக்கமாகக் கொண்டு மதிவாணம் செயல்பட்டார். நந்தலாலா இலக்கிய வட்டம், தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை, சமூக நலனுக்கான நிறுவனம் ஆகிய அமைப்புகளுடனும் இணைந்து பயணித்த மதிவாணம் அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்கள் தொடர்பாக ஆரோக்கியமான விமர்சனங்களை முன் வைத்ததும் குறிப்பிடத் தக்கது.

விரிவுரையாளர்

கொட்டகலை அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலையின் அதிபராக இருந்த அமரர் கணபதி அவர்களின் அழைப்பை ஏற்று இணைப்பு விரிவுரையாளராக லெனின் மதிவாணன் உள்வாங்கப்பட்டார். கொட்டகலை அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலையில் இலக்கியம், திறனாய்வு, சமூகப் பார்வை என்ற பாதையில் மலையக மற்றும் வடக்கு கிழக்கு மாணவர்களை நகர்த்தி செல்லும் தனது கடமை யைச்

செவ்வளவே ஆரம்பித்தார். அதே காலகட்டத்தில் கலாசாலை முதல்வராக கவிஞர் சு. முரளிதரன், விரிவுரை யாளர் அருந்தவ ராஜா ஆகியோர் கலாசாலையின் மாற்று சிந்தனையில் பெரும் பங்கினை வகித்தபோது அவர் களோடு இணைந்து மதிவாணம் தனது ஆளுமையை வெளிக்காட்ட தவறவில்லை. கல்வி மற்றும் இணை பாடவிதான விடயங்களில் தனது காத்திரமான செயற் பாட்டினை முன்னெடுத்த போது இலக்கிய செயற்பாட்டாளரும் பெண்ணிய செயற் பாட்டாளருமான சந்திரலேகா கிங்ஸ்லி, கொட்டகலை அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலையின் வாசிகசாலை பொறுப்பாளராக இருந்த தீபன் ஆகியோரோடு இணைந்து அவருடைய கலை இலக்கியச் செயற்பாடு களையும் மானுட விடிவுக்கான நகர்வுகளையும் மிகச் சிறப்பாக செய்தமைக்கு இவர்களும் சாட்சிகள் ஆகின்றனர். மிக முக்கியமாக இலக்கியத்தில் முற்போக்கும் பாரதியின் விடுதலையும், கைலாசபதி அறிமுகமும் எனப் புதிய பாதையில் கல்வி சமூகத்தினை நகர்த்தி சென்றதுடன் எழுத்தாளர் சின்னத்தம்பி இதய ராசன் கலாசாலையின் விரிவுரை யாளராக இருந்த காலகட்டத்தில் அவரோடு இணைந்து மதிவாணம் சமூக அசைவியத்திற்காக இலக்கியத்தினைக் கையிலேந்திய இலக்கியவாதி என்றால் மிகை ஆகாது. 1999 ஆம் ஆண்டு கொட்டகலை அரசினர் கலாசாலையின் கல்விக் கழக வெளியீடான கலை அருவி 99 மலரில் "தேடல் என்பது உள்ளவரை" என்னும் தலைப்பில் வாசிப்பு தொடர்பாக ஓர் அறிமுக குறிப்பினை லெனின் மதிவாணம் எழுதியுள்ளார். அதில் "வாசிப்பு ஏன் அவசியம்" என்ற உப தலைப்பில் "எத்தனைக் கம்பீரமாய் இச்சொல் ஒலிக்கிறது" என்று கூறியதன் அடிப்படையில் கலாசாலை சமூகத்தினைப் புதிய அசைவியக்கத்திற்கு நகர்த்தியுள்ளதனைக் காண லாம். ஜெயக்குமார் கலாசாலையின் அதிபராக இருந்த

காலகட்டத்தில் லெனின் மதிவாணனின் இலக்கியச் செயற்பாடுகளுக்கு எந்தவித தடைகளும் இன்றி முன்னெடுக்க உதவினார் என்பதும் இங்கே பதியப்படல் வேண்டும்.

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தின் பிரதி ஆணையாளர்.

இணைப்பு விரிவுரையாளர்களைக் கல்வி நிர்வாக சேவைக்கு உள்வாங்கியதன் காரணத்தினால் லெனின் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தின் உதவி ஆணையாளராக நியமனம் பெற்றார். கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக் களச் செயற்பாட்டில் மலையகத்தைச் சேர்ந்த பலரை இன, மத, வர்க்க, சாதி பேதங்கள் பாராது உள்வாங்கியதனை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தின் பிரதி ஆணையாளராகவும் வர்க்க போராளியாகவும் வாழ்தல் என்பது இந்த முதலாளித்துவ கட்டமைப்பில் மிகவும் கடினமான ஒரு விடயமாக காணப்பட்ட போதும் வெளிப்படையாகத் தான் ஒரு கம்யூனிஸ்ட் என்ற அடையாளத்தினை முன் காட்ட அஞ்சாத லெனின் மதிவாணம் பாட விதானத்தினுள் சீ.வி. வேலுப் பிள்ளை, சு முரளிதரன், மலேசிய மக்கள் போராளி மு வரதராக, சிவ ராஜேந்திரன், ராகலை பன்னீர், மல்லிகை சி. குமார், குறிஞ்சித் தென்னவன் போன்றோரையும் மலையக நாட்டார் பாடல்களையும் இலங்கை கல்வி பரப்பிற்குள் அறிமுகப்படுத்தியது வரலாற்று முக்கியத் துவம் வாழ்ந்த விடயமாகவே குறிப்பிடப்பட வேண்டியது கால தேவையாகும். லெனின் மதிவாணனின் இந்தச் செயற்பாட்டினைத் தொடர்வதற்கு இன்று கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தில் யாருமே இல்லாமல் போயிருப்பதனை உணரக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இந்த வெறுமை தீர்க்கப்பட வேண்டும் ஆனால் இன்னும் ஒரு மதிவாணனை இந்தச் சமூகம் காண முடியாதது துரப்பாக்கியமே ஆகும்.

லெனின் எழுதிய நூல்கள்

ஜூலியஸ் பூசிக்கின் தூக்கு மேடை குறிப்புகள் நூலினைத் தனது மக்கள் இலக்கிய செயற்பாடுகளின் உணர்வின் தூண்டுகோல் என்று அடிக்கடி கூறிய மதிவாணன் அதன் அடிப்படையிலே பயணித்தார் என்பதற்கு சான்றாதாரமாக இரட்டை தேசியம், மதம் பற்றிய மார்க்சிய கருத்தின் மீதான மறுவாசிப்பு என்பவற்றுடன் சர்வதேச இலக்கியத்தில் பாட்டாளி வர்க்க ஜனநாயகத்தினை முன்னிறுத்தி பல படைப்புகளை வழங்கியுள்ளார்.

முகஸ்துதி, மதவாதம், சாதிய சார்பு தன்மை, ஏழைகளை விமர்சிக்கும் போக்கு, தொழிலாளர் விமர்சனம் என்பவற்றை விளக்கி மனிதநேய ரீதியான பார்வையினைப் பறைசாற்றிய லெனின் மதிவாணம் மலேசிய எழுத்தாளர் முருகன் வரதராசுடனான நெருங்கிய தோழமை காரணத்தினால் மலேசிய தமிழரின் வாழ்வியல் பரிமாணங்கள் என்ற நூலை 2007 ஆம் ஆண்டு எழுதி வெளியிட்டார். மலையக விடுதலை சிந்தனையின் தளபதி இரா.சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்த விழாவில் மேற்படி கட்டுரை வாசிக்கப்பட்டது. மலேசிய மக்களின் பாட்டாளி வர்க்கப் போராட்டங்களும் அதன் விடுதலை நோக்கிய பயணப் பாதையினையும் எடுத்தியம்பும் மதிவாணன் மலேசிய தமிழர்களின் உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்கான ஸ்தாபனம் ஒன்றை மலேசியாவில் கட்டி எழுப்ப வேண்டியதன் தேவையினையும் பறைசாற்றி இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

லெனின் தனது நட்பினைத் தேசம் கடந்து வியாபித்தமைக்குச் சான்றாதாரமாக எழுத்தாளர் ஆதவன் தீச்சன்யா, பேராசிரியர் அ.மாக்கல், அகரா, என் சரவணன், தவமுதல்வன் மு.நித்யானந்தன், பேராசிரியர் கவாசிமா கோஜி, லீனா மணிமேகலை, திருவரங்கன், தேவதாஸ் பிரான்ஸ், விஜி ஜெர்மன், உமா ஜெர்மன், ஜீவ முரளி, ஞானம், மு.வரதராசு மலேசியா, தோழர்.பொன் பெருமாள் மலேசியா போன்றோருடனான நட்பினையும் குறிப்பிட்டு அடையாளப்படுத்துதல் அவசியமாகும். மலையகம் தேசியம் சர்வதேசியம், ஊற்றுக்களும் ஓட்டங்களும், சமூக இலக்கிய தளங்களில் படைப்புகளும் செயற்பாட்டாளர்களும், பேராசிரியர் கைலாச பதி சமூக மாற்றத்திற்கான இயங்காற்றல் என்னும் நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். அவை உலக மயம், பண்பாடு, எதிர்ப்பு அரசியல் என்ற கொள்கை பிடிப்பு கொண்ட எழுத்துக்களாகும். பின்னவீனத்துவ கோட்பாட்டினை நியாயப்படுத்தும் போக்கினைத் தன்னகத்தே துளியும் கலக்க விடாமல் கவனமாகத் தனது படைப்புகளைத் தந்திருப்பது வியக்கத்தக்க விடயமாகும்.

லெனிற்ரு நான் கூற விரும்பியது

மலேசிய தமிழர்களின் உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்கான ஸ்தாபனம்

ஒன்றினைக் கட்டி எழுப்ப வேண்டிய தேவையை அவர் பறைசாற்றிய போதி லும் இலங்கையில் சிறந்த ஸ்தாபனம் ஒன்றினைக் கட்டி எழுப்பி புதிய தலைமுறையினரை மார்க்சிய கோட்பாட்டிற்கு அமைய சிறந்த திறனாய்வாளர்களாகவும், மார்க்சிய தலைமைகளாகவும் கட்டி எழுப்ப முயற்சி எடுத்திருக்க வேண்டியது காலத்தின் கட்டாயமாகும். ஊற்றுக்களும் ஓட்டங்களும் ஓடிய லெனின் தன் முக்கியத்துவம் உணராதது ஓட்டத்தினை நிறுத்தியமைப் பாரிய விமர்சனத்திற்கு உரியதாகும். ஒரு விமர்சகன் சுய விமர்சனத்தினைச் செய்து தனது உடலின் உயிரின் மதிப்பினைப் பாதுகாத்திருத்தல் அத்தியாவசிய தேவையாகும். நாம் மேடையில் பேசும்போது அந்த வார்த்தைகள் நமது காதுகளுக்கும் கேட்கும் நாம் எழுதும்போது அந்தச் சிந்தனை எமது மூலைகளிலும் பதியும் இதன் அடிப் படையில் எனது விமர்சனங்கள் பிழையற்றது எனக் கருதி.

எனது படைப்புகளில் லெனின்

சப்ளின் கிரியேஷன் பட நிறுவனம் தயாரித்த இதயத்தில் விதைக்கப்பட்ட சி.வி. வேலுப்பிள்ளை ஆவண படத்தில் சீ.வி. பற்றிய தனது கருத்துக்களை லெனின் மிக அழகாக முன்வைத்துள்ளதனையும் சப்ளின் கிரியேஷன் பட நிறுவனத்தின் மற்றொரு படைப்பான மலேசிய போராளி தோழர் முருகன் வரதராசு பற்றிய ஆவணப் படத்திலும் தோழர் வரதராசு பற்றிய தனது மதிப்பிற்குரிய பதிவினையும் லெனின் மிகச் சிறப்பாக வழங்கி இருப்பதனையும் நினைவூட்டுவதில் பெருமை அடைகின்றேன். அதேபோன்று மேல்கொத்தலை நீர்த்தேக்கத்திற்கு எதிரான போராட்டங்களில், தோழர் சந்திரகுமாரின் புரட்சிகர மரணச் சடங்குகளில் லெனின் மதிவாணம் பங்கு பற்றி அதிலே அவருடைய பங்கையும் பாத்திரத்தையும் ஆற்றிய ஒரு சிறந்த புரட்சியாளனின் கடமையும் அளவிட முடியாது. இருந்தபோதும் ஒரு சிறந்த ஆளுமையின் அகால மரணம் என்பது இதயம் ஏற்க மறுக்கும் சம்பவமாகும் என்பதில் ஐயமில்லை. சிறந்த வாசகனாக, சிறந்த ரசிகனாக முற்போக் காளனாக, நல்ல நண்பனாக, வியத்தகு தோழனாக எம்மோடு வாழ்ந்த லெனின் தனது படைப்புகள் கருத்துக்கள் மூலமாக மலையக மக்கள் மனங்களிலும் மலையக மண்ணிலும் ஆழ வேருன்றி இருப்பதனை யாராலும் மறுக்கவோ மறக்கவோ முடியாது. மலையகம் 200 என்னும் தலைப்பில் எமது அடையாளத்திற்காக போராடும்பொழுது தனது பேனை மையினால் நாம் மலையகத்தவர் மலையகம் எமது ஜென்ம பூமி என்று பதிவிட்ட லெனினின் குரல் இந்த மலைகள் இருக்கும் வரை எதிரொளிக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் லெனின் மதிவாணன் அல்லது மதிவாணம் மலையகத்திற்குள் ஊடுறுத்துப் பாயும் ஊற்றாகவும் ஓட்டமாகவும் பாய்வான் என்ற சிந்தனையை எமது நெஞ்சங்களில் ஏந்தி பயணிப்போம்.

நாடகக் கலைஞர் மாத்தளை கார்த்திகேசு

தெளிவத்தை ஜோசப்

மலையக மக்கள் என்று இன்று அறியப்படும் அல்லது அடையாளப்படுத்தப்படும் இலங்கைப் பெருந் தோட்ட மக்களின் கண்டிச் சீமைக்கான புலப்பெயர்வு ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்களாலும் அவர்களால் இலங்கையின் மலையப்பகுதிகளில் அறிமுகப்படுத்தப் பட்ட கோப்பி; தேயிலைத் தோட்டங்களாலும் ஏற்பட்டது என்பது வரலாறு.

தென்னிந்திய கிராமங்களில் இருந்து தோணிகள் மூலம் கடல் தாண்டிய இவர்கள் மன்னாரில் இறக்கப்பட்டு காட்டு வழியாக நடத்திக்கொண்டு செல்லப்பட்டு கூட்டமாக வைக்கப்பட்ட இடம் மாத்தளை. அங்கிருந்தே இவர்கள் கட்டம் கட்டமாக மலையகத்தின் மற்ற மற்றப்பகுதிகளுக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டனர் என்பதும் வரலாறு.

மலையகத்தின் வடக்கு வாசல் என்னும் வரலாற்றுப் பெருமை கொண்ட மாத்தளையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர் கருப்பையாப் பிள்ளை கார்த்திகேசு. கலை உலகில் பிறந்த மண்ணைத் தன் பெயருடன் இணைத்துக் கொண்டதால் மாத்தளை கார்த்திகேசுவானவர்.

மாத்தளை விஜய கல்லூரியிலும் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியிலும் கல்வி பயின்றவர். 50களில் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியின் மாணவனாக இருந்த நாட்களிலேயே கல்லூரியின் உப அதிபராக இருந்த திரு. செல்லத்துரை

அவர்கள் மேடையேற்றிய “நலமே புரியின் நலமே விளையும்” எனும் நாடகத்திலும், மாத்தளை புனித தோமையார் கல்லூரி ஆசிரியர் ராஜரட்ணம் அவர்களின் “அன்பின் வெற்றி” நாடகத்திலும் அவருடைய அடுத்த மேடை நாடகமான “இதுதான் முடிவு” நாடகத்திலும் நடிக்கக் கிடைத்த வாய்ப்பின் மூலம் நாடகத் துறைக்குள் உள்வாங்கப்பட்டவர் மாத்தளை கார்த்திகேசு.

பாடசாலை நாடகப்போட்டிக்கு நாடகம் தயாரித்து மேடையேற்றி பரிசு வாங்கும் பக்குவமும் இவருக்கு கல்லூரி நாட்களிலேயே கிடைத்திருக்கிறது.

நடிப்பிற்கான பாராட்டுதல்களும் (அன்பின் வெற்றி) மேடைத் தயாரிப்புக்கான பரிசும் (பணமா பாசமா) கொழும்பிற்கான தொழில் நகர்வின் பின்னும் இவரை நாடகத்துறையில் இருந்து விட மறுத்தன.

கவின் கலை மன்றம் 1956ல் கொழும்பு 3 கொள்ளுப்பிட்டியில் அமரர் ஜே.பி. ரொபட் அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அமரர்களான ஜோன் சாமிதாசன், எஸ்.ஈ. செல்லையா, எம்.டி. மோசஸ் ஆகிய கலைஞர்கள் ஒன்றிணைந்து செயற்பட்ட அரங்கியல் விருத்திக்கான அமைப்பு இது.

கொழும்பு வந்த நாடகப்பிரியரான மாத்தளை கார்த்திகேசு கவின் கலை மன்றத்தில் இணைகின்றார்.

அமரர் ஜே.பி.ரொபட்டும் மாத்தளை கார்த்திகேசுவும் இணைபிரியா இரட்டையர்களாக கொழும்பின் நாடக உலகில் உலா வந்தவர்கள். கவின் கலை மன்றத் தயாரிப்பான “பலே புரடிபுசர்”, “வெண்ணிலா” போன்ற நாடகங்களில் நடிக்க வைத்து கொழும்பு வாழ் நாடக ரசிகர்களுக்கு இவரை அறிமுகப் படுத்திய பெருமை அமரர் ஜே.பி.ரொபட்டைச் சார்ந்ததாகும்.

1960ம் ஆண்டின் தேசிய கலைவிழா ஹட்டனில் நடந்தபோது கவிஞர் நவாலியூர் சொக்கநாதன் அவர்கள் எழுதித் தயாரித்து மேடையேற்றிய

“சிங்ககிரிச்செல்வி” என்னும் கவிதை நாடகம் முதலிடத்தைப் பெற்றுக்கொண்டது.

ஹட்டன், மாத்தளை அரங்குகளில் மேடையேறிய இக்கவிதை நாடகத்தை கொழும்பிலும் பல தடவை மேடை ஏற்றியவர் மாத்தளை கார்த்திகேசு அவர்கள்.

1971ல் இவர் எழுதிய “தீர்ப்பு” என்னும் நாடகம் அந்தனி ஜீவாவின் இயக்கத்தில் பிரபல அரங்கியல் நெறியாளர் சுஹைர் ஹமீட் அவர்களால் மேடையேற்றப்பட்டது. 25க்கும் மேற்பட்ட நாடகங்களை இவர் எழுதித் தயாரித்துள்ளார். இவருடைய நாடகப் பிரதிகள் கொழும்பு பல்கலைக்கழகம், மொரட்டுவைப் பல்கலைக்கழகம், கொழும்பு ரோயல் கல்லூரி, சென்.ஜோசப் கல்லூரி, வெஸ்லி கல்லூரி, புனித அன்னம்மாள் பாடசாலை போன்ற பிரபல கல்லூரிகளின் தமிழ் விழாக்களில் மாணவர்களால் தயாரித்து மேடையேற்றப்பட்டுள்ளன. ஒரு சில நாடகங்கள் இவருடைய மேற்பார்வையுடனும் அரங்கேறியுள்ளன.

இவருக்கு ஒரு ஏகோபித்த புகழையும், அரங்கியல் பிரபலத்தையும் பெற்றுக்கொடுத்த நாடகம் “காலங்கள் அழுவதில்லை”.

1972ல் ஜே.பி.ரொபட்டின் நெறியாள்கையுடன் கவின் கலை மன்றம் மேடையேற்றிய நாடகம் மாத்தளை கார்த்திகேசுவின் “காலங்கள் அழுவதில்லை”.

மலரன்பனின் சிறுகதையான “உறவு”களைத் தழுவி எழுதப்பட்ட இந்த நாடகமே, மலையக மக்களின் உண்மையான வாழ்வை மிகவும் யதார்த்தபூர்வமாக கொழும்பு மேடைகளில் காட்டிய முதல் நாடகமாகும்.

அச்ச ஊடகங்களும் இலங்கை வானொலி போன்ற மின் ஊடகங்களும் இந்த நாடகம் பற்றிப் பேசின, எழுதின. கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, மௌனகுரு போன்ற பேராசியர்களும் கே.எஸ்.சிவகுமாரன் போன்ற திறனாய்வாளர்களும் இந்த நாடகம் பற்றிப் பேசினர்.

இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவையின் தமிழ் நாடகக் குழு 1972ம் ஆண்டின் சிறந்த நாடகத்துக்கான கௌரவத்தினை மாத்தளை கார்த்திகேசுவின் “காலங்கள் அழுவதில்லை” நாடகத்துக்கு வழங்கியது.

இலங்கை மத்திய வங்கி 1974ல் ஒரு நாடகவிழா நடாத்தியது. அந்த விழாவில் “காலங்கள் அழுவ தில்லை” நாடகத்துக்கு சிறந்த நாடகப்பிரதி - சிறந்த நாடகம் - சிறந்த நடப்பு ஆகிய மூன்ற பரிசுகள் வழங்கப் பட்டன.

யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் வணக்கத் துக்குரிய தனிநாயகம் அடிகளார் முன்னிலை யில் இரண்டு அரங்குகளில் மேடையேற்றப்பட்டு பெருமை டிகாண்ட நாடகம் இது.

இவருடைய நாடகங்கள் தேசிய விழாக்களில் தொடர்ச்சியாகப் பரிசுகளைப் பெற்றுக் கொண்டன.

- 1972 - காலங்கள் அழுவதில்லை.
- 1973 - (நாடகவிழா நடைபெறவில்லை).
- 1974 - களங்கம்.
- 1975 - போராட்டம்.
- 1976 - ஒரு சக்கரம் சுழல்கிறது.

மேடை நாடகத்துறையில் இருந்து தொலைக் காட்சிக்கும் அதைத் தொடர்ந்து திரைப்படத் துறைக்கும் காலடி வைத்து சுவடுபதித்தவர் இவர்.

“குடும்பம் ஒரு கலைக்கம்பம்” (ஒரு அங்கம்) “காலங்கள்” (ஏழு அங்கங்கள்) ஆகியவை இலங்கை ரூபவாஹினியில் ஒளிபரப்பப்பட்ட இவரது தொலைக் காட்சி நாடகங்களாகும்.

இலங்கை தேசிய திரைப்பட கூட்டுத்தாபனம் நடத்திய திரைக்கதை வசனம் எழுதும் போட்டியில் பி.விக்னேஸ்வரன் அவர்களுக்கு முதல் பரிசும், மாத்தளை கார்த்திகேசு அவர்களுக்கு இரண்டாம் பரிசும் கிடைத்தன.

“கூடும் கூடர்” என்பது மாத்தளை கார்த்தி கேசுவின் பரிசுபெற்ற திரைப்பிரதி. மாத்தளை கார்த்தி கேசு அவர்களின் திரைக் கதை, வசனம், தயாரிப்பில் உருவான தமிழ்த்திரைப் படம் “அவள் ஒரு ஜீவ நதி” படத்தின் இயக்குனர் ஜே.பி.ரொபட் அவர்கள்.

டீன் குமார், விஜயராஜா, செந்துரன், மாத்தளை கார்த்திகேசு, ஏகாம்பரம், சிதம்பரம், பரினாலை, அனுஸ் கா போன்றவர்களுடன் கே.எஸ்.பாலச்சந்திரனும் நடித்துள்ளார். கே.எஸ்.பாலச்சந்திரனுக்கு சினிமாவில் பெயர் கொடுத்த திரைப்படம் “வாடைக்காற்று” என்பது களில் திரைக்கு வந்த “அவள் ஒரு ஜீவநதி” திரைப்படம் மாத்தளை கார்த்திகேசு அவர்களுக்கு நிறையவே அனுபவங்களை மட்டும் கொடுத்துச் சென்றது.

நாடகத்தை ஒரு ஊடகமார்க்கப் பயன்படுத்திக் கொண்ட கார்த்தி கேசு அவர்கள் அரங்கியல் செயற்பாடுகளுக்கு அப்பாலும் இலக்கியத் துறை ஈடுபாட்டாளராகவும், செயற்பாட்டாளராகவும் திகழ்ந்துள்ளார்.

மாத்தளையில் மாணவர் மன்றம், இளைஞர் மன்றம், வள்ளுவர் மன்றம், என்று அமைத்துச் செயற்பட்டவர். மாத்தளை சைவ மகா சபையின் முக்கியஸ்தர்களில் ஒருவர்.

மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்தின் பொருளாளராகப் பணியாற்றியவர். தற்போது மன்றத்தின் காப்பாளர்களுள் ஒருவர்.

தமிழ் கலைஞர் வட்டத்தின் (தகவம்) தலைவராகப் பணிபுரிகின்றவர்.

“வழிபிறந்தது” என்ற ஒரு மலையக நாவல் எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார் (1992).

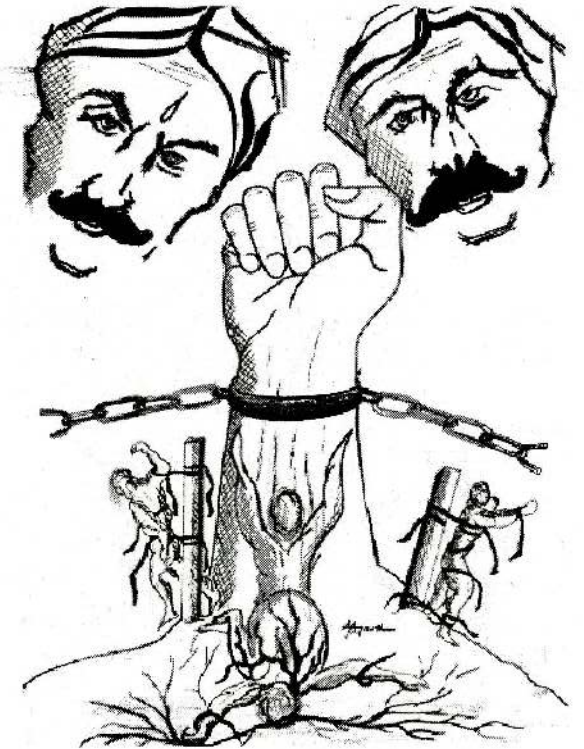
சிறுகதை, இலக்கிய கட்டுரைகளும் எழுதுகின்றார்.

இவை அனைத்துக்கும் மேலாக ஒரு

அரங்கியல் கலைஞர் என்பதற்கு அடுத்ததாக தன்னுடைய “குறிஞ்சி”ப் பதிப்பகம் மூலமாக 16 இலக்கிய நூல்களை வெளியிட்டிருக்கின்றார் என்பது முக்கியமானது.

கலாபூஷணம் உள்ளிட்ட தேசிய உயர் விருதுகளையும் பெற்றுள்ள மாத்தளை கார்த்திகேசு அவர்கள் ஈழத்து அரங்கியல் துறையின் மிக முக்கியமான ஒருவராகத் திகழ்பவர்.

ஈழத்துத் தமிழ் அரங்கியல் வரலாறு மாத்தளை கார்த்திகேசுவை ஒதுக்கிவிட்டு எழுதப்படமுடியாதது என்பது அவருடைய அரங்கியல் ஆளுமையை உறுதிப் படுத்துகின்றது.

ஜீவநதி வெளியீடுகள்*

